Biblioteca Cuvântului
- 3 -

PETER DEUNOV

Conferințe 1918-1919

Cine clipește din ochi este o pricină de întristare,
și cine are o gură nesocotită se prăpădește singur.
Pilde 10, 10

Dinasty Books
Proeditură și Tipografie

Peter Deunov

CONFERINȚE 1918-1919

A umple şi a goli

Scriptura spune: „Fără credință, nu se poate împlini voia lui Dumnezeu”. Eu aş zice: „Cu credință se împlineşte voia lui Dumnezeu”. Aveți în vedere: ideea de Dumnezeu e dată de credință. Scriptura spune că, prin voința lui Dumnezeu, ceea ce cerem ni se va da. Această credință nu este una obişnuită, nu este cea pe care o au oamenii în general, ci cea a copiilor - o veți găsi la ei. Trebuie să aveți credința copiilor, nu a adulților. Aş vrea ca aceia care mă ascultă să nu creadă că sunt adulți. Dacă cred cu adevărat asta, n-au de ce să vină aici; nu e nevoie de bătrâni pe Pământ, ei sunt pentru Cer. Veți spune: „Am cincizeci, şaizeci de ani”. Nu vă înşelați în privința vârstei. După părerea mea, vârsta omului se formează după experiența lui. Cu cât creşte experiența, cu atât avansează vârsta, şi invers. Important este ce bogății purtați în rucsac în viața voastră. Puteți să purtați o greutate de cincizeci de kilograme care costă cincizeci de leva; dar se mai poate să purtați doar un gram de diamant, care costă mii de leva. Importantă nu e greutatea, ci calitatea a ceea ce duceți.

Unii zic: „Ştiu că Soarele se roteşte”. Dar soarele tău se roteşte? Voi ziceți: „Ştiu că Luna e pe jumătate sau plină”. Dar luna ta e pe jumătate, sau e plină? Aici se ascunde ştiința - ştiința a ce e bine şi ce e rău. Vedeți

dacă inima vi se umple de bine sau se goleşte de rău. Aceasta înseamnă să ştiţi ce este golit şi ce este umplut.

Ştiţi că Luna se umple 14 zile şi scade alte 14 zile. Aşadar, inima vi se va umple de bine 14 zile şi alte 14 zile va respinge toate murdăriile voastre şi ale societăţii. După aceea, veţi simţi o liniştire. Tot aşa fac şi doctorii. Când oamenii văd că pe cineva îl doare stomacul sau are diaree, cheamă imediat doctorul ca să-l vindece. În acest caz, cel mai bine este să se aştepte ca bolnavul să vomite, ca să se uşureze, ca tot răul să se scurgă. Un om s-a înfuriat şi a început să strige. Nu-l opriţi, să continue să strige, ca să dea totul afară. Dacă asta vă deranjează, astupaţi-vă urechile, îndepărtaţi-vă, nu e treaba voastră să opriţi canalul. Aceasta este filosofia învăţăturii noi, este învăţătura creştinismului.

Se întâmplă ca soţul să se supere, să se înfurie pe soţie, şi ea vrea să-l oprească. Să aştepte să vomite. „Da, dar o să mă murdărească!" Stai la distanţă, nu în faţa lui, adu-i un lighean şi stai în spatele lui, până dă tot afară. Nu-l opri, vino-i în ajutor şi mulţumeşte că s-a eliberat de povară. Or, ce face femeia? Se duce din casă în casă şi spune: „Ştiţi ce nenorocire mi s-a întâmplat? Soţul meu a vomitat". Dimpotrivă, asta e o fericire, căci s-a uşurat.

Aşadar, chiar de acum, veţi vorbi mai puţin şi veţi face mai mult. Aşa fac profesorii cu elevii în şcoli. Ca să-i înveţe să lucreze, le dau să facă compuneri, teme pentru acasă etc. Când intraţi în lumea spirituală, să nu credeţi că sunteţi deja sfinţi şi puri. Asta va veni de la sine, nu vă fie teamă. Dacă vedeţi o lumânare şi vă întrebaţi cum arde, când arde mai bine etc., toate astea nu vă privesc. Lăsaţi deoparte reflecţiile, luaţi mai

degrabă un chibrit, aprindeți lumânarea şi faceți-o utilă pentru voi.

Vi se cere să năzuiți să-L slujiți pe Dumnezeu cu toată deplinătatea. Acest Dumnezeu despre care vorbesc vă vede, căci are milioane de ochi şi de urechi. Vă vede prin pisici, prin muşte, vă vede când le alungați. Dumnezeu vede tot, căci are multe locuri ascunse prin care vă observă. Dumnezeu nu se află nici în pisici, nici în muşte, dar vede prin ele. Când vă vede trecând pe lângă un păr sau privind o floare, vă cunoaşte deja intențiile. Totul este cunoscut de Dumnezeu. Când beți puțină apă, vă cunoaşte prin ea interiorul.

Lucrurile cele mai importante şi mai necesare pentru voi sunt supunerea şi atenția. Ce înseamnă supunerea? Supunerea înseamnă să faci ceva şi, când Dumnezeu face ceva, tu trebuie să fii atent. Astfel, trebuie acum să fiți supuşi şi atenți! Dacă sunteți trimişi cu un furtun de udat în grădină, vi se cere s-o udați, nu să vă gândiți de ce ați fost trimişi voi să udați, şi nu altcineva. Tu ai fost găsit, tu ții furtunul, udă atunci şi nu mai gândi, căci cel care udă grădina divină profită de roadele ei.

Citiți partea a patra din Apostolul Daniel. Ea este în legătură strânsă cu ceea ce vi se spune să faceți. Nu vă cunoaşteți viitorul, e ascuns de ochii voştri, nu ştiți ce plan are Dumnezeu. Se spune: „Roagă-te ca să nu fii ispitit”.

Mulți dintre voi au mult de lucru, dar există o treabă mai importantă pentru care ați venit. Voi fi scurt. Trebuie să reflectați în sinea voastră patru-cinci minute, ca să vedeți dacă sunteți pregătiți să faceți această lucrare, fără să regretați apoi. Şi anume, într-un răstimp de zece zile, începând de la 27 iunie, vă veți trezi

dimineaţa pe la ora patru şi, între patru şi cinci, veţi citi partea a noua din Daniel, veţi reflecta la ea cu atenţie, vă veţi ruga la Dumnezeu, ca în faţa unui preot, pentru păcatele apropiaţilor, pentru păcatele poporului vostru. Şi, dacă Dumnezeu hotărăşte, o să vă ierte. În acest fel, o să vă trimiteţi cererea lui Dumnezeu şi El va hotărî. Totuşi, apropiaţii care au plecat din această lume să se roage şi ei pentru voi, şi astfel va exista o rugăciune jos şi alta sus, aşa cum copacul se hrăneşte şi de sus, şi de jos. O să vă supuneţi influenţei lui Dumnezeu. O să mâncaţi de două ori pe zi: nu unt, nu ouă, doar hrană vegetală. O să mâncaţi dimineaţa după rugăciune şi seara înainte de rugăciune. Seara, veţi mânca înainte de apusul soarelui, în timp ce rugăciunea şi lectura din partea a noua le veţi face după apusul soarelui, pe la opt seara. Dumnezeu a supus lumea întreagă la post. Când veţi mânca dimineaţa şi seara, îi veţi mulţumi mult lui Dumnezeu. În aceste zece zile, o să respectaţi un post absolut al inimii şi al raţiunii: fără gânduri rele, fără dorinţe rele, fără cuvinte rele rostite despre aproapele vostru. În aceste zile, cereţi-I lui Dumnezeu doar lucruri importante şi necesare, nu lucruri vane. O să-L rugaţi pe Dumnezeu să-i susţină pe toţi fraţii şi surorile voastre, oriunde s-ar afla, să-i ajute pe cei care suferă, pe toţi cei care luptă cu răul. Puteţi folosi rugăciunea *Tatăl Nostru* şi altele. Încercaţi să fiţi sinceri şi inima să vă fie mereu călduroasă.

Mergeţi spre Dumnezeu cu credinţă! Credeţi în blândeţea şi bunătatea Lui. Veţi vedea atunci rezultatele.

Sofia, 26 iunie 1918

Conferință despre energia sufletului

Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului...
Isaia 62, 3

Cuvântul „cunună” are două semnificații. Prin acest cuvânt se înțelege dreapta mişcare în cerc, dreapta dăruire. Toate corpurile din spațiu care îşi conservă energia se deplasează pe o orbită de formă circulară. Ceea ce este adevărat pentru corpurile cereşti este adevărat şi pentru om. Iată de ce omul care vrea să-şi conserve energia trebuie să înainteze urmând o orbită rotunjită sau, mai simplu, astfel această lucrare se realizează în modul cel mai uşor. Cunoaşterea modurilor sau metodelor de conservare a energiei spirituale este o ştiință necesară pentru dezvoltarea adevărată a omului.

Toate suferințele din zilele noastre, individuale sau comune, sunt cauzate de aceste pierderi de energie divină. Cât sunteți tineri, energia pe care o aveți în organism este atât de mare, încât credeți că nu va înceta niciodată. Dar este doar o iluzie a vieții de pe Pământ. Această energie poate să fie pierdută aşa cum vă pierdeți banii. Ea curge din voi aşa cum curge apa dintr-o sticlă spartă. Aşa fac podgorenii care ascund sub pământ vinul câțiva ani, unde fermentează încetişor. În acei ani, în vin se formează o anumită cantitate de dioxid de carbon şi deschiderea trebuie să se facă foarte precis, căci tot lichidul se poate scurge dintr-odată. La fel şi energia omului, care este ascunsă în suflet, în anumite momente poate să se scurgă brusc, ceea ce se întâmplă cu ocazia unei bucurii mari sau a unei mari dureri. De aceea, omul trebuie să ştie cum să se bucure şi cum să

sufere. Aceasta este o artă. În acest caz, nu trebuie comise greşeli, căci s-ar putea ca omul să fie afectat.

O să vă dau un exemplu prin care se poate vedea cu claritate care sunt consecințele unei mari bucurii. În Istanbul, premiul la loterie a fost o navă englezească, care costa 4-5 milioane de leva. Un docher a câştigat-o şi a fost invitat să-şi vadă câştigul. Or, pe drum, şi-a pierdut mințile de bucurie. Oamenii îşi pierd judecata la o bucurie mare sau la o durere mare. Ce înseamnă a pierde judecata? înseamnă pierderea energiei sufletului sau neînțelegerea limbii spirituale. N-ai de ce să fii nebun de bucurie, nici să suferi mult, căci prin bucurie mare se înțelege o suferință mare şi invers. Este o lege adevărată. Voi ziceți: „Când o să mergem la Cer, o să fim foarte mulțumiți, dar, când o să coborâm în iad, o să suferim". Eu întreb de ce anume cei care sunt sus se bucură. Care este diferența între suferință şi bucurie? Durerea provine din faptul că am pierdut ce ni s-a dat. De exemplu, dacă ne pierdem sănătatea, banii, urechea sau altceva, o să suferim.

În consecință, trebuie să învățăm cum să păstrăm ce ne-a dat Dumnezeu. Ca să putem păstra ce ne-a fost dat, trebuie cu orice preț să ne dublăm energia; de aceea, în Evanghelie a fost menționată o lege: dublarea este o lege a seminței - dacă nu seamănă, agricultorul pierde. În acest caz, creierul vostru este un ogor ce trebuie semănat. Dumnezeu a pus sămânța în hambar şi, când vine sorocul, Dumnezeu zice: „Seamănă ogorul!". Voi răspundeți: „Anul acesta n-o să semăn, fiindcă am destulă hrană, o să mă odihnesc". Vă lăsați creierele necultivate şi ele ajung să se atrofieze, cum se zice în limbaj ştiințific. Arta supremă în felul de a păstra energia mentală este să ştii să cultivi creierul omenesc.

Există trei moduri în care se consumă energia omenească: prin organismul fizic (brațe, picioare, muşchi, stomac, plămâni), prin gândirea omului şi reflecție, prin pasiunile omului.

Elementele cele mai periculoase pentru consumul energiei sunt pasiunile. Şi aceia dintre voi care se plâng că memoria îi lasă puțin câte puțin or să afle că pasiunile sunt la ei în exces. Acest fapt poate fi remarcat la fetele şi la băieții de 15-16 ani. Este vârsta la care se îndrăgostesc şi încep astfel să uite şi nu mai reuşesc să-şi învețe lecțiile. La fel li se întâmplă şi adulților care se îndrăgostesc de lucruri diferite, dar asta nu e Iubire, e o iubire la prima vedere, cum ar fi iubirea de a bea. Asta e situația bețivului, care iubeşte paharul: se uită în el şi e mulțumit. La fel se întâmplă şi în lumea ideilor: în sens ocult, există idei fizice, idei de dorințe şi idei spirituale. Ideile de dorințe sunt cele de care suferă societatea din zilele noastre, adică epoca în care oamenii trăiesc acum are această natură.

Această mişcare din noi, acest elan trebuie să fie cununa din mâna lui Dumnezeu. Prin expresia „mâna lui Dumnezeu" trebuie să înțelegem voința lui Dumnezeu. În lumea de astăzi, omul trebuie să aibă o voință puternică, iar eu vă ofer metodele prin care s-o întăriți pe a voastră. Voi credeți că aveți voință. Da, aveți, dar e obişnuită. Ca să ai voință, trebuie să ştii să te roteşti în cerc. Când vrem să dăm jos fructele din pom, îl scuturăm. Când aveți în minte o idee monotonă, de exemplu nu suferiți pe cineva, îi trimiteți gânduri care trec de la voi la el şi de la el la voi şi, după una-două zile, simțiți un disconfort mental. O să mă întrebați: de ce o anumită persoană vă ofensează cu cuvintele ei? V-a vorbit astfel ca să vă încerce voința. În Scripturi stă

scris: „Trebuie să ai un coif ca să lupţi cu duşmanul. Duşmanii din lumea invizibilă pot să vă trimită o idee rea prin oricine: soţie, soţ, copii sau altă persoană. Chiar şi cei care vă iubesc cel mai mult pot să vă transmită o astfel de idee de care nici măcar n-aţi auzit. Trebuie să respingeţi aceste idei.

Aţi auzit aceste cuvinte străvechi: „Dumnezeu va face totul”. Cum o să facă totul? Să presupunem că creşteţi într-o cameră viermi de mătase şi-l introduceţi acolo pe băieţelul vostru, un copilaş de unu-doi ani. Ce o să facă el cu coconii? Va călca pe ei şi-i va strivi. Tot aşa, puteţi lăsa să treacă o idee tânără de doi ani prin sufletul vostru, şi ea va strivi într-o oră toţi coconii. Prin cuvântul „cocon” înţeleg un gen special din gândurile, faptele sau dorinţele voinţei voastre.

În viaţă, trebuie să urmăm cu precizie metodele oferite de natură. În natură, nu ne putem imagina Soarele ca pe un cerc negru, căci nu va fi niciun Soare; trebuie să ni-l imaginăm întotdeauna de culoare deschisă. Lumina este o mişcare în cerc, în primul rând, să reţineţi că fiecare gând, dorinţă, faptă a voastră este trimisă de lumea invizibilă şi să ştiţi că ceea ce se întâmplă trebuie să aibă loc în mod obligatoriu. Dacă înţelegeţi această lege a mişcării, veţi afla că un gând trimis de o persoană, care a trecut de la un capăt al orbitei voastre la capătul opus, va dispărea singur. Dacă vă aflaţi la acel capăt, îl puteţi capta. De aceea, nu primiţi niciodată pe loc o idee venită când vă traversează orbita de la primul capăt. De aceea, Hristos a spus: „Nu te opune răului”. Ceea ce înseamnă: nu i te opune, ci aşază-te la celălalt capăt şi apucă-l.

Acum, bineînţeles, aveţi nevoie de experienţă, în ce constă această experienţă? Mulţi m-au întrebat cum

trebuie să evolueze, să avanseze, cum văd una şi alta. Vreau nu numai să vedeți lucrurile, ci să le şi cunoaşteți. Una e să vedeți un bob de grâu, alta e să-l plantați. Aşadar, nu este de ajuns să simțiți o idee divină care vă este dată, ci trebuie s-o şi stăpâniți şi s-o puneți în aplicare. Vreți, de exemplu, să vedeți un înger. Se poate să vedeți mulți îngeri, vă puteți duce să-i vedeți, dar, la întoarcere, rămâneți aceiaşi, doar povestiți ce-ați văzut, ca la un spectacol, şi cu asta treaba s-a terminat. Trebuie să adoptați aceste principii. Este important să intrați în relație cu inteligența, cu spiritul îngerului pe care îl întâlniți. La fel şi în natură, întâi simțim lucrurile, apoi le vedem. Există multe animale care ne simt, dar nu ne văd. Într-o zi, după ce vor evolua şi vor ajunge la nivelul nostru, vor zice: „Acum, vedem lucrurile pe care altădată nu reuşeam să le vedem".

Vă voi da o încercare, pe care o puteți face timp de o lună. Mulți dintre voi o pot face. Să nu credeți că, atunci când faceți încercări, totul e perfect şi duce la un rezultat bun. Se poate să ajungeți la un rezultat prost, dar asta nu trebuie să vă descurajeze, rezultatele cele mai rele pot să fie deseori cele mai bune. O să vă dau un exemplu ca să vă explic această idee. Soția unui turc a râs mult, maxilarul i s-a deplasat şi gura i s-a deformat. Au căutat medici ca să-i pună la loc maxilarul, dar nimeni nu era în stare s-o facă. De aceea, soțul a decis s-o ducă într-o zi cu şareta la un doctor bun. Dar, pe drum, caii s-au speriat, au răsturnat şareta, femeia a căzut şi maxilarul a revenit la locul lui. Turcul pornise la drum ca s-o trateze la un specialist, dar Dumnezeu a găsit ceva mai bun, s-o facă să cadă pe acea femeie din şaretă şi astfel să-i pună la loc maxilarul... Iată de ce să

nu credeți că a cădea din şaretă e un lucru rău, pentru că asta ar putea să vă pună la loc maxilarul!

Să vedem care este încercarea. În primul rând, când vă vine în minte un gând de ură, schimbați-l cu iubirea. Vă voi arăta o metodă prin care veți putea să schimbați ura în iubire. Puneți-vă imediat în locul celui pe care îl urâți, presupuneți că faceți aceeaşi greşeală față de Dumnezeu şi ziceți: „Dumnezeu mă iubeşte cu toate defectele mele, de aceea voi face şi eu la fel cu acest om, o să-l iubesc!”. Indiferent de greşeala sau de comportamentul unei anumite persoane față de voi, vă găsiți cu ea în aceeaşi situație ca în raport cu Dumnezeu. Dumnezeu nu şi-a schimbat până în acel moment comportamentul față de voi, vă iubeşte. Începeți să vă deplasați gândul îndreptându-l spre Dumnezeu, apoi transmiteți-vă gândul spre ceilalți, spre cel pe care îl urâți. Iubirea pe care Dumnezeu o are pentru voi va trece de la voi spre cealaltă persoană şi va ocupa acelaşi loc în raport cu voi, în aceeaşi situație în care vă găseați în raport cu Dumnezeu, adică în conştiința acelui om se vor crea aceleaşi relații.

În al doilea rând, în cursul acestei luni, nu vorbiți pe nimeni de rău sau, când sunteți vorbiți de rău, tăceți, comportați-vă ca şi cum n-ar fi vorba despre voi. E posibil să deveniți cam înăcriți, dar purtați-vă ca şi cum n-ați fi. Dacă o femeie bagă mâna într-o cocă alterată, îi sunt alterate şi mâinile? Chiar dacă tot corpul devine înăcrit, să ştiți că sufletul nu este. Să nu credeți că înăcreala exterioară se produce şi în interior. Să nu credeți că e uşor să renunțați la vorbele rele, e o cazně serioasă. Nu vă cer să renunțați pentru totdeauna la bârfa, ci doar să vă rețineți o lună. Nu mai bârfiți exact o lună, ca să vă încercați voința.

Sfatuindu-vă să schimbați ura cu iubirea, prima nu va dispărea pe loc, ci va continua să se arate. Dacă încercarea voastră reuşeşte de fiecare dată, veți simți o linişte interioară şi apariția unei mici energii. Dacă însă încercarea nu reuşeşte o zi, veți avea o mică pierdere de energie. În aceste treizeci de zile, veți avea şi pierderi, şi reuşite, dar important e ca rezultatul final să fie bun. E posibil să cădeți din şaretă, dar maxilarul vostru va fi până la urmă îndreptat. Vă propun aceste două încercări deoarece lucrează în mod natural, aşa cum lucrează îngerii în acest moment în lume. Veți avea cooperarea lor.

În al treilea rând, creați în voi înşivă o idee bună şi rețineți-o toată luna. Când faceți această încercare, gândiți-vă întotdeauna că sunteți liberi, nu vă gândiți că lumea exterioară sau relațiile voastre cu oamenii pot să facă ceva împotrivă. Înainte de a începe încercările, ziceți: „în acest moment, când încep încercările, grație forței divine din mine, pot să fac totul!”. Să nu vă fie teamă de cuvântul „totul”, el cuprinde tot binele, nu tot răul. Nu există forțe, în acel moment, care să vă poată învinge. Țineți bine minte ideea: de fiecare dată când omul vrea să facă un bine, conştiința divină este întotdeauna trează. Când hotărâți să faceți un bine, se creează o legătură între voi şi Dumnezeu, purtați deja un dialog, în moment în care hotărâți să faceți un bine pentru Dumnezeu, El se gândeşte la voi.

Aceste trei încercări pe care vi le propun vor fi o bază pentru purificarea ideilor şi inimii voastre înainte de a începe să luptați. Văd că mulți dintre voi trăiesc ca unii care au cumpărat bilete la loterie şi aşteaptă câştigul. În al doilea an, mai cumpără un bilet, la fel şi în al treilea an, dar puțin probabil să câştige ceva. Nu

aşa se intră în împărăția lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să fie cucerită prin Forță, Ştiința se dobândeşte prin Forță, totul în lume se dobândeşte prin Forță. Forța înseamnă acele ființe raționale superioare îngerilor. Ele sunt forțele lui Dumnezeu şi totul se obține prin ele. Aceştia sunt arhanghelii.

Mai târziu, după ce veți face aceste încercări, o să puteți alunga reumatismul, durerea de cap, tahicardia, ftizia şi alte boli, care există nu numai în organism, ci şi în minte şi în inimă.

Stă scris în scripturi: „Vei fi cununa de slavă din mâna Domnului”. Prin cuvântul „cununa se înțeleg ființele angelice superioare. A fi cununa Domnului înseamnă să fii în relație cu duhurile supreme ale Iubirii, care sunt şi izvorul Iubirii divine. Celui care bea din acest izvor nu-i va fi niciodată sete. Există două categorii: cununa şi slava. Slava reprezintă arhanghelii care poartă voința lui Dumnezeu în plan fizic. Când vreți să vă întăriți voința, chemați un arhanghel, care e puternic, are putere. Este o lege care lucrează prin forța inspirației. Indiferent care ar fi fost idealul pe care mama l-a avut în timpul sarcinii, copilul ei aşa va fi. Ideile şi dorințele noastre sunt asemenea ființelor la care ne gândim în acel moment. Dacă o femeie s-a îndrăgostit de un tânăr stupid, aşa va fi copilul lor. Ea îl vede pe tânăr altfel, şi-l imaginează perfect, dar, în realitate, nu este; ideea ei nu se potriveşte cu realitatea. Trebuie să fim atenți la faptele lui. Nu trebuie să dăm atenție exteriorului, că e frumos, că e curat etc. Un cap poate să fie curat, dar, în acelaşi timp, să fie lipsit de inteligență.

Înțelegeți faptele ca pe ceva rațional. A fi curat înseamnă o situație în care ai un picior rupt şi cineva vine să ți-l pună la loc sau îți uşurează durerile când

suferi. Să luăm un exemplu. Un om crede că e curat; el intră la o reuniune de rugăciuni şi are idei urâte despre unul sau despre altul. Iată ce înseamnă oamenii curaţi, care vin să strice ambianţa unei reuniuni de rugăciune! Dacă sunteţi curaţi, trebuie să intraţi cu o bună-dispoziţie pe care să le-o transmiteţi şi celorlalţi. Altminteri, nu sunteţi precum cununa sau slava lui Dumnezeu şi, în realitate, într-o astfel de reuniune, omul va îmbătrâni curând. Cum să nu îmbătrânească? Dacă vreunuia dintre voi îi spun întruna că e urât, veţi vedea că într-o lună o să se facă mai negru la faţă. Dacă îi spuneţi unei persoane că e frumoasă, chiar va deveni frumoasă. Când vă văd uneori negri la faţă, zic: „Cineva a lucrat asupra voastră!". În casa lui Dumnezeu, nu vreau viermi! Dacă există viermi, să rămână afară! Dacă cel care a trecut bine peste aceste încercări cade, îl voi ridica şi îl voi pune pe picioare. E o încercare perfectă.

Când m-am hotărât să le vorbesc femeilor, era un timp ploios. Mi-am zis: „Această vreme arată că femeile n-au noroc". Dar văd că azi e mai frumos, ceea ce înseamnă că li s-a acordat încredere femeilor. Soarele care străluceşte arată că şi el este de acord. Nu este doar o consolare, ci şi un fapt.

Când începeţi să faceţi primele încercări, nu vă poticniţi. Nu vă pierdeţi sentimentele, ideile şi credinţele religioase pe care le aveţi. Fiecare bărbat şi femeie trebuie să-şi aplice experienţa. Am venit pe Pământ ca să câştigăm, ca să ne întoarcem bogaţi la Dumnezeu. A pierde e uşor, dar a câştiga este o artă, căci cei mai mulţi dintre voi nu gândesc. Această „pierdere" este numită de ocultişti demagnetizare. Dacă nu reuşiţi să efectuaţi singuri aceste încercări, chemaţi pe cineva în ajutor, lucraţi în colectiv. Dar trebuie să aveţi răbdare.

În mod normal, începeți să faceți încercările dimineața sau când aveți chef. O să întrebați dacă vi se va primi rugăciunea. Suntem obligați să ne rugăm, dar nu trebuie să ne intereseze dacă Dumnezeu ne va auzi sau nu ruga.

Ca să reuşiți în această viață, trebuie să aveți o voință puternică, o minte puternică şi o inimă puternică. Ele se dobândesc doar când omul duce o viață pură şi sănătoasă. Altfel, nu ne putem aştepta la niciun fel de reuşită. Dacă urmărim istoria de la un capăt la altul, vedem că bărbații şi femeile care au reuşit cel mai mult au dus o viață pură şi sănătoasă. Dacă sunteți murdari, înseamnă că vi s-a întâmplat să beți şi ați căzut. Greşim dacă credem că mama ne-a adus pe lume în păcat. Toți cei care nu împlinesc voia lui Dumnezeu sunt născuți în păcat; cei care împlinesc voia Domnului nu sunt născuți în păcat. Cineva a zis: „Suntem păcătoşi". Da, nu neg, comitem erori, dar nu ne-am născut în păcat. Toți cei care împlinesc voința lui Dumnezeu s-au născut din Iubire.

Hristos vrea ca omul să fie drept în sufletul lui; ceea ce reprezintă acolo sus să fie la fel şi jos. Eşti tulbure, n-o ascunde. Când eşti tulbure, înseamnă că pruncii din tine sunt neraționali. Dar asta se va rezolva. Străduindu-te astfel, toate inconvenientele vor dispărea şi binecuvântarea va coborî peste lume, în acest fel, oamenii vor fi. obligați să nu mai fure şi să nu mai mintă. Acum, o să vă exersați voința ca să deveniți puri şi sănătoşi. Când veți reuşi, o să aveți forța să luați fructele din pomul vieții, ca să vedeți că totul e posibil. Numai aşa viața va fi interesantă.

De acum înainte veți fi permanent la şcoală. Până acum, n-ați fost într-o astfel de şcoală. Până acum, ați

spălat vasele, ați tăiat ceapa etc.; de acum înainte, veți începe cu litera „a”, care este vocea voinței. Numai așa vă veți exersa voința.

Sofia, 26 iunie 1918

Cel care clipeşte

Cine clipeşte din ochi este o pricină
de întristare, şi cine are o gură
nesocotită se prăpădeşte singur.
Pilde 10,10

În această lună, aş vrea să citiţi toate pildele lui Solomon şi să le învăţaţi pe de rost pe cele care v-au impresionat mult.

Observaţi că, dintre toate organele omului, ochiul ocupă unul dintre locurile cele mai importante. Ochiul se foloseşte de lumină şi mulţumită ei atingem obiectele. Sensibilitatea urechii se datorează vibraţiilor deosebite ale aerului. În cazul mirosului, mirosurile se răspândesc graţie particulelor din aer. Dar, când este vorba despre gust şi pipăit, trebuie să ne servim de mijloace pur fizice: limba sau degetele. În consecinţă, ochiul este un simţ pur mental.

Clipitul conţine două mişcări: una când închidem ochiul, cealaltă când îl deschidem. Când îl deschidem e ziuă, e un moment. Când deschidem şi închidem ochii, trece o perioadă de 24 de ore. Când închidem ochii, atunci au loc toate crimele din societate. Toţi clipiţi. Când vă trece prin cap o idee rea, clipiţi. Cel ce comite greşeli clipeşte des. Tânăra îi clipeşte tânărului şi el îi face cu ochiul. În acest fel se efectuează o mişcare nedreaptă a minţii omeneşti. A clipi înseamnă a coborî cu un pas. Ochii oamenilor care clipesc devin mai mici, iar despre oamenii care au ochii mici se spune să sunt şireţi. Acesta este rezultatul clipitului. Raţiunea vi se degradează prin aceeaşi lege. Când ochii devin mai mici, raţiunea se degradează, toate ideile şi sentimentele

generoase dispar. Asta demonstrează că lumea voastră devine mai mică şi cercul cunoştinţelor se micşorează şi el. Solomon spune: „Cine clipeşte din ochi este o pricină de întristare”. Pentru cine? Pentru sufletul său. Căci ferestrele sale devin mai mici şi intră prin ele mai puţină lumină, dar tocmai prin ferestre intră viaţa. Dacă vă vine o idee divină, ziceţi: „încă n-a venit timpul”. Asta înseamnă că aţi clipit. Vi se cere să faceţi o treabă, dar voi ziceţi: „N-a venit încă vremea”. Aţi clipit. Clipiţi azi, clipiţi mâine, poimâine; fata îi face cu ochiul unui tânăr, la doi, la trei, toţi se iau după ea şi iese un adevărat scandal. Dacă o tânără e serioasă, niciun băiat nu se ţine după ea. În viaţă, există mulţi băieţi de acest fel, şi să nu credeţi că sunt doar la nivel fizic, ci sunt şi în inima şi în mintea lor. După un clipit înţelegeţi omul care nu vrea să înveţe legile divine.

Când omul îşi pierde starea mentală normală, dă din cap, clipeşte şi-şi mişcă picioarele, dar aceste mişcări sunt incorecte, seamănă cu un vârtej care nu face decât să învârtă praful.

Tot aşa se explică legea durerii. Un om zice: „Sufăr!” Bine, ţine-ţi ochii deschişi! „Dar sufletul meu suferă mult!” Ţine-ţi ochii deschişi! „Mă doare spatele.” Stai la soare, ţine-ţi mintea deschisă, trează şi stai cu ochii îndreptaţi spre Dumnezeu! însă zici: „A, nu, nici vorbă să mă gândesc acum la Dumnezeu!”. Cu aceste cuvinte, ai închis ochii. O fată se îndrăgosteşte de un băiat şi iată că deja închide ochii pentru mama şi tatăl ei, pentru toată lumea din casă, se gândeşte numai la băiat. Aşa facem şi noi, închidem ochii, sufletul şi inima şi ne gândim doar la lucruri provizorii.

Omul are trei feluri de ochi: unii sunt fizici, alţii se găsesc în suflet, ultimii, în minte. Dacă aveţi o bănuială,

faceți o mică încercare. Dacă vă treziți de dimineață cu o indispoziție, rămâneți pe loc şi ziceți: „N-am să clipesc!” îndreptați-vă mintea spre Dumnezeu, începeți să vă gândiți la Dumnezeu pentru tot ce e bun, pentru îngeri. Ce faceți acum ca să vă îngrijiți? Vă sculați dimineața, vă luați rucsacul şi vă duceți la vecin ca să-i spuneți: „Ştii ce mult sufăr?” Celălalt răspunde: „Ştii ce mi s-a întâmplat?” Amândoi mergeți la un al treilea ca să-i povestiți durerea voastră. Dar şi al treilea se plânge de necazurile lui. Şi ce se întâmplă? Fiecare îşi poartă propriul rucsac. Nu faceți astfel! Adunați-vă toți trei, aşezați-vă cu fața spre răsărit, reflectați vreo zece-cincisprezece minute, şi mintea vi se va împrospăta, o lumină va pătrunde în ea. Atunci, îndată ce vă vine o idee, puneți-o în practică.

„Şi cine are o gură nesocotită se prăpădeşte singur.” în această pildă vedem simbolurile gurii. Cel care clipeşte pricinuieşte întristare, iar cel cu gura nesocotită este cel care a clipit mult timp. Judecata lui a devenit nesocotită prin faptul că a clipit mult timp, adică vorbeşte vrute şi nevrute. Toți oamenii din zilele noastre suferă de asta. Soțul ți-a spus cuvinte care te-au jignit şi te duci din casă în casă ca să spui cum se comportă. Când repeți deseori un lucru, îl bagi în aceeaşi oală cu alții: „Soțul meu e crud, vagabond, îl credeam generos!” Cealaltă răspunde: „Soțul tău e o floricică, ştii cum e al meu?”. A cui e vina? Soțul tău a clipit, şi acum a venit rândul tău. Soțul tău a clipit şi iată-te deja cu gura nesocotită. Desfrâul din lume, cele mai mari nenorociri sunt provocate de aceste imagini nearmonice şi lipsite de frumusețe. De exemplu, îi vorbeşti cuiva şi el îşi strâmbă gura. Ce înseamnă această deformare?

Dacă aluneci, o să cazi. Aşadar, sufletul celui care clipeşte va suferi, iar această împiedicare nu va fi nimic altceva decât pierzanie. Ți se întâmplă să cazi de pe un pod în urma unui accident; e o împiedicare. Căderea e întotdeauna o pierdere a echilibrului din suflet. Cu ocazia unei astfel de căderi se întâmplă cele mai mari nenorociri. Cel mai important este să-ți ții rațiunea deschisă şi pură. O altă regulă importantă este să te gândeşti bine înainte, când urmează să vorbeşti despre ceva. Reflectează la ce ai de spus, va fi util pentru tine sau pentru alții. Dacă ceea ce urmează să spui nu instruieşte pe nimeni, foloseşte gura pentru altceva. Gura nu e un canal pentru apă murdară. Din gura noastră trebuie să iasă doar cuvinte despre lucruri supreme şi pure, tot ce poate să ducă la generozitate.

Vă voi arăta această lege, modul în care se mişcă fizic o idee. Dacă nu vă țineți mintea deschisă, adică nu vă controlați gândurile, acele impurități vor ieşi din gura voastră şi, după un timp, o să vă constipați, drept care va fi necesar să vă faceți o clismă. Ziceți despre cineva că e constipat. Eu zic că a clipit, că nu şi-a ținut în frâu vorbele. Fiecare idee produce un act fiziologic asupra noastră şi de aceea este indispensabil ca din gura noastră să iasă doar cuvinte pure. Altfel, veți chema doctorul. Nu aveți nevoie de doctor, ci trebuie să căutați motivul fiecărei boli. Veți zice: „Fac din gura mea un canal, va trebui s-o spăl!”. Toți oamenii au făcut din gura lor un canal şi vor să trăiască bine. Gura voastră trebuie să fie jgheabul unui robinet. Dacă aveți constipație, vă lipseşte priceperea. Stomacul şi intestinele trebuie să fie libere.

Mai târziu, o să vă spun care este legătura dintre cap şi stomac. Între suflet şi mintea din corp există o

legătură foarte strânsă. Aveți în vedere că stomacul este capul sufletului. Stomacul e un bărbat, între acest bărbat şi cap există o legătură strânsă, se înțeleg bine, căci amândouă sunt de parte bărbătească. Plămânii sunt femeile creierului, iar inima e copilul lor. Stomacul are şi el o femeie şi un copil. Vreau doar să vă faceți o idee, ca să înțelegeți că fiecare gând care apare va provoca un anumit rezultat în organism, un rezultat care se va produce pe loc sau într-o altă viață. Dacă nu vă refaceți gândurile, vor rămâne aşa chiar o mie de ani. Cineva va zice: „Sunt salvat prin mila divină”. Cum? Când cazi în apă şi te salvez, eşti salvat din milă, dar, după salvare, trebuie să începi să munceşti.

Interpretez versetul pe care l-am citat, căci ştiu că vă înghesuiți slujindu-vă de guri. Ştiți că gura unui om este una dintre armele cele mai rapide, este o mitralieră. Până acum, a fost în mâini străine, şi trebuie s-o eliberăm. Un om care nu greşeşte se loveşte cu capul de zid. După cap există următoarea clasificare a oamenilor: unii al căror cap e rațional şi cei al căror cap este doar un dovleac. În cazul în care capul vostru este doar un dovleac, n-aveți posibilitatea să reuşiți. Trebuie să vă forțați creierul ca să lucreze bine şi să-si facă treaba.

Nu vreau să vă pierdeți speranța şi să vă opriți din lucru. Când constatați o eroare, să ştiți că vine din afară, ea nu este o calitate a sufletului. Duceți un rucsac, dar să nu credeți că v-ați născut cu el. Dacă aveți în minte o idee rea, să ştiți că nu e a voastră, alungați-o! Când vă spun că aveți o idee rea, nu vă faceți griji, deoarece ideea mea este să vă fac perfecți în interior. Gândul pe care îl aveți vă va face să suferiți. Ca să treacă aceste gânduri, trebuie să le găsiți în loc gânduri opuse. Nu clipiți, ci găsiți idei bune. Hristos a

zis: „Cel ce intră cu ură este hoţ şi bandit”. Fiecare gând care ajunge la voi trebuie să treacă prin ochi şi prin creier. Fiecare gând care a intrat prin inimă e un bandit. Un astfel de gând nu trebuie să vă tulbure, dar să-l ţineţi la distanţă.

În interiorul omului există trei unităţi. În Biserica Ortodoxă există trei subdiviziuni rânduite de o mie de ani. Ele arată dezvoltarea omului, în primul rând este secţiunea care ne instruieşte, apoi credincioşii şi, în al treilea rând, cea a preotului, care ţine slujba şi înţelege felul în care trebuie slujit Dumnezeu. Preotul este Maestrul. Altarul este locul Maestrului, care iese de acolo, pune foc şi tămâie în cădelniţă şi o arde. Dacă popii de astăzi clipesc, de ce ard tămâie? Ei nu ştiu de ce. Eu ştiu. Şi voi faceţi uneori la fel: puneţi tămâie în cădelniţele voastre şi-l urmăriţi pe diavol. Diavolul nu se alungă cu tămâie, care este doar un produs dezinfectant. A arde tămâie înseamnă că inima voastră trebuie să fie la fel de caldă. Ideile bune din inima voastră trebuie să iasă ca să purifice atmosfera în care trăiţi. Dacă tămâiaţi la fel, aţi înţeles simbolul tămâii. Dar, dacă duceţi abecedarul sub braţ fără să-l citiţi, nu vă va sluji la nimic. Iată de ce Dumnezeu v-a dat ochi, care sunt ferestrele sufletului vostru.

În consecinţă, de fiecare dată când e lumină, trebuie să ne ţinem ochii deschişi, ca să primim câtă lumină avem nevoie. Uneori, ziceţi: „E multă lumină!”. Alteori ziceţi: „E întuneric”. Atunci, deschideţi şi mai mult ochii. Unii oameni călătoresc noaptea, când e întuneric, dar şi noaptea e lumină, însă, ca s-o vedeţi, aveţi nevoie de organe mai sensibile, care s-o poată capta. Această lumină este folosită de clarvăzători. Adevăratul clarvăzător vede mai bine în timpul nopţii decât ziua,

fiindcă nu clipeşte. Îşi ține ochii deschişi. Încercați să rețineți permanent ideea că trebuie să aveți ochii deschişi. Se spune despre cineva că „a murit cu ochii deschişi” şi ceilalți se grăbesc să-i închidă. Lăsați acel mort cu ochii deschişi. Acum toți maeştrii şi toți preoții țin să le închidă ochii oamenilor. Deschideți-le ochii oamenilor! De exemplu, cineva nu e serios în viață şi voi spuneți: „Şi crezi că vei deveni creştin! Eşti în urmă, noi cunoaştem deja multe lucruri!”. Asta înseamnă să închizi ochii. Ce ştiți voi? Nu, nu faceți aşa! Spuneți-i fratelui vostru: „Frate, ai început bine”. Nu e importantă ora sosirii. Eu, când mă duc să mă plimb, merg încet, mă uit la toate sălbăticiunile, la tot ce întâlnesc pe drum, şi atunci ajung. Nu e necesar să te grăbeşti ca să ajungi la Piscul Negru. Când pleci ca să ajungi la Piscul Negru, observă pe drum izvoarele, priveşte animalele, fluturii şi, dacă ai mintea trează, o să vezi cum îşi împlineşte Dumnezeu lucrarea. Aş vrea ca ochii tuturor să fie deschişi.

Voi întrebați: „Ce trebuie să facem ca să ne mântuim, cum să ne mântuim?” Cel ce nu clipeşte e mântuit, iar cel ce clipeşte se îneacă. Să nu descurajați pe nimeni. Fețele voastre, privindu-i, au un aer sever, dar nu sunt aşa fiindcă aveți un caracter serios, ci mai degrabă din cauza unei tristeți a tinereții pierdute. Vă spuneți: „Altădată eram tânăr, frumos!” Nu sunteți bătrâni, nu vă înşelați. Ideile pe care le aveți sunt vechi, dar sufletul e tot tânăr. Când corpul îmbătrâneşte, nu mai e în stare să vă interpreteze ideile, şi Dumnezeu le zice atunci îngerilor: „Du-te şi dezbracă-mi copilul ale cărui haine sunt murdare şi nu se mai pot spăla!” Eu spun: „Frate, vei fi dezbrăcat”. Sau, cum spuneți voi, „trebuie să pleci şi să revii a doua oară”.

Când vorbesc despre ochi deschişi, aş vrea să vă ţineţi corpul întotdeauna curat. O să vă spun ce influenţă au ideile bune asupra corpului vostru fizic. La sfinţii care au dus o viaţă pură se formează un parfum plăcut deosebit, un miros interior numit *nux.* Când aveţi o bună dispoziţie mentală, când aveţi o reflecţie oarecare, simţiţi un miros plăcut, care aparţine unei minţi elevate ce v-a vizitat. Există credincioşi care se roagă mult, dar nu văd nimic, se gândesc doar să fie mântuiţi. Renunţaţi la astfel de gânduri! Există suferinţe în cealaltă lume, dar aici sunt mai rele. Când comiteţi o crimă, simţiţi că vă aflaţi într-un mare iad. Fiecare a simţit acest iad în suflet, de ce căutaţi altul? Celălalt iad e doar un joc. Cel din interior este îngrozitor, şi atunci ziceţi: „Viermele acesta lucrează întruna, când o să sfârşească?”. Seamănă cu o tenie. Luaţi medicamente ca să scăpaţi de ea, o daţi afară, dar îi rămâne capul. Întrebaţi: „De ce mi-a venit tenia asta?”. Pentru că aţi avut ochii închişi. Prin această boală a intrat în voi un spirit impur care suge întruna. O să dispară îndată ce veţi învăţa să vă ţineţi ochii deschişi şi gura voastră nu va fi nesocotită. Vă puteţi antrena voinţa astfel încât tenia să iasă într-un minut.

Aşadar, noi, oamenii de astăzi, ne putem trata singuri, nu avem nevoie de doctor. Trebuie să vă căliţi. Ca să ştiţi dacă gândirea vă e puternică sau nu, faceţi lucrul următor: aveţi reumatism şi nu reuşiţi să vă vindecaţi cu medicamente. Vedeţi întâi ce hrană vă trebuie şi apoi, prin forţa voinţei, începeţi să vă mişcaţi dintr-un loc în altul cu tot corpul. Când începeţi să vă deplasaţi dintr-un loc în altul, spuneţi: „Domnule, ai intrat în organismul meu când ochii mei erau închişi, ieşi acum pe uşa din spate!”. Există multe uşi din spate.

Când o persoană răceşte, medicii îi prescriu aspirină, care provoacă transpirație. Uşile prin care se face transpirația reprezintă uşile din spate. Nu zic că nu trebuie să transpirați, ci doar că o idee care ne intră în corpul fizic trebuie să iasă prin aceşti pori. Porii se sacrifică pentru ochii noştri şi zic: „Suntem gata să ne slujim stăpânul”. Toate impuritățile ies prin uşi. Când omul face o greşeală în lumea morală, simte că în el se adună multe sedimente. Nu respingeți această suferință, ci căutați-i cauza. Cineva a spus: „Vreau să fiu sănătos!” Dacă vreți să fiți, mergeți pe drumul celor sănătoşi. Numai că, îndată ce simțiți un junghi în spate, veniți la mine. Indispozițiile, necazurile, suferințele sunt necesare; nu vă descurajați, ci căutați mai degrabă o modalitate de a le utiliza. Diavolul a intrat în noi şi nu trebuie să-l aruncăm afară, ci să-l punem la treabă şi să-i zicem: „Am muncit pentru tine opt milioane de ani, acum e rândul tău să ne slujeşti!”. Diavolul e o creatură inteligentă şi, de aceea, trebuie pus la treabă.

Exercițiul principal pe care trebuie să-l faceți în această lună este: dezvoltarea voinței. Dar nu cea pe care o aveți, ci aceea care este rațională, voința lui Dumnezeu. Cu ocazia dezvoltării voinței, ideile voastre trebuie să fie foarte precise. Nu trebuie să aveți două idei în minte în acelaşi timp. Totul e legat în noi ca într-un lanț. Mai clar: urmărim un plan divin, trasat cu claritate, şi fiecare îşi face treaba diferit. Să zicem că unul dintre voi e țesător, altul, scriitor, al treilea munceşte la vie etc. Comerciantul îşi va investi ideile în comerț, țesătorul, în țesături, lucrătorul la vie, în lucrările lui; fiecare, în domeniul lui. Cel care e țesător va țese trainic, firul lui nu trebuie să se deşire. Fiecare idee se țese prin gândurile şi dorințele care apar. Şi

astfel se formează ideea întreagă. Acest fir trebuie să fie solid şi ţesut după toate regulile. Acest fir ţesut astfel se va manifesta ca Forţă a voinţei voastre, căci voinţa trebuie să-şi dovedească întotdeauna trăinicia în lumea materială.

Acolo unde vrem să interpretăm ideile proprii, vom avea dificultăţi şi obstacole. Lumea aceasta este un puzzle pentru noi. De exemplu, vă căsătoriţi cu un bărbat şi vreţi să fiţi fericite, dar nu reuşiţi să vă înţelegeţi. Cine e de vină? îi lipseşte ceva soţului vostru, dar şi vouă: amândoi aţi intrat în căsătorie cu ochii închişi. Dacă are capul puţin aplecat sau plat la spate, dacă ochii îi sunt prea mici şi buzele subţiri, ce aşteptaţi de la un astfel de bărbat? Asta arată că nu sunteţi făcuţi unul pentru altul. Bun, ce vă rămâne? Să vă faceţi buzele mai groase, să vă dezvoltaţi inima. Ca să vă dezvoltaţi inima, trebuie să vă puneţi la treabă voinţa.

Frenologii spun că oamenii din zilele noastre au 41 de uşi prin care pot să primească vizitatori. Voi încercaţi să treceţi printr-o uşă, nu puteţi să intraţi, încercaţi alta şi, în cele din urmă, o să găsiţi o uşă prin care veţi reuşi să intraţi. Aşadar, aveţi multe moduri de a influenţa oamenii. Chiar şi copilul cunoaşte această lege şi, când vrea ceva, începe cu cuvintele: „Mami, dă-mi asta!” - „Nu acum!” începe atunci să te mângâie, să te sărute şi până la urmă consimţi. A deschis una dintre porţile tale şi a intrat. E un copil inteligent, deoarece şi-a folosit în acest fel voinţa. Tu vei replica: „Nu vreau să fiu ipocrit”. N-ai de ales, vei mângâia, îl vei face să strălucească pe acel om. Mâna lui e murdară, tu o vei spăla, îi vei face un pansament. Trebuie să studiaţi sufletul omenesc, nu-i o artă uşoară. Vorbesc despre relaţiile dintre oamenii sănătoşi. Dar, dacă amândoi sunteţi bolnavi, veţi chema

un confrate. Se naşte copilul; el îi va vindeca pe tatăl şi pe mama lui. Fiecare membru poate să salveze întreaga casă.

Deschideți-vă ochii spre Dumnezeu! Să ştiți că nu există nimic mai inteligent, mai binevoitor, mai sensibil decât Dumnezeu. Cineva a întrebat: „Bine, dar acest Dumnezeu de ce S-ar ocupa de mine?” îl faceți să sufere pe Dumnezeu neavând încredere în El. Filosofii zic: „Nu e posibil ca Dumnezeu să se ocupe de tine, eşti doar un pigmeu!” Să ştiți că Dumnezeu are grijă chiar şi de creaturile cele mai mici din ocean, le ascultă. De ce credeți că pe voi nu vă va asculta? Totuşi, oameni din secolul al XX-lea, vă țineți ochii închişi şi vă lipsiți de lumina Lui divină. Dacă locuim într-un beci vreo zece ani, trebuie să suportăm multe boli. Pretind că asta e adevărat nu numai pentru planul fizic, ci şi pentru lumea spirituală. Ne rugăm la Dumnezeu, dar nu ieşim din beciuri. Primul lucru este să deschidem ochii spre Dumnezeu. Dar veți zice: „Nu ştiu ce este Dumnezeu”. Asta n-are importanță. Se poate ca şi eu să nu cunosc elementele Soarelui, dar asta nu mă împiedică să mă întorc spre el ca să profit de razele lui. Oamenii de ştiință zic: „Nu te expune razelor lui, căci nu-i cunoşti forța!”. Omul care se apropie de Dumnezeu, chiar dacă nu-L cunoaşte prea mult, e mântuit, indiferent că e bun sau rău.

Să ştiți că, în această doctrină despre care vă vorbesc, omul nu e sortit pierzaniei. Chiar dacă se întâmplă să vă pierdeți mâinile, picioarele, ochii, urechile etc., nu vă aşteaptă pierzania. Totuşi, voi ziceți: „A fost alungat”. Nu-i nimic, a fost alungat din şcoli un an, doi, apoi îşi va reîncepe studiile. Cel ce seamănă tulburare va fi alungat. Dacă nu sunteți în stare să

aplicați ce sunteți învățați, veți fi alungați, ca să vină alții care vor să asculte și să pună în practică.

În prezent, pe plan spiritual, vă aud deseori bătând în bănci. Nu se poate învăța o știință în acest fel. Cel ce are voință va exersa nu doar asupra băncilor, ci și a reumatismului sau a burții, când îl doare. Primiți idei pure, ca să vedeți care este puterea influențelor pure. Dacă avansați fie și cu o sutime de milionime de milimetru, este deja mult. Să nu credeți că, odată cu începutul învățării acestei doctrine, veți progresa pe loc. Și eu avansez încet, nu vă pierdeți speranța. Orice învățat care vrea să observe înaintează încet. Dar voi vreți să ajungeți repede la capăt și să spuneți: „Sunt pregătit să devin profesor”. Acea sutime de milionime de milimetru este veșnică și măsura cea mai precisă.

Vă voi prezenta o figură. Imaginați-vă proiecția unui centru al infinității și presupuneți că, în 24 de ore, trebuie să formeze un cerc. Știți ce viteză trebuie să aibă ca să facă 100 de milioane de kilometri? Aici, se mișcă foarte lent, însă sus se mișcă cu o viteză mai mare. În centru, viteza este mică, dar sus crește. Dacă materia inimii voastre circulă cu o viteză asemănătoare, inima și mintea voastră vor ajunge să se topească. De aceea, jos trebuie să înaintezi lent, pentru ca sus mișcarea să fie armonică. Și mai ales nu vă pierdeți speranța!

Ca să vă puteți exersa voința, trebuie să transformați de fiecare dată o stare neplăcută în una plăcută. Vă voi prezenta o metodă ca să vă întăresc voința. De exemplu, aveți un sentiment neplăcut și nu reușiți să scăpați de el. Ridicați-vă și consacrați o oră pentru vizitarea unei familii care se găsește într-o stare mult mai gravă decât a voastră. Nu ziceți: „îmi arde capul, de ce m-aș duce să-i văd pe alții!”. Vizitați o astfel

de familie, căreia îi lipsesc lemnele, pâinea, care nu are nimic, stați acolo zece-cincisprezezece minute şi vedeți dacă cineva se plânge sau nu. Întoarceți-vă acasă şi comparați situația voastră cu a ei.

Aş vrea să vă construiți propria clădire. Indiferent de ideea generoasă care vă stă pe suflet, puneți-o în practică. O veți pune în practică nu aşa cum scrie în cărți, ci aşa cum vă împinge inima s-o faceți. O veți face nu din obligație, ci prin legea voinței divine. Vă puteți zice: „întâi, îmi voi repara casa". Oare nu toți oamenii sunt „clădirile" lui Dumnezeu? Dacă măcar unei singure persoane îi puteți veni în ajutor, să ştiți că şi aceea este clădirea lui Dumnezeu. Nu vă împotriviți legii părinților voştri, păstrați-vă voința în acord cu a lor, şi veți fi mântuiți.

Nu abuzați cu călitul voinței. E de-ajuns să faceți zilnic un lucru mic. De exemplu, să-i dați un pahar cu apă unui om; este suficient. O să spuneți: „Chiar un lucru atât de mic!". Este un fapt real.

Altă regulă: Nu vă duceți la oameni sau la familii când vă simțiți nefericiți şi disperați, ca să vă uşurați. Nu vă duceți coşul de gunoi la apropiații voştri, nu trebuie să vă uşurați sufletul în acest fel. Dacă vă duceți în alte case în scopul de a vă uşura sufletul şi a vă lăsa acolo mizeriile, toată lumea îşi va da seama şi n-are să vă mai primească. Vreau ca toți să fiți curați, să n-aveți nimic sub unghii. Curățați-vă hainele, spălați-vă, şi atunci îl veți putea chema pe Dumnezeu! Gândul de a fi curat cere voință, ideea de a te duce curat în fața lui Dumnezeu îți reflectă conştiința. Dacă nu eşti curat, scoate-ți hainele, spală-te şi du-te în fața lui Dumnezeu să te rogi. Un elev neîngrijit nu este admis. Ceea ce nu înseamnă să fii maniac şi să controlezi curățenia

oamenilor. Fiecare trebuie să şi-o controleze pe a lui. Cel care se ocupă de mizeriile aproapelui se murdăreşte.

Astfel, o să începem cu fizicul ca să ajungem la spiritual. Îi aprob pe oamenii de lume, căci au un început bun, acordă multă atenție curățeniei fizicului. Le este de ajuns să facă un pas înainte ca să intre în împărăția lui Dumnezeu. Dacă posedă această artă (curățenia fizică), vor putea să treacă cu uşurință la nivelul spiritual. Aceste lucruri sunt utile pentru crearea unei atmosfere binefăcătoare pentru gândirea omenească. Tocmai prin impuritatea ideilor se creează o atmosferă proastă, în urma căreia elevii se demagnetizează. Pentru funcționarea rațiunii, trebuie să existe mereu curățenie. Ca să observăm cerul, e nevoie de curățenie. Astfel, Hristos, zicând că cei care au inima curată îl vor vedea pe Dumnezeu, ne spune că această curățenie este o condiție pentru vedere. Aşadar, rețineți: curățenia este o necesitate pentru întărirea voinței. Se poate stăpâni doar prin ucenicie. Este o religie.

Trebuie să ştim cum să utilizăm puterile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. Există un blocaj în suflet şi în inimă ce trebuie utilizat rațional. Ziceți despre ceva: „Legați-l cu o funie ca pe bou”. Nu putem să facem aşa. Ce reprezintă funia? Funia e o lege cu care puteți să vă conduceți gândurile sufletului, rațiunea şi inima. Nu dați atenție dacă aveți sau nu bună-dispoziție. Faceți o scurtă lectură şi, când ziua se sfârşeşte, vedeți ce-ați învățat. Scrieți asta într-un carnet. Până acum, viața voastră a fost foarte confuză: vă sculați dimineața şi stați în bucătărie până la amiază, şi după-amiaza altă agitație, şi seara vă culcați obosiți. Vă întrebați: „Mâine ne aşteaptă acelaşi lucru, când ne vom elibera?”. N-o să

vă eliberați, căci prin această muncă câştigați cunoştințe, vă căliți voința mulțumită acestor greutăți.

Nu-i judecați pe ceilalți, lăsați-i cu greşelile lor, dar cei mai puternici să le vină în ajutor celor mai slabi. Nu există rugăciune mai bună decât ajutorul dat fratelui tău. Dumnezeu la care te rogi este inteligent şi zice: „Nu-mi mai vorbi, mai bine ieşi afară şi fa această treabă!”. Dar tu vei zice: „Doamne, sunt ocupat”. Eşti ocupat, căci ți-ai pus în spate o povară mai grea decât poți să duci. Ca şi cum un copil a luat o algebră să se uite în ea, chiar dacă nu ştie să numere. La fel se întâmplă cu gândurile voastre. Uneori aveți gânduri şi sentimente bune şi vă ziceți: „Sunt într-o dispoziție foarte bună”. Această dispoziție vine de la un prieten care tocmai v-a vizitat şi v-a hrănit. Nu vă înşelați, mâine n-o să se mai repete. Principalul lucru pentru voi este să vă apucați de treabă şi să ştiți că zilnic terminați o treabă importantă pentru voi. Păstrați-vă inima pură, sufletul proaspăt, judecata trează şi mintea puternică!

În această lună, ajutați-vă unii pe ceilalți. Nu vă spuneți între voi că maestrul a zis asta sau aia ca să vă sperie. Eu spun lucruri reale, voi interpretați greşit lucrurile. Cel care se instruieşte este mereu în frunte, iar cel care nu se instruieşte este întotdeauna la coadă. Există multe suflete omeneşti care s-au înălțat atât de sus, încât au ajuns la îngeri, şi mulți îngeri s-au prăbuşit. Având în vedere că aveți posibilitatea să vă instruiți şi n-o faceți, ăsta e un păcat al sufletului vostru. Doar diavolul e bătrân. Gândiți-vă că sunteți tineri în această cunoaştere divină, ca să vă folosiți întreaga voință!

Unii oameni sunt bogați, alții, săraci. Sărăcia e o muncă, bogăția e un repaus. Există o sărăcie bună şi

alta rea, adică o muncă bună şi una rea. Munca bună este cea pe care ştii s-o faci, iar cea rea, atunci când nu ştii să munceşti. La fel, există o bogăție bună şi alta rea. Dar e posibil ca aceste situații să-şi schimbe rolul. Astăzi eşti sărac şi zici: „Slavă Domnului, am de lucru!”. Şi începi să lucrezi. Mâine eşti bogat şi zici: „Astăzi o să mă odihnesc”.

Acum zic: „în seara asta vom face să se mişte lumea cu o sutime de milionime de milimetru, dar trebuie să lucrăm în colectivitate”. Când vă spun să transformați ura în iubire, sunteți stupefiați, dar putem oricând să îndepărtăm ura, căci se află în interiorul nostru.

Ştiți cum e cel care mă ascultă şi nu pune în practică? Ca şi cum l-ați duce să viziteze un mic restaurant doar ca să miroasă felurile de mâncare şi apoi să plece, cu toate că lui îi e foarte foame. Dar nu putem trăi doar ca să mirosim. În acelaşi fel, mulți sunt cei care doar miros creştinismul şi zic: „E perfect, e delicios!”. Cel ce vrea să fie creştin prin cunoştințele sale trebuie să ştie că poate fi mântuit, poate fi îngrijit, poate fi îmbrăcat, dar cunoştințele nu pot să vină din milă. Aceasta este o înțelegere omenească. Petru zice: „în parte cunoaştem, în parte ne instruim”. Nu trebuie doar să reflectăm. Să gândeşti e datoria ta. Să te rogi arată că trebuie să plăteşti pentru ce ți se cuvine. Zici: „Respir”. Eşti obligat să respiri, nu e o muncă a minții tale. Cunoaşterea provine din minți omeneşti, din înțelegerea voinței divine. Vreau să fiți liberi, să reflectați, aici dispoziția voastră n-are importanță. Profesorul nu poate să pună o notă elevului prin har ceresc. Dacă acesta nu învață, nu i se poate da o notă perfectă; nota perfectă se află în interiorul vostru. Eu n-am note perfecte, dar nu dau nimic din milă. Ce înseamnă nota perfectă? Este o

lege a progresului, a dezvoltării. Când primeşti şapte, aceasta este legea perfecţiunii.

Vreţi să începeţi cu lucruri importante, dar trebuie să vă întoarceţi puţin. Când Hristos a venit din cealaltă lume, Dumnezeu L-a pus înapoi la scoală. S-a instruit treizeci şi trei de ani, chiar dacă provenea dintr-un loc superior, şi s-a supus; era dulgher şi făcea scaune. Scaunul simbolizează o situaţie importantă, pe care omul trebuie s-o ocupe în lume. Există certuri în casă, peste tot, doar pentru scaune. Hristos a învăţat arta de a face scaune, ca să vă aşezaţi pe ele cu plăcere. Hristos avea dorinţa de a mântui oamenii. Cum? îi instruia să mănânce hrană sfântă. Trebuie să-ţi hrăneşti sufletul cu hrană sănătoasă, judecata, cu idei sănătoase, inima, cu sentimente sănătoase.

Sofia, 7 noiembrie 1918

O mică analiză

Cuvintele împăratului Lemuel.
Învățătura pe care i-o dădea mama sa.
Pildele lui Solomon 31,1

Prin cuvântul „împărat” se înțelege mintea omenească. Prin cuvântul „mamă” se înțelege Dumnezeu, mama divină, care a instruit-o pe aceasta.

Ce să-ți spun, fiule? Ce să-ți spun, fiul trupului meu? (31, 2)

Cuvântul „fiu” înseamnă omul care se află pe Pământ.

Ce să-ți spun, fiule, rodul juruințelor mele? (31,2)

Natura-mamă îşi trimite întotdeauna dorințele spre copiii ei.

Nu-ți da femeilor vlaga şi dezmierdările tale, celor ce pierd pe împărați (31, 3).

Primul lucru este să nu-ți dai vlaga femeilor. Aici, prin cuvântul „femeie” se înțelege inima omului, care a pierdut calea cea dreaptă. De aceea, să nu-i dai vlaga ta. Prin „cele ce te pierd” se înțeleg defectele omeneşti, mândria.

Nu se cade împăraților, Lemuele, nu se cade împăraților să bea vin, nici voievozilor să umble după băuturi tari; ca nu cumva, bând, să uite Legea şi să calce drepturile tuturor celor nenorociți (31, 4-5).

Pentru mintea omenească, prima regulă este să nu bea vin. Prin „băuturi tari” se înțeleg vin cu miere, zahăr şi piper negru. Prin cuvântul „vin” se înțeleg bani. Chiar şi cel mai desăvârşit om, dacă i se dau bani, poate să-şi piardă capul. Prin cuvântul „vin” se înțeleg şi toate slăbiciunile care tulbură judecata omului, indiferent că e

vorba de idei, dorințe sau fapte care conduc dorințele spre o cale greşită.

„Cei nenorociți” sunt toate ideile şi dorințele bune ale omului. Orice om care îşi face nefericite dorințele se întoarce cu fața de la el însuşi. Dacă faci astfel în interior, la fel vei fi şi la exterior. Legea divină spune că omul la exterior reprezintă lumea fizică, iar cel care se întoarce spre interior, lumea divină. Niciodată oamenii din jurul tău nu-şi pot ameliora viața dacă tu însuți nu eşti în stare s-o faci. Iar aceia dintre voi care aşteaptă norocul să vină din afară se înşală şi sunt dezamăgiți deseori. Nu vă aşteptați norocul să vină de afară, el se află în voi. Cui trebuie să i se dea vin şi băuturi tari? Dați băuturi tari celui care piere şi vin celui cu tristețea în suflet: să bea să-şi uite sărăcia şi să nu-şi mai amintească necazurile (31, 6-7). Dați băuturi tari celor aflați în pericol şi vin celor care sunt nefericiți, furioşi, posaci. Dați-i să bea celui care e rău, celui care e furios! Nu reuşiți să înțelegeți de ce trebuie să i se dea de băut şi de mâncat celui rău, şi nu celui bun; nu sunteți în stare să înțelegeți această contradicție. Dacă aveți o curea tare, trebuie s-o băgați în ulei ca să se înmoaie. Cureaua moale nu poate să fie înmuiată în ulei. Asta înseamnă că energia dură trebuie să fie hrănită, să fie înmuiată în ulei, ca să devină moale. Omului nefericit care e dur dați-i vin, pâine, şi va fi pregătit pentru muncă. Omul care e bun are în el această moliciune. Deschideți gura pentru mut, pentru cauza tuturor celor părăsiți (31,8). „Deschideți gura pentru cel mut” înseamnă că omul rațional trebuie să-l apere pe cel ce nu poate să vorbească, iar cel ce poate să vorbească nu trebuie să fie apărat. Deschideți gura, judecați cu dreptate şi apărați-i pe cel nenorocit şi pe cel sărac (31,

9). Voi, femeile care sunteți mame, trebuie să judecați cu dreptate. Când bărbatul se aşază în scaunul judecătorului, trebuie să uite toate relațiile personale, nu trebuie să gândească pentru sine, ci să devină o unitate cu Dumnezeu, cu omenirea, adică interesele lui Dumnezeu trebuie să fie ale sale, ca şi interesele omenirii. Cel mare înțelege micile interese, pe când cel mic include în sine pe un altul mic.

Cine poate să găsească o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele (31, 10). Prin „femeie cinstita' se înțelege o inimă bună. În Scripturi stă scris: „Le voi dărui o inimă de carne şi le voi scoate inima de piatră". O femeie bună are inimă bună. O astfel de inimă are mai multă valoare decât mărgăritarele.

Inima bărbatului se încrede în ea şi nu duce lipsă de venituri (31, 11). „Bărbatul" înseamnă rațiunea omenească, care are şi inimă. Se zice „se încrede în ea", căci inima despre care se vorbeşte este rațională. Reflectați la inima voastră! Dacă una dintre dorințe vă dă posibilitatea să reflectați, atunci este o dorință rațională, dar, dacă nu aveți această posibilitate, este periculoasă. Vedeți care este reacția voastră când sunteți prost-dispuşi: izbucniți imediat şi nu vă gândiți la consecințe. Femeia stupidă se ascunde în voi, adică inima stupidă.

Belşugul înseamnă toate bucuriile pe care le dorim. Bucuriile provin de la inimă, ea reprezintă pământul pe care cresc toate bunurile divine. *Ea îi face bine, şi nu rău, în toate zilele vieții sale* (31, 12). Când nu faceți rău nimănui, veți avea mai mulți prieteni, vă vor iubi mai mulți oameni.

Ea face rost de lână şi de in şi lucrează cu mâini harnice (31, 13). Hristos a zis: „Căutați, bateți la uşă şi

cereți". Aşadar, potrivit acestui verset, ea caută în mod evident. A căuta înseamnă dorințele raționale ale omului. Ea caută în toate zilele ei. Ce? Lână şi in. Lâna şi inul au două calități diferite: lâna reține căldura, în timp ce inul o lasă să treacă. Este o problemă de igienă, de purtat haine de in în timpul verii şi de lână în timpul iernii. Preoții evrei au purtat întotdeauna lenjerie de corp din in. Femeia rațională caută şi lucrează lâna şi inul, iar prin acestea două din urmă se înțeleg două dorințe generoase. Lâna şi inul produc cele mai bune roade.

Prin cuvântul „mână" se înțelege că acea femeie are o voință rațională ca să țeasă lâna şi inul. Inul este gândul şi lâna este dorința. Când simte şi reflectează, ştie ce trebuie să facă cu ele. Prin „lână" se înțeleg dorințele calde şi „inul" se presupune a avea puțin sânge-rece. Cuvintele „şi lucrează cu mâini harnice" înseamnă că ştie foarte bine să-şi pună la treabă voința.

Ea este ca o corabie de negoț; de departe îşi aduce pâinea (31, 14).

Aceasta înseamnă că ea are cârma şi ştie 5 J să conducă corabia. Care este cârma omului? Limba. Corabia este gura, unde aduce pâinea de departe, din interior. Aşadar, ştie că aduce a navă comercială.

Ea se scoală când este încă noapte... (31, 15).

Aşadar, Soarele n-o vede culcată în pat. Ea este deja sculată, înainte să sosească stăpânul ei.

... şi dă hrană casei sale şi împarte lucrul de peste zi slujnicelor sale (31, 15).

Casa înseamnă corpul. Inima, rațiunea şi toate dorințele sunt slujnicele, cărora le împarte lucrul.

Se gândeşte la un ogor şi-l cumpără; din rodul muncii ei sădeşte o vie (31, 16).

Ea zăreşte un ogor cu ochii, căci ochii sunt o fântână a adevărului. Vede ce este şi ce nu este drept şi cumpără ogorul. Prin „ogor” se înțeleg condițiile exterioare fizice oferite de Dumnezeu. Prin „rodul muncii ei” se înțelege lumea inimii sale. „Via” înseamnă că toate ideile şi dorințele sunt plantate în ea. Despre o astfel de persoană se zice că este magnetizată. *Ea îşi încinge mijlocul cu putere şi îşi oțeleşte brațele* (31, 17). Prin „îşi încinge mijlocul” se înțelege voința ei. E o femeie care îşi lucrează corpul, face gimnastică, nu leneveşte. Are corpul frumos, fără defecte. Îşi defineşte bine faptele, dorințele şi gândurile şi astfel îşi oțeleşte brațele. *Vede că munca îi merge bine, lumina ei nu se stinge noaptea* (31, 18). Prin „noapte” se înțelege starea în care vin durerea şi necazurile. Dar, chiar şi atunci, lumina ei nu se stinge. O femeie care suferă la necaz şi zice: „Până acum mergeam la biserică, credeam în Dumnezeu, dar începând de acum n-am să mai merg” este o femeie fără lumină.

Ea pune mâna pe furcă, şi degetele ei țin fusul (31, 19). Oamenii din zilele noastre au descoperit că Pământul se învârteşte în jurul axei sale ca o furcă de tors. Or, femeile de altădată au ştiut că, dacă Pământul se învârteşte în jurul axei, atunci şi ele trebuie să se învârtească în jurul lor. Aşadar, fiecare femeie trebuie să-şi întoarcă cele două fețe spre Soare. Cele două părți sunt bucuria şi tristețea şi trebuie să le rotească în acelaşi timp. Fața care este bucuria este luminoasă şi cealaltă este neagră. De aceea femeia trebuie să-şi rotească furca de tors. Când vin necazurile, rotiți furca. Întrebați-vă: „Oare furca mea se roteşte?”. Totuşi, voi ce faceți? Vă lăsați furca de tors şi ziceți: „Pământul se roteşte”. Da, Pământul se roteşte, de aceea şi femeia

trebuie să se rotească. Dacă Pământul nu s-ar mai roti, toată lumea ar muri şi, grație acestei mame, toți sunteți îmbrăcați.

Furca de tors înseamnă lumea divină. Acel fir arată energia. Fusul este sistemul solar. Furca se pune în şold. Calea Lactee înseamnă şodul spiritului omenesc. Sistemul solar încearcă să prindă acest şold. Toată lumea trebuie să aibă un fus. Dacă fusul nu se mai învârteşte, dacă n-are furcă şi fus, totul se învârteşte invers.

Ea îşi întinde mâna către cel nenorocit, îşi întinde brațul către cel lipsit (31, 20). Nu puteți să vă întindeți mâna către cel nenorocit fără să vă fi spălat şi tors lâna. Cuvântul „nenorocit" din acest verset înseamnă sămânța care n-a fost încă semănată. Întinzi mâna, iei aceste semințe şi le semeni în grădină, şi astfel faci un bine. Odată ce-ți întinzi mâna spre nenorocit, asta înseamnă că ai voință. Când faci un bine cuiva, îl ajuți pe cel slab, nu pe cel puternic; şi nenorociții sunt viitorul lumii.

Nu se teme de zăpadă pentru casa ei, căci toată casa ei este îmbrăcată cu cărămiziu (31, 21). Cărămiziul înseamnă veşminte magnetice în lumea ocultă. Există oameni care contractează uşor orice boală; ei sunt goi. Orice persoană care se înfurie şi se îndoieşte este goală. Şi este adevărat. Adam şi Eva, după ce au comis păcatul, s-au dezbrăcat şi n-au putut să reziste la luptele exterioare. Puterea creştinismului constă exact în asta: toată lumea poate să fie îmbrăcată. Când începem să ne îmbrăcăm cu un veşmânt magic, percepem în noi o Putere. Acest fapt poate fi observat în viața noastră zilnică: când îmbrăcăm o haină, simțim o plăcere, o căldură, dar, dacă o scoatem, simțim o nemulțumire. Supărarea nu este altceva decât sentimentul că haina

ne-a fost furată. Când suntem mulţumiţi şi voioşi, avem haina pe noi. Această lege este foarte corectă. Când copiii sunt veseli, sunt îmbrăcaţi, dar încercaţi să le scoateţi hainele, şi imediat devin nefericiţi. Aşadar, toate necazurile pe care le aveţi sunt provocate de faptul că vă lipseşte haina. Dacă aţi fi fost clarvăzători, aţi fi putut să faceţi diferenţa între a fi îmbrăcat cu această haină şi a fi fără ea.

Ea îşi face învelitori, are haine de in subţire şi purpură. Soţul ei este bine văzut la porţi, când şade cu bătrânii ţării (31, 22, 23).

Prin „soţ" se înţelege raţiunea. Când raţiunea vorbeşte, toată lumea o ascultă, căci soţul unei astfel de femei este onorabil. Dacă e leneşă, nimeni n-o ascultă, căci soţul ei nu este onorabil.

Ea face cămăşi şi le vinde şi dă cingători negustorului. Ea este îmbrăcată cu tărie şi slavă şi râde de ziua de mâine. Ea deschide gura cu înţelepciune, şi învăţături plăcute îi sunt pe limbă (31, 24-26).

Această lege a învăţăturilor plăcute este folositoare pentru oricine. Reflectaţi asupra acestor versete şi eu o să vi le interpretez altă dată.

Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei şi nu mănâncă pâinea lenevirii (31, 27).

Această femeie nu consumă o hrană oarecare, ci alege doar una curată. Este cunoscut că lenea este mama tuturor viciilor. În fond, oamenii din zilele noastre sunt foarte leneşi. Merg la biserică ca să-L înşele pe Dumnezeu, aprind o lumânare şi zic: „Hai să ne rugăm, să aprindem o lumânare ca să obţinem ceva". Iau un bilet la loterie şi apoi se duc la cafenea ca să aştepte tragerea. Când vine ziua cea mare, văd că n-au câştigat; atunci, cumpără alt bilet şi merg la biserică, ca să

aprindă o lumânare şi să se roage. Ei cumpără acțiuni, dar cursul lor scade şi pierd totul. Aceşti oameni sunt leneşi. Nu faceți şi voi la fel, apucați-vă de treabă, exploatați tot ce aveți! Necazurile pe care le aveți provin din lenea voastră şi plătiți cu ele datorii vechi.

De ce nu mănâncă ea pâinea lenevirii? Găsim deseori cazuri asemănătoare în societatea de astăzi, unde se consumă pâinea lenevirii. Un tânăr îi face curte unei tinere într-o anumită casă; el e bine îmbrăcat, existența lui pare bine asigurată, însă are datorii pe ici, pe colo. O caută pe acea fată bogată ca să-şi plătească datoriile. Tatăl şi mama ei îl agață repede şi, fără să-i cunoască starea materială, aranjează căsătoria tinerilor. Cei care i-au împrumutat bani încep să vină unul câte unul şi-şi zic: „E bogat acum, o să-şi plătească datoriile". Părinții se miră şi spun: „Ce ciudat, părea băiat bun!". Da, dar pentru că v-ați unit cu acest băiat leneş, veți suporta acum consecințele.

Fiii ei se scoală şi o numesc fericită; bărbatul ei se scoală şi-i aduce laude zicând: „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate" (31, 28, 29).

Este adevărat că astfel de mame sunt respectate de copiii lor, ca şi de lume. În aceste versete, Solomon descrie femeia perfectă sau elanul sufletului omenesc.

Dezmierdările sunt înşelătoare, şi frumusețea este deşartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată (31, 30).

Prin expresia „se teme de Domnul" se înțelege că fiecare femeie credincioasă va fi lăudată.

Răsplătiți-o cu rodul muncii ei, şi faptele ei s-o laude la porțile cetății (31, 30).

În această lună, studiați tot capitolul.

Veți încerca să înțelegeți aceste formule vechi, să vedeți care este forța magică a furcii de tors. Când aveți mintea tulburată, veți face următoarea încercare: vă imaginați zece kilograme de lână, luați o copăiță şi spălați mental acea lână. O spălați o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, de cinci ori, până devine curată. Luați apoi un darac, dărăciți o jumătate de oră şi faceți din ea sculuri mari. Puneți unul în furcă şi începeți să toarceți. Aş vrea să-mi povestiți acest proces, să-mi spuneți ce sentimente aveți când toarceți. O să-mi faceți însemnări la fel ca naturalistul care observă la microscop un proces asemănător. Observați care este sentimentul pe care îl încercați după fiecare scul. Această formulă este furnizată de ocultism şi, într-o jumătate de oră, vă poate instrui mai mult decât un pedagog într-un an. Dacă cineva face gripă spaniolă, când stă în pat, să spele lână.

Dacă aceste încercări dau rezultate, sunt adevărate şi corecte. Ce e inventat şi rezumat de noi nu putem experimenta. Să nu vă înşelați în privința anumitor cunoştințe, care nu vă pot da forță. Dacă vă vine o idee, reflectați asupra ei, păstrați-o una-două zile în minte şi, dacă naşte ceva, e utilă. Nu rețineți dorințe şi idei care nu vă aduc nimic, învârtiți permanent fusul, al cărui fir trebuie să cadă de sus, şi faceți astfel două-trei fusuri. Acest proces trebuie să aibă loc în voi. Nu se cer doar rugăciuni, ci şi muncă.

Ce înseamnă rugăciunea? Respirația se datorează sângelui care circulă. Când sângele pătrunde în plămâni şi se purifică, aceasta este rugăciunea. Dacă plămânii voştri n-au sânge, de ce respirați şi vă rugați? Ca să vă rugați, aveți nevoie de oxigenul care purifică sângele. Uneori, vă rugați fără să ştiți de ce. Ziceți: „Doamne, aş

vrea să am o situație mai bună!”. Sunteți într-o situație proastă? Veți replica: „Vrem să fim ca ceilalți”. Nu sunteți ca ceilalți? Unii întreabă: „De ce să ne rugăm?” Ca să vă purificați sângele, ideile şi dorințele! Dacă n-o faceți de bunăvoie, providența va crea condiții de rugăciune. Căci şi oamenii duri se roagă: se îmbolnăvesc, cheamă doctorul şi-i spun: „Te rog, doctore, ajută-mă!”.

Dacă Dumnezeu te privează de ceva, te duci repede la cineva să ceri şi te rogi. O persoană sugerează: „Eu nu vreau să mă rog la Dumnezeu”. Bine, atunci alege pe altcineva. Există oameni care roagă caii: „Hai, mergi, calule!”. Te rogi la calul tău cu speranța că te va ajuta să-ți porți povara. Din punct de vedere psihic, rugăciunea este o lege necesară. A te ruga la Dumnezeu este corect, înseamnă aer curat, în afara acestei rugăciuni, vei cădea din ce în ce mai jos. Cei mai buni pe care îi vei întâlni vor fi din ce în ce mai impuri. Dacă nu eşti dispus să te rogi, coboară în stomac şi lucrează acolo.

>

Când lucrați la aceste încercări, elanul vostru să nu fie egoist; toți trebuie să studiați legile divine în acelaşi fel în care învățați celelalte materii: ştiințele naturii, bulgara, geometria şi altele. Orice persoană care a intrat la şcoală trebuie să verifice ce e corect şi ce nu este. Nu e ca în ziare, din care afli azi că un oraş a fost cucerit şi, peste câteva zile, scrie în ziar că a fost cucerit din nou. De exemplu, s-a scris că românii au intrat în Dobrogea, şi toată lumea şi-a pierdut încrederea. Apoi, ieri-seară, s-a scris că românii n-au intrat acolo. Semănați cu acea tânără care a visat că se căsătorise şi că avusese un copil care murise. Dimineața, când s-a trezit, i-a povestit

totul mamei sale. Şi amândouă, foarte îngrijorate, au început să plângă. Vă necăjiți mult cu lucruri fictive.

Când intrați într-o şcoală, trebuie să aveți un anumit spirit critic, ca să verificați lucrurile, să aveți o opinie despre lumea invizibilă şi legile ei. Doar în acest fel veți putea avea un caracter solid. Eu vreau să spălați lâna singuri, s-o dărăciți şi s-o toarceți. Dacă nu ştiți cum se face, o să vă învăț. Este singura modalitate prin care oamenii devin mai nobili şi ating un nivel superior. Trebuie să lucrați, să lucrați şi iar să lucrați! Când suferiți şi sunteți trişti, să vă ziceți: „Mă apuc de lucru!”.

Sofia, 5 decembrie 1918

Introducere în Iubire

Efeseni 4

Ca introducere la cuvintele de mai sus vă voi da un exemplu. Imaginați-vă că trece pe drum un şir de şarete şi fiecare dintre voi conduce una. Şaretele unora dintre voi merg bine, fără zgomot, în timp ce altele fac mult zgomot. Ce trebuie făcut ca să nu se mai iște atâta zgomot? Luați o găleată de catran şi ungeți osiile roților, ca să înceteze scârțâitul. Acesta înseamnă suferințele din viața voastră. Aşa că ungeți-vă sufletul când scârțâie!

Veți studia cuvintele lui Pavel pentru Efeseni în legătură cu Pildele. Fiecare să se oprească la pasajele cele mai importante ale acestui capitol.

Această introducere este utilă, de aceea trebuie s-o rețineți. Să știți că fiecare suferință este o introducere în Iubire. O persoană întreabă: „De ce sufăr?”. Pentru că acum se scrie cartea ta, o introducere la iubire. Făcând această introducere, să nu credeți că știți totul. Cel care crede că ştie mult îmbătrâneşte de timpuriu. Ca să nu îmbătrânească, cel mai bun lucru pe care poate să-l facă omul este să creadă că are încă multe de învățat. Aceeaşi dorință se manifestă la copii: vor să le ştie pe toate. Să nu ziceți niciodată că asta e valabil pentru tineri, căci, dacă ziceți că sunteți bătrâni, veți rămâne cu acest gând şi chiar veți ajunge bătrâni. Nici nu o să vă dați seama când o să vă cocoşați, veți deveni ca semnele de întrebare şi toată lumea vă va spune că sunteți bătrâni.

Voi continua explicându-vă capitolul al patrulea.

Vă sfătuiesc, dar, eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați

primit-o, cu toată smerenia şi blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste şi căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii (4, 1-3).

„Întemnițat” înseamnă omul hărăzit şcolii lui Dumnezeu. Pavel zice: „Eu, care am fost convocat în şcoala lui Dumnezeu, vă îndemn să studiați, aşa cum eu am studiat, cu toată smerenia, blândețea şi răbdarea, îngăduindu-i pe ceilalți cu dragoste”. Rămânând în şcoală, se poate ca cineva să vă rănească, dar să vă spuneți: „Nu-i nimic, camera e mică, Iubirea poate să îngăduie!”

„Căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii” înseamnă să căutați să legați o lecție cu alta, să faceți legătura interioară realizată de Duh, adică de învățător.

Şi Pavel a mai vrut să spună: „L-am ascultat pe acest învățător cu foarte mare atenție”.

În versetul următor, el scrie:

Este un singur trup, un singur Duh, după cum şi voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre (4, 4).

Pavel vrea să spună: „Mi-am conceput trupul pentru Duh, slujindu-l în speranță”.

Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți şi care este în toți (4, 5, 6).

În acest verset, Pavel zice: „Am făcut aceasta căci am ascultat şi am pus în practică ideile singurului Dumnezeu, care îmi vorbea despre o singură credință, credința în Sfântul Duh”. Un singur botez înseamnă a împlini, a simți toate durerile şi dificultățile cu recunoştință. Botezul nu înseamnă să fii cufundat în

cazan, botezul este un examen prin care trebuie să treci. Pavel a zis: „De fiecare dată când învățătorul mă întreba, eu făceam Bine, adică ştiam răspunsul corect, căci îmi învățam bine lecțiile”.

Prin „un singur Dumnezeu” înțelegem locul, condițiile care i-au fost date lui Pavel de Dumnezeu, căci Paul zice: „Trăim şi mergem întru singur Dumnezeu”. Adică suntem în aceeaşi şcoală.

Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos (4, 7).

Prin acest verset, Pavel spune: „Eu am pus în practică acest har divin”. Harul constă în aceea că, atunci când aveți nevoie, duhuri mai elevate, numite îngeri, coboară ca să vă dea aripi, ca să vă ajute, să vă lămurească unele probleme. Această lămurire se poate face în diferite feluri. Ea vă poate veni ca un vis, prin inspirarea unei anumite idei când dormiți, iar dimineața, când vă treziți, să-l aveți pregnant în minte. Ajutorul nu vine întotdeauna prin cuvinte. Există trei feluri de a vorbi: din exterior, din interior şi de sus, adică a-i vorbi corpului, inimii şi minții. O persoană zice: „Haideți să mâncăm, masa e gata!”. Asta înseamnă să-i vorbeşti corpului. Eu zic: „Să ne iubim!”. Asta înseamnă să-i vorbeşti inimii. Acest al doilea fel de a vorbi nu este la fel de bine înțeles ca invitația la masă. Cum veți înțelege Iubirea? Când vă spun: „Haideți să-L cunoaştem pe Hristos!” asta înseamnă a-i vorbi minții. Cum îl vom cunoaşte pe Hristos? Reflectați asupra Iubirii şi a modului în care să-L cunoaşteți pe Hristos. Explicați-mi cum iubiți şi cum îl cunoaşteți pe Hristos.

De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă şi a dat daruri oamenilor”. Şi acest „S-a suit” ce înseamnă, decât că înainte Se coborâse în părțile mai de jos ale

pământului? Cel ce S-a coborât este acelaşi cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile ca să umple toate lucrurile (4, 8-10).

Hristos, care a fost pe Pământ, a împlinit totul şi a zis: „Am învins lumea". Cealaltă victorie, cea a trupului, ne-a lăsat-o nouă. Există trei lucruri care tulbură viaţa, mai exact trupul, lumea şi diavolul. Adversarul cel mai redutabil este trupul. El este legătura dintre om şi lume, iar lumea este legătura dintre trup şi diavol. Hristos, care a învins lumea, a rupt legătura dintre trup şi diavol. Ai o fată care corespondează cu iubitul ei, iar tu, ca mamă, distrugi această legătură, şi corespondenţa se opreşte. Astfel, Hristos a distrus legătura dintre trup şi diavol, care nu mai are loc la voi, decât dacă-l invitaţi. Pavel a zis: „Am trecut pe această cale, unde lupta noastră era mare".

Sub toate cerurile, toţi înţeleg prezenţa lui Dumnezeu în viaţa omului.

Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos (4,11, 12).

Observaţi că toate aceste lucruri sunt date pentru desăvârşirea sfinţilor. Cine sunt apostolii? Sunt cei cărora le vorbeşte Hristos. Proorocii sunt cei cărora le vorbeşte Duhul. Evangheliştii vin după prooroci, urmaţi de păstori şi învăţători. Găsiţi în voi ce este potrivit ca să deveniţi apostoli.

Reflectaţi asupra acestui verset: cum sunt apostolii, proorocii, evangheliştii, păstorii, învăţătorii? Cuvântul „prooroc" a fost utilizat înainte de Hristos. Găsiţi legătura dintre prooroc, evanghelist etc. Omul trebuie să-şi dezvolte darul de apostol. Apostol este cel căruia i

se vorbeşte din exterior. Prooroc este cel căruia i se vorbeşte din interior. Evanghelistul este cel ce a supus lucrurile. Când mâncați un măr, veți spune vorbe bune şi veți zice: „Este delicios”. Cine e păstorul? Păstorul este mama care hrăneşte copilul, ciobanul este cel care duce oile la păscut, învățătorul este cel care dă lecții.

Până vom ajunge toți la unirea credinței şi a cunoştinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos (4, 13).

Apostolii mergeau la Hristos, îl ascultau, îi interpretau doctrina. Duhul a lucrat în ei. Erau douăsprezece persoane. Profeții au continuat treaba apostolilor şi erau mai numeroşi decât ei. Evangheliştii au fost şi mai numeroşi, iar păstorii şi învățătorii, cei mai numeroşi. Vedeți câți profeți au fost. Trebuie să fi fost cel puțin un profet într-o biserică. În fiecare societate, oricât de mică, trebuie să existe cel puțin un profet. Fiecare profet trebuie să aibă cel puțin zece evanghelişti. E calea înmulțirii, darurile cresc în acelaşi fel. Fiecare poate fi profet pentru sine. Profet este fiecare persoană trezită, care vede lucrurile de departe. A învățat la şcoală, a făcut studii şi începe să-şi realizeze cunoştințele, face calcule şi, în sfârşit, prevede că o cometă va reveni în anii cutare sau cutare. Când predicția se realizează, oamenii spun: „Uite un profet”. Toate aceste daruri le-am primit ca să-L cunoaştem pe Fiul lui Dumnezeu, ca să ajungem la starea de om perfect la o anumită vârstă, la vârsta plenitudinii lui Hristos.

Alt verset spune: „Avem duhul lui Hristos”. Pavel înțelege prin asta legătura dintre sufletul şi corpul lui Dumnezeu. Zicând că mintea vă va călăuzi, Hristos aşază mintea la un nivel superior în raport cu sufletul.

În unele cazuri, sufletul este pus între minte şi corp. Pavel spune: „Ca să aveți duhul lui Hristos, trebuie să aveți acea legătură dintre minte şi corp”.

Ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire (4, 14).

Prin asta se vede că nu trebuie să mai fim copii. Poate un copil să meargă pe Muntele Vitoşa într-o noapte cu furtună? Ca să mergi acolo pe o astfel de vreme, trebuie să fii adult. Iată de ce Pavel zice: „Nu mai sunt copil”. În urmă cu vreo cincizeci de ani, la Varna apăruse o țigancă ce prezicea viitorul cu un melc. A fost foarte cunoscută şi veneau la ea oameni de peste tot. Țiganca câştiga mulți bani, de aceea, într-o noapte, a fost atacată de nişte vagabonzi ca s-o jefuiască. Ea prevedea totul pentru ceilalți, dar n-a putut să prevadă că va fi jefuită. Oricine vrea să-şi cunoască viitorul, dar numai ca să se joace. În mod normal, viitorul se ghiceşte într-o ceaşcă de cafea, în cărți, după cântatul cocoşului şi după partea în care întoarce, după răgetele măgarului etc. Când omul porneşte la drum, are şi el clarviziuni: de exemplu, întâlneşte o şaretă goală sau un preot şi începe să se îngrijoreze. Aceste lucruri se află în voi de mii de ani, doar că ați uitat cheia pentru a le interpreta, de aceea vă tulburați. De ce vă tulburați când trece prin fața voastră o şaretă goală sau o pisică neagră? Ce trebuie să faceți? Trebuie să ştiți în ce moment nu va trece prin fața voastră, când pisica se ascunde şi nu iese din ascunzătoare.

Ci, credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos (4, 15).

Pavel înțelege Iubirea spirituală pură, unde nu există doi poli, de iubire şi de ură. În lumea spirituală, Iubirea apare doar prin atracție. Şi iubirea prin atracție şi distincție o cunoaşteți: faceți cunoştință cu cineva, îl atrageți, dar după puțin timp vă săturați şi-l respingeți. Aşa se întâmplă cu tinerii, dar şi cu bătrânii. Un tânăr iubeşte o tânără, apoi o respinge. Aceasta este legea Pământului: când două ființe se unesc pe Pământ, se resping în mod obligatoriu. Nu se poate fără această zdruncinătură. Să presupunem că stați culcați pe un pat de o singură persoană. Să admitem că, din lipsă de loc, iubita voastră se culcă pe voi. O veți suporta o jumătate de oră, nu mai mult, şi, deoarece e grea, veți începe s-o împingeți cu piciorul. Pe Pământ, nu există condiții de iubire. Când iubeşti pe cineva, trebuie să-l ții la o jumătate de metru de tine. În iubire, în mod normal, unul dintre cei doi va începe să se urce în spatele celuilalt. Se spune: „Să-ți iubeşti aproapele ca pe tine însuți". Ceea ce înseamnă să-l ții la o jumătate de metru de tine. Dacă-l iubeşti mai mult decât pe tine, îl vei purta în spate.

Într-o povestire din *Halima* se spune că un domn care voia să treacă un râu a văzut pe mal un bătrân ce nu putea să-l treacă. L-a luat în spinare şi au trecut amândoi. Când să se dea jos, bătrânul n-a mai vrut şi domnul a fost obligat să-l poarte mai multe zile în spate. Deodată, i-a venit ideea să scoată sticla de vin, ca să-l îmbete pe bătrân. A băut din vin şi bătrânul l-a strâns de gât, vrând şi el să bea. Domnul i-a dat şi i-a tot dat până când bătrânul s-a îmbătat. I-a dat atunci drumul domnului şi amândoi au început să danseze. Aşadar, când iubitul nu vrea să-ți dea drumul, dă-i să bea, şi pe urmă veți dansa amândoi.

Acum, toți suferiți din iubire. Eu numesc oamenii de pe Pământ nefericiți din iubire. Toți oamenii suferă din iubire și apoi se plâng că nimeni nu-i iubește. Eu vă sfătuiesc să aveți mai puțină iubire, ca suferințele să scadă.

Iată, dar, ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor (4, 17).

Credeți că sunteți învățați. Omul învățat e sănătos, n-are abcese, nici afecțiuni, e bogat. Păgânii vorbeau mai multe limbi și nu reușeau să se înțeleagă. Oamenii care nu se înțeleg vorbesc mai multe limbi. Unii cunosc limba stomacului, alții, pe cea a inimii, alții, pe cea a minții. Unii zic: „Cunoscându-L pe Hristos, vom avea mai multă mâncare". Dacă vreți să-L cunoașteți pe Hristos ca să aveți mai multă mâncare, asta nu e o bună înțelegere. A mânca este o necesitate atâta timp cât ai o șaretă. Așadar, cât timp ai o șaretă, trebuie să ai o găleată mică cu catran. Dacă lași șareta, nu mai ai nevoie de catran. Rămâi doar cu calul, și atunci vei duce doar desaga cu hrana ta și a calului. Când ajungi într-un loc abrupt, o să-ți lași calul, o să lași desaga cu mâncarea lui și-o vei lua doar pe a ta. Tu ai un soț, așa că vei purta o găleată cu catran pentru el. Se poate să nu vrei, dar ce e legat nu trebuie să se dezlege. Ai copii, așa că o să le duci găleata cu catran. Reflectați care sunt relațiile dintre copii și părinți, dintre soț și soție și invers. De ce bărbatul caută femeia și femeia, bărbatul? Scrieți despre acest subiect ca și cum ar fi un exercițiu.

Având mintea întunecată, sunt străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor (4, 18).

Eu interpretez această idee invers. Când inima e împietrită, e mai puțin de lucru şi, când e mai puțin de lucru, judecata se întunecă. O inimă împietrită nu poate să creeze nimic. O să mâncați mai puțin, iar, atunci când mănânci mai puțin, judecata se împietreşte. Cuvântul „inimă" este folosit în legătură cu pământul. Corpul trebuie să fie în mod obligatoriu sănătos. Inima înseamnă condițiile, viața, adică ce se produce prin inimă, iar judecata înseamnă rodul procesului interior.

Ei şi-au pierdut orice pic de simțire, s-au dedat la desfrânare şi săvârşesc cu lăcomie orice fel de necurăție (4, 19).

Pavel zice că puritatea este necesară în viață. Când inima, stomacul sunt împietrite, în interior se petrece o descompunere, miroase urât. De aceea, ele nu trebuie să fie împietrite.

Voi însă n-ați învățat aşa pe Hristos (4, 20).

Doctrina lui Hristos este doctrina vieții, înseamnă să înțelegi legile fundamentale, dar nu aşa cum sunt în Cer, ci cum se dezvoltă pe Pământ. Dacă îl cunoaşteți pe Hristos, când vă înfuriați, când nu sunteți mulțumiți de ceva, trebuie să vă polarizați imediat şi să vă schimbați starea, redobândindu-vă calmul. Dacă suprafața mării este tulbure, asta nu înseamnă că la fel este şi adâncul ei. Cunoscându-L pe Hristos, vom avea acea Forță de a nu ne tulbura şi de a ne da porunci nouă înşine. Vreți să dați ordine unor forțe care se află în natură. Nu, dați ordine forțelor din voi. Nu poți să dai ordine oricui, înainte de a-i cunoaşte limbajul. Atâta timp cât nu înțelegi limba unui animal, nu-l poți înțelege. Când îi spui calului „Dii!", el porneşte. Trebuie să învățăm limba acelor forțe vii din noi şi, când îi vom spune inimii să se

calmeze, ea să devină calmă, şi când îi spunem judecăţii să fie liniştită, ea să ne dea ascultare.

Cu privire la felul vostru de viaţă din trecut, să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi care se strică după poftele înşelătoare; şi să vă înnoiţi în duhul minţii voastre, şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul (4, 22-24).

„Omul cel vechi" înseamnă toate ideile şi dorinţele false care vin din trecut şi se produc acum. Acele vechi obiceiuri reprezintă un veşmânt vechi tocit, prin care trece vântul cu uşurinţă. Omul cel vechi este stricat, pe când cel nou este sănătos. Mintea este forţa care îl uneşte cu raţiunea.

A fi reînnoiţi înseamnă a adăuga zilnic puţin ulei. Mintea este o forţă care transformă munca în carburant şi raţiunea îl utilizează. Omul nou trebuie să fie creat asemenea lui Dumnezeu în Dreptate, Sfinţenie şi Adevăr. În Dreptate, în raport cu trupul; în Sfinţenie, în raport cu sufletul; în Adevăr, în raport cu raţiunea. De aceea, respingeţi minciuna, care e un defect al raţiunii, şi spuneţi-le întotdeauna adevărul apropiaţilor voştri. Toate neînţelegerile dintre oameni au loc din cauza minciunii, fiindcă ne înşelăm unii pe alţii.

De aceea, lăsaţi-vă de minciună. Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora (4, 25).

Nu vă înşelaţi! Nu vă înşelaţi nici stomacul. În America, deseori, când le este foame, oamenii beau cafea. Nu vă înşelaţi stomacul cu cafea, ceai sau altceva. Şareta nu poate să meargă astfel. Veţi pune în stomacul vostru ceva potrivit.

Mâniați-vă şi nu greşiți. Să nu apună soarele peste mânia voastră. Nici nu dați prilej diavolului (4, 26,27).

Un alt defect este mânia, care ține de inimă. Inima să nu vă ardă, căci este periculos. Nu-i oferiți acces diavolului, care locuieşte în corp, nu-i dați posibilitatea să trăiască acolo.

Cine fura să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit (4, 28).

Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iuțeală, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloşi şi iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos (4, 30-32).

Lucrul vostru în această lună va fi să găsiți ideile cele mai importante din spusele lui Pavel. O să găsiți idei care se referă la corp, la suflet şi la minte, încercați să găsiți o metodă ca să realizați această doctrină în viața voastră. Subiectul e important şi, de aceea, dacă realizați doar o parte, va fi foarte bine. Să nu credeți că vreau să deveniți învățați pe loc. Este important să înțelegeți exercițiul într-un anumit moment. Găsiți legătura dintre cuvintele către Efeseni şi Pilde.

Al doilea lucru pe care trebuie să-l faceți este să vă rețineți când vorbiți. Gândiți-vă dinainte la ce urmează să spuneți. Dacă sunteți enervați, nu vorbiți. Spuneți doar ce este mai important, controlați-vă limba şi cuvântul. Şareta voastră să nu facă zgomot, calul vostru să nu se împiedice.

Al treilea exercițiu, pe care o să-l faceți cel puțin o dată pe zi, este următorul: vă aşezați confortabil pe un

scaun sau stați în picioare, deschideți o fereastră, lăsați un moment jos rucsacul, ca să fiți bine-dispuşi, şi închideți nara dreaptă, apoi trageți aer pe nara stângă numărând în gând până la zece. Apoi închideți nara stângă şi trageți aer pe nara dreaptă ca mai sus. Veți face acest exercițiu de zece ori la rând, de cinci ori cu fiecare nară. Înainte să realizați exercițiul, citiți din cuvintele pentru Efeseni zilnic zece versete, începând cu primul capitol. Aveți grijă să înțelegeți ideile fundamentale din aceste versete şi să le rețineți pe cele mai importante.

Sofia, 16 ianuarie 1919

Această învăţătură

Oricine o ia înainte, şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învăţătura aceasta are pe Tatăl şi pe Fiul. Dacă vine cineva la voi, şi nu vă aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi în casă şi să nu-i ziceţi: „Bun venit!” 2 Ioan 1, 9, 10

Aceste cuvinte reprezintă nucleul mesajului.

Există două semnificaţii. De exemplu, copilul face primii paşi şi ce bucuroasă este atunci mama lui! Se duce să le spună vecinilor că odrasla ei a început să meargă. Înţelegeţi bucuria mamei? Copilul, care până atunci mergea doar de-a buşilea, ca un animal, începe să se ridice, să meargă, şi asta e bucuria mamei.

Apostolul spune: „Oricine o ia înainte, şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învăţătura aceasta are pe Tatăl şi pe Fiul”. Cred că mulţi îndrăznesc s-o ia înainte, dar aici este o dublă crimă. Când omul se înfurie, în sufletul lui intră ura şi el o ia înainte.

Dacă un om o ia înainte în acest fel, nu mai rămâne în învăţătura lui Hristos. Învăţătura lui Hristos este divină, este o doctrină a vieţii veşnice, nu a vieţii omeneşti, care e provizorie. Viaţa poate fi împărţită în trei categorii: a animalului, a omului şi viaţa divină. Viaţa animalului este una de suferinţe infinite, a omului este una de muncă infinită, viaţa divină fiind viaţa Iubirii infinite sau a beatitudinilor.

Principiul uman şi cel divin se schimbă în inima tuturor. De exemplu, iubiţi pe cineva - o prietenă vă face daruri, o invitaţi la voi, unde e binevenită. Dar, într-o zi, ziceţi: „Acum o urăsc”. Cum este posibil ca iubirea să se transforme în ură? Această iubire este omenească, o

iubire cu motive. Şi astăzi toate societăţile suferă de o astfel de iubire. Dacă sunteţi bogaţi sau învăţaţi şi intraţi în vreo societate, toată lumea vă primeşte bine, căci are ce să ia. După ce ia ce aveţi, vă arată uşa pe care aţi intrat. Cu toate că aţi intrat şi aţi ieşit de nenumărate ori, tot n-aţi învăţat lecţia.

Când este vorba despre această învăţătură, vă ziceţi: „Nu mă priveşte pe mine”. Latura bună sau rea a unei învăţături vă priveşte, căci, dacă suferiţi, o faceţi pentru voi înşivă, ori, dacă sunteţi mulţumiţi, sunteţi pentru voi înşivă. Nimeni nu poate să intre în bucuria sau suferinţa voastră. În consecinţă, în acest caz, fiecare îşi poartă crucea. Mai mulţi dintre voi vor ca altcineva să le ia suferinţa, de aceea o povestesc la una, la două, la trei persoane şi aşa mai departe şi zic că oamenii nu îi înţeleg. Să presupunem că v-aţi luxat piciorul şi căutaţi un vecin să vi-l pună la loc, dar el, neştiind cum să facă, îl răsuceşte şi vă face şi mai rău. Căutaţi atunci alt vecin, dar nici el nu reuşeşte şi vă face şi mai rău. Cine e de vină, voi, sau cel care nu se pricepe? Voi sunteţi de vină, fiindcă vă daţi piciorul pe mâna unora care nu se pricep la această treabă. Trebuie să vă lăsaţi pe mâna cuiva cu experienţă. Stă scris în Scriptură: „Vorbiţi despre păcatele voastre unii altora”. Acum o să vă mai cer ceva: „ Ascundeţi-vă păcatele unii de alţii”. Dacă vă mărturisiţi păcatele unii altora aşa cum vă încredinţaţi picioarele vecinilor care n-au destule cunoştinţe, nu se va ajunge la nimic. De aceea, mărturisiţi-vă necazurile celor care înţeleg.

Învăţătura lui Hristos reconstruieşte armonia divină sau virtuţile pierdute din sufletul omenesc, în primul rând, trebuie să vă facă inima pură. Veţi replica: „Este posibil ca omul să aibă o inimă pură în această lume?”.

Da, e posibil. Când omul stă în apă, este permanent curat. A doua schimbare pe care o poate produce învățătura lui Hristos este să vă facă sufletul virgin. În ce constă asta? Agricultorul numeşte teren virgin pe acela care este bogat în sevă, căci cel sărac în sevă nu e virgin. În consecință, dacă sufletul vostru poate să dea viață la ceva bun, sublim, este virgin. Altfel, nu e virgin.

Ioan spune: „Să rămânem în această învățătură". A rămâne în ea este ca şi cum ați ieşi afară la aer curat şi ați rămâne acolo să-l respirați. Când interpretăm învățătura lui Hristos, când începe să trăiască în noi, vom simți cu siguranță o uşurare, o Puritate. Aşadar, puritatea va veni de la învățătura însăşi. Fizicienii din zilele noastre au nişte discuri mari cu care se purifică. Când cineva face o încercare şi nu reuşeşte să se purifice, intră în acel disc, aprinde electricitatea şi în cinci minute devine curat. În învățătura lui Hristos există o astfel de electricitate divină şi, când o lăsați să pătrundă în sufletul vostru, va produce în voi acea Puritate.

Dacă unii dintre voi nu pot să reuşească să progreseze, s-au îndepărtat de ceva, dar nu asemenea copiilor mici. Când ne îndepărtăm de o anumită lege divină, ne pierdem imediat echilibrul şi liniştea. Pentru ca un om să poată trăi liniştit în această lume, trebuie să cunoască această învățătură, căci ea este hrana sufletului. Aşa cum avem nevoie de hrana zilnică pe care s-o transformăm în forță, şi învățătura lui Hristos trebuie transformată în Forță permanentă. Observ că mulți dintre voi, în loc să devină calmi şi liniştiți, devin nervoşi, iritați - este o stare maladivă. Şi mai faceți o greşeală: credeți că ştiți multe, şi pentru asta fiecare dintre voi îi judecă deseori pe ceilalți. Mulți aşteaptă să

le vină o forță, o revelație, ca să arate lumii că Dumnezeu este cu ei. Dar Dumnezeu se află în sufletele voastre de mii de ani, aşa că nu este necesar să le arătați ceva celorlalți. Lumea are nevoie de Soare. Credeți că aprinzând o lumânare educați lumea. Alții vor aprinde o lumânare mai mare decât a voastră şi a voastră va fi inferioară. Trebuie să aplicați învățătura lui Hristos pentru starea de bine a sufletelor voastre.

Când vă amintesc un adevăr, văd că întoarceți privirea spre ceilalți şi credeți că acele cuvinte îi privesc pe ei. Nu exclud pe nimeni, vorbesc tuturor. Răul e tot rău, chiar dacă sunteți îmbrăcați în aur. Dacă aveți corpul lepros, nu puteți fi iubiți. Sufletul conduce trupul. Când sufletul e pur, când în el trăieşte învățătura lui Hristos, corpul vostru este sănătos şi toate lucrurile care vi se întâmplă le veți suporta cu uşurință, veți primi cu bucurie chiar şi cele mai mari suferințe.

Nu uitați că viața pământească nu este una de plăceri. Observați cum pescuieşte copilaşul. Ia o undiță mică, pune un viermişor şi o aruncă în apă; peştele înghite viermele şi se prinde în undiță. Deseori înghițiți momeala şi vă prinde diavolul. Prinzându-vă de undiță, credeți că sunteți pe Calea cea bună. Primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să rupeți firul, apoi să chemați doctorul ca să vă scoată acul din gât. Vad că mulți aveți astfel de undițe, care vin din trecutul vostru. Câte gloanțe nu rămân în corpul soldatului! Medicii spun că vor ieşi cu timpul, dar, când e vreme rea, durerile revin. Învățătura lui Hristos este una a Iubirii divine şi veşnice. În consecință, dacă cineva este în stare să vă iubească de zece ori pe zi şi în acelaşi timp să vă urască de zece ori pe zi, nu credeți învățătura lui şi nu

primiți în casă o astfel de persoană. Iubirea este aceea care dăruieşte viață veşnică. Dacă aveți această viață în voi, o să puteți înțelege secretele lui Dumnezeu.

Aş vrea să puneți în aplicare aceste două principii în viața voastră. O femeie care nu ştie să țeasă va strica pânza. Nu lăsați în bucătărie o servitoare care nu ştie să gătească. Un bărbat care n-a făcut studii nu trebuie lăsat să vă educe copiii. Nu primiți leproşi, căci acea lepră va rămâne în sufletul vostru.

Nimic impur nu trebuie să intre în Ceruri, iar Cerul este sufletul vostru. Acum, păstrați în voi acest principiu - să nu fiți ca elevii leneşi şi să-i cereți profesorului să fie indulgent. Asta nu trebuie să se întâmple. De exemplu, un arhitect şi-a terminat studiile, dar profesorul a fost indulgent cu el. Care e profitul? îi spuneți acestui arhitect să vă facă un plan. Va fi ca acela care trebuia să construiască la Varna un edificiu acum zece ani şi, nu demult, din el s-a prăbuşit un zid. Ce s-a întâmplat cu oamenii aflați înăuntru? Aşadar, orice om care şi-a terminat studiile cu indulgență va produce o falsă învățătură, iar ideile şi dorințele lui vor fi distruse.

Nu zic că nu sunteți pe Cale, că nu căutați acum Adevărul. Căci elevul care găseşte o soluție ştie dacă e corectă sau nu. De multe ori, soluțiile au un rezultat dat, prin care se pot verifica. Elevul care nu-şi înțelege sarcina cere ca răspunsul să fie dat ca în carte; dar elevul bun zice: „Răspunsul la această soluție dată în carte e greşit". Aşadar, trebuie să corectați răspunsurile din carte şi să faceți soluțiile după regulile matematicii. Acest proces, prin care veți trece, va fi foarte util pentru voi.

Învățătura lui Hristos este vie. Cum vi-L imaginați pe Hristos? Apostolul Pavel zice: „Nu-L cunoaştem pe

Hristos aşa cum a fost”. Atunci, cum îl cunoaştem? Aşadar, există diferite modalităţi de a-L recunoaşte, de a-L simţi pe Hristos. Când zic că-L putem cunoaşte pe Hristos, înţeleg că Lumina poate fi cunoscută doar cu ochii, nu prin pipăit, nici prin miros, nici cu urechile. Cum recunoaştem înţelepciunea? Graţie urechilor. Aşadar, a asculta înseamnă a gândi. Cum recunoaştem iubirea? Graţie limbii. Gust-o, şi vei recunoaşte iubirea. Limba conţine două elemente în sine: dăruieşte cel mai bun lucru din lume şi prin ea ies cuvintele raţionale. Cuvintele bune şi minunate sunt rodul Iubirii. În consecinţă, dacă aţi înţeles Iubirea, sufletele voastre vor fi roadele. În Iubire, fiecare cuvânt este o forţă. Uneori, cuvintele voastre sunt slabe. De ce? Pentru că vă lipseşte Iubirea. Odată ziceţi: „Iubeşte-ne!” Ca şi cum am zice că trebuie să mâncăm găini sau miei şi în acelaşi timp masa e goală; sunt cuvinte vane. Să presupunem că pe masă am pus găini desenate sau curci din lut, acoperite de un sos bun. Aţi fi răsfaţaţi? Este asta o învăţătură? Nu. Chiar şi cei care mă ascultă au urmat această cale şi încă o urmează.

Voi zice: „Iubiţi-vă!” N-am remarcat până în prezent Iubire între voi. Lucrez cu voi de ani întregi şi din iubirea voastră nu pot să fac nici măcar o sfoară ca să salvez pe cineva. Dumnezeu zice: „V-am atras prin firele Iubirii Mele”. Acesta este un fir foarte fin. Întreg Pământul se ţine într-un astfel de fir, fiecare suflet se ţine într-un astfel de fir. Dacă firul se rupe, vă veţi îndepărta mult de Dumnezeu. Dacă vă ataşaţi de Dumnezeu, veţi fi legaţi cu acest fir şi veţi ajunge într-un centru, în jurul căruia o să puteţi să vă deplasaţi. Acesta cuprinde doctrina Iubirii divine.

Pot să verific câți dintre voi posedați această Iubire. Unii zic: „Sunt foarte vexat!” „De ce?” - „Pentru că n-am fost bine primit.” Vă întreb: L-ați primit în voi pe Dumnezeu, pe Hristos aşa cum se cuvine? Nu-i un reproş, ci o problemă de evoluție a omului. Căci hrana pe care o primim în corp, ca să se formeze noul nostru corp, trebuie să fie permanentă. Iubirea divină nu seacă niciodată, în timp ce iubirea omenească seacă la fiecare şase luni. Dacă această iubire seacă, albia seacă şi ea, dar uneori au loc inundații mari şi apele se amestecă. Când sufletul vi se tulbură, mintea vă arată că sunteți în iubirea omenească, nu în Iubirea divină. Dacă nu iubiți pe nimeni, asta arată că diavolul trăieşte în voi. Chiar şi diavolul are iubirea lui. Când

Iubirea din voi se transformă în ură, este o imitație a Iubirii şi o astfel de iubire este numită iubirea morții, de care moare astăzi toată lumea. O să vă dau un exemplu. La Varna, un tânăr, un băcan bogat, a hotărât să se căsătorească. A găsit o tânără care i-a plăcut şi a luat-o de nevastă. La puțin timp după căsătorie, el s-a îmbolnăvit grav. De ce? De la nevasta lui. A plecat în Europa să se vindece şi abia a reuşit după patru-cinci ani. De aceea, dacă o învățătură produce în voi o astfel de stare, trebuie s-o respingeți.

Aşezați-L pe Hristos în voi şi ziceți: „Iubirea divină nu se schimbă!”. Dacă gândiți astfel, n-o să ziceți că sunteți păcătoşi, căci nu există ființă care, voind să intre în Iubirea divină, să primească un răspuns negativ. Nu puteți să intrați în Iubirea divină şi să vă bucurați de ea fără s-o cunoaşteți. Intrând în Iubirea divină, o să înotați, iar cine nu ştie să înoate se va îneca. Unii zic: „Eu, când intru în Iubirea divină, o să înghit o jumătate de litru de apă ca să nu mă înec”. Da, dar acolo sunt

milioane şi milioane de litri de apă. De aceea, fiecare trebuie să se ataşeze de Iubirea divină ca să poată înota în ea. Ce înseamnă a înota? Mergând pe pământ, spuneți că vreți să fiți aproape de Dumnezeu. Dar *ce se* întâmplă? Abia vă mişcați. Când sunteți în apă, vă duceți la fund; asta e legea înotului. Aceeaşi lege este valabilă pentru Iubirea divină, dar în ea veți rămâne la suprafață. Când o persoană este lovită de fulger, este aşezată cu fața la pământ, ca acesta să ia electricitatea din ea. La fel, când sunteți loviți de ură, aruncați-vă repede cu fața la pământ. Asta înseamnă să te afunzi în Iubirea divină, ca să se poată infiltra în tine, să ajungă la materie şi să pătrundă în tine.

Ioan zice: „(pe) Tatăl şi (pe) Fiul". Tatăl este Cel care ne-a dăruit originea, Fiul este Iubirea manifestată. Această Iubire despre care vă vorbesc nu este ceva provizoriu, nu e o bună-dispoziție, ci o Căldură constantă. Aceasta o puteți verifica singuri. Dacă într-o jumătate de oră simțiți în voi reacția opusă, e vorba de iubire omenească. Într-o zi aveți chipul luminat şi ziceți: „Sunt foarte aproape de Hristos!". Totuşi, a doua zi, sunteți într-o dispoziție diferită. Acestea sunt fazele iubirii omeneşti, care este, pe de-o parte, caldă şi, pe de altă parte, rece. Când intrați în iubirea animalică, veți simți dorința să vă răzbunați. În iubire intră bucuria răzbunării. Iubirea divină armonizează cele două stări de iubire, animalică şi omenească, le pune de acord.

Această învățătură este necesară pentru viața voastră privată. Credeți în Hristos, mergeți la biserică, aprindeți lumânări, întâlniți pe unul şi pe altul şi de fiecare dată îl căutați pe Hristos. Vă ziceți: „După moartea mea, îl voi vedea pe Hristos". Dar puteți să muriți în acel moment şi să continuați să trăiți. Moartea

înseamnă renunțarea la ură, nu eliberarea de corpul fizic. Unii zic: „Moartea este o închisoare”. Nu, închisoarea înseamnă defectele voastre. Dacă aveți multe datorii, vi se scoate casa la mezat şi vi se reține o parte din salariu. Aşadar, chiar dacă ieşiți din corp, creditorii or să vă prindă la al doilea sau al treilea salariu, până vă achitați datoria. Ce trebuie să faceți? Singura ieşire este învățătura lui Hristos - intrați în Iubirea divină, şi toți cei care îl iubesc pe Dumnezeu vă vor veni în ajutor.

În fiecare şcoală se dau soluții, după cum dă şi Dumnezeu în fiecare casă. Astfel de probleme pot să aibă soții sau soțiile, copiii, prietenii etc. Şi eu rezolv deseori probleme; pentru mine sunteți aceste probleme. Mă întreb de multe ori de ce vă certați între voi. Cu aceste certuri, distrugeți tot ce-am construit, culegeți florile pe care le sădesc. Cum o să vă primească sufletele avansate când vă veți duce la ele în Cer? Imaginați-vă că vă aflați printre elevi care ştiu să cânte la un instrument, dar voi nu ştiți nimic despre muzică; cum veți fi primiți de astfel de elevi? O să fiți considerați spectatori. Dar, dacă ştiți să cântați la un instrument, veți fi primiți ca unii de-ai lor. Acelaşi principiu există şi în viața creştină. Unii vor să fac din ei oameni perfecți, să le dau cunoştințe fără ca ei să facă vreun efort, să-i fac raționali. Nu, nu există o astfel de învățătură, învățătura mea este învățătura Iubirii, a perseverenței, a uitării de sine etc. Veți învăța singuri toate materiile, veți studia literatura bulgară şi altele. Credeți că scriitorii bulgari sunt stupizi. Dacă o să vă explic, de exemplu, ce scrie Penşo Slavejkov, o să vedeți că se află la un nivel mai înalt decât voi, dar, dacă ar veni aici, l-ați lăsa afară. Nu citiți şi credeți că, luând una dintre conferințele

mele, veți reține o idee pe care s-o repetați deseori. Nu, asta nu vine de la voi, e o reproducere. Ceea ce vă dau eu trebuie să vă intre în creier, să producă o idee şi un sentiment, ca să intre în lumea divină şi să dea roade. Este învățătura pe care a răspândit-o Hristos.

Uneori luptați, suferiți, dar, brusc, vă vine o idee care vă luminează şi ajungeți să rezolvați problema. Aceasta dovedeşte că vi se vine în ajutor. Acum câteva zile, a venit la mine un domn care mi-a zis: „Un om m-a vexat, dar, deoarece am găsit calea, nu i-am răspuns în acelaşi fel, nu am căutat două cuvinte amabile în aparență, dar pline de sens, ca să nu le poată uita niciodată. Astfel, am hotărât să nu-i spun nimic, să nu-i dau pastila amară...”. Voi toți dați astfel de pastile amare societății din Sofia, dar aş vrea să urmați exemplul acelui domn, în acest fel trebuie pusă în practică învățătura lui Hristos. Iubirea stă în ştiința de a depăşi insultele. Două insulte nu fac cât o virtute. Când Dumnezeu ne iartă, vrea să ne recunoaştem singuri greşeala. Şi, când ajungem în starea de a concepe cu claritate lucrurile şi începem să plângem şi să suferim, Dumnezeu ne trimite îngerii ca să ne ajute.

Renunțați la acele două cuvinte care sunt amabile pe dinafară, dar care nu aduc pacea, şi rețineți cuvintele Tată şi Fiu. Dacă vreți să faceți ceva rău, puteți să vă ziceți: „Ce va spune Tatăl, care e sus, când mă va vedea în această stare?”. Sau: „Ce va crede fratele meu mai mare, Fiul?” Dorința rea va dispărea imediat şi în locul ei va veni reacția opusă. Acesta este modul prin care ne putem reînnoi.

În prezent, prin lume trec multe ispite care purifică. Veți replica: „Ce crede Dumnezeu despre noi, ce crede Hristos?”. Dacă ştim ce crede Dumnezeu, vom şti şi ce

crede Hristos. Căci, dacă nu ştim ce crede Dumnezeu despre noi, nu vom putea să ştim nici ce vor crede ceilalți despre noi. Iubirea nu poate să intre în noi decât dacă n-am mâncat trei-patru zile. Vă întoarceți acasă obosiți, frânți de muncă, iar eu mă apuc să vă predic că Dumnezeu este Iubire. Ce o să înțelegeți din această Iubire când vă e foame? Dacă vă spăl şi vă dau de mâncare, atunci veți simți Iubirea - aceasta este învățătura lui Hristos. Cineva vine şi vă ofensează şi voi aveți ocazia să-L întâlniți pe Dumnezeu spunându-I: „Te rog, Doamne, fa ca această ofensă să se transforme în Iubire!”. Uneori, după ce sunteți ofensați, simțiți o pace în suflet şi ziceți: „Tocmai am fost ofensat, dar eu am reuşit să iert”. Or, după unu-doi ani, simțiți din nou acea injurie. Dacă, la trei ani de la injurie, nu vă mai pasă de ea, atunci febra a trecut. Când va veni ora învățăturii lui Hristos, fiți siguri că nu vor mai fi ofense în lume. Iată de ce vechii creştini se bucurau când erau persecutați şi hăituiți. Orice om aflat în Iubirea divină acceptă ofensele ca pe o cunună. Aveți grijă să nu-L limitați pe Tatăl vostru şi nu fiți atenți la ce gândesc eu despre voi, ci fiți mai degrabă atenți la ce gândeşte Dumnezeu. El spune că ferestrele voastre sunt închise, că nu aveți destulă lumină şi că, în ciuda hranei pe care v-o trimite, sunteți tot înfometați şi bolnavi.

În prezent, încercați să înaintați precum copilaşii şi nu mergeți mai departe de învățătura lui Hristos. Dacă ajungeți la o problemă grea pentru voi, chemați-vă Tatăl şi ziceți-I: „Tată, deoarece ni L-ai trimis pe Hristos pe Pământ, împlinească-se vorbele Tale!”. Deviza pe care trebuie s-o repetați este: „Vom face după voia Ta”. Veți adăuga: „Nu promitem, fiindcă e greu de împlinit vrerea lui Dumnezeu”. Odată ce în voi a intrat îndoiala, aceasta

e laşitate. Trebuie să îndeplinim vrerea lui Dumnezeu pentru El, nu pentru lume. Ce vă cere Dumnezeu? Să faceţi ce aţi promis. Acelaşi lucru vă cere şi Hristos.

Vă puteţi înţelege prietenii în două feluri. Prietenul care nu vă aduce decât laude sau care vă arată doar greşelile nu este un prieten adevărat. Cel care, în acelaşi timp, vă aduce şi laude, şi vă arată şi greşelile este un prieten bun. El, când zăreşte pe voi o pată, ia peria şi o curăţă, iar voi îi mulţumiţi. Cu această perie, vă arată greşelile. Cu peria curăţaţi doar praful, dar, dacă o folosiţi la faţă, nu o faceţi în mod potrivit.

Rostind în fiecare dimineaţă cuvintele Tată şi Fiu, veţi obţine o mare energie. Dacă aveţi îndoieli, abia dacă veţi primi ceva. Aşadar, dacă înţelegem sensul acestor două cuvinte, ne vom cufunda în natura întreagă şi vom fi în armonie cu ea.

Care este prima, învăţătura, sau naşterea? Naşterea. Deci, cel care nu este născut în Duhul lui Dumnezeu ce va învăţa? Cineva spune: „Nu reuşesc să înţeleg acest lucru, n-am motiv”. Ca să înţelegi, întâi trebuie să aibă loc naşterea, divinul trebuie să provină din tine, şi abia după aceea vei începe să înţelegi treptat lucrurile. Lucrul cel mai elementar este să-ţi poţi schimba starea. Dacă, pentru cinci, zece sau cincisprezece minute, reuşeşti să-ţi schimbi starea după ce ai fost ofensat de o persoană, ai această ştiinţă în tine. De exemplu, te-a muşcat un câine - arta este să pui pe rană un astfel de leac încât să nu rămâi cu nicio cicatrice. Învăţătura lui Hristos poartă în ea leacul pentru toate defectele.

Acum, o să vă spun ceva despre ore. O persoană m-a întrebat dacă trebuie să se scoale exact la ora cinci. Când simţiţi o dorinţă mare de a vă ruga, atunci este vorba de ora cinci. Când simţiţi o mare tristeţe, atunci

ora este patru; când ați stricat totul, ora este şase; când sunteți foarte nefericiți, ora este şapte. Cineva mă întreabă: „Când trebuie s-o fac?”. Când simți impulsul! Cineva zice: „Acest impuls va veni altă dată”. Nu, dacă ratezi momentul, ora nu va veni. Mintea îți spune: „Scoală-te ca să te rogi!” Tu răspunzi: „încă nu e ora cinci”. Să nu faci aşa, ci să te scoli, căci Duhul îți spune că e ora cinci. În consecință, când luați din timpul vostru două ore, rămâne ora cinci. Veți spune că este prea devreme. De ce? Pentru că v-ați culcat târziu. Culcați-vă devreme, ca păsările. Voi ziceți: „Nu pot să ies dimineața devreme, căci am treburi de făcut”. Chiar dacă n-ai reuşit să faci totul, ieşi! Dacă are loc un cutremur şi în acest timp îți faci toaleta, aştepți să o termini şi pe urmă fugi? Când Dumnezeu te cheamă, nu-ți face toaleta; ți-o poți termina oricând în altă parte.

Astăzi, toate toaletele noastre exterioare vor fi stricate, dar în interior va veni toaleta adevărată, potrivită sufletului nostru. Dumnezeu a zis: „Vă voi da haine noi”. Aceste haine noi vor fi igienice, calde, confortabile şi veți fi mulțumiți şi pregătiți pentru orice muncă. Aceste haine, în ocultism, poartă numele de „veşmânt magnetic”. Bolile din zilele noastre nu sunt nimic altceva decât smulgerea acestui veşmânt. Te doare urechea, înseamnă că ți-ai rupt în acel loc veşmântul; te doare piciorul, înseamnă că ți-ai rupt acolo veşmântul etc. Acest veşmânt n-o să fie reparat, dar vă veți întoarce spre Dumnezeu şi-I veți cere să trimită meşteri ca să-l poată reînnoi, căci ei cunosc această artă.

Acum, observ la voi o tulburare. Nu trebuie să vă tulburați, ci să vedeți lucrurile în obiectivitatea lor. N-ați rezolvat bine o problemă, atunci o veți lua de la capăt. Dar veți răspunde că faceți doar greşeli. Da, faceți

greşeli, căci şi oamenii învățați fac. Reîncepând să rezolvați problema, veți înțelege ce a lipsit. În fond, viața voastră nu e rea, dar faceți greşeli. Micile greşeli sunt mai periculoase decât cele mari, căci nu se văd.

Este indispensabil să se creeze între voi o armonie de temperamente şi am hotărât să vă împart în clase, în funcție de temperament. Două persoane nervoase, aflate în acelaşi loc, nu se pot înțelege; de aceea, una trebuie să fie mai rece şi cealaltă, mai caldă, ca să existe „transvazare". Două ființe cu capetele țuguiate nu pot să trăiască împreună, se vor lovi cu picioarele precum caii. Toți cei care se muşcă, care se vorbesc de rău au capetele țuguiate. De aceea, întâlnindu-vă, întrebați-vă: „Ai capul țuguiat?" - „Da." Atunci, caută altul. Un om lipsit de grație are un cap ca un acoperiş. În viitor, educația copiilor în şcoli va trebui să ia în calcul frenologia.

Acum, când vă vorbesc, vă loviți cu picioarele, căci nu vă înțelegeți, curenții voştri sunt diferiți. Ar trebui să stați la o distanță de un metru unul de celălalt, dar acum, din necesitate, vă aflați ca într-o închisoare şi vă spuneți: „Vino, răule, căci fără tine e şi mai rău". Când cineva vă întinde mâna ca să vă salute şi v-o strânge pe a voastră, vă supărați, dar, dacă-l iubiți, nu vă supărați. Ceea ce arată că gândurile voastre sunt diferite. Nu sunt împotriva acestui mod de a saluta, dar, dacă o facem des, e dăunător, însă, dacă vă hotărâți să nu vă salutați dând mâna, e şi mai rău.

Omul sărac trebuie să aibă o muncă pentru a câştiga bani. Cineva zice că e stupid, dar nu spune adevărul, căci, dacă altcineva îi spune că e stupid, se va supăra. Nu aveți dreptul să spuneți că Dumnezeu v-a făcut stupizi. Dumnezeu ne-a făcut pe toți inteligenți,

dar, după ce ne-am făcut studiile la diavol, am devenit stupizi. Vreau să urmăriți Binele. Unii dintre voi au trăsături foarte bune, dar nu e vorba de cele care sunt artificiale, ci de cele care v-au fost dăruite de Dumnezeu. Unele femei poartă cozi mari, au fețe foarte albe, dar toate astea sunt artificiale, lucruri care pot fi luate înapoi. Artificialul este util, dar nu fundamental. Aşadar, virtuțile nu pot să fie artificiale; de aceea, vedeți în fiecare soră doar binele.

Legea lui Hristos este următoarea: să nu credeți niciodată că sora voastră e ipocrită sau rea. Interesați-vă de lumea mineralelor, luați un cristal şi observați-l. Treceți apoi la lumea animalelor şi, când ajungeți la lumea omului, veți vedea că virtuțile omului nu pot să fie întâlnite nicăieri, nici la minerale, nici la plante, nici la animale. Ceea ce dovedeşte că Dumnezeu trăieşte în om. Acesta este motivul pentru care mulți dintre voi se poticnesc. Dacă credeți că unul dintre voi e încă tânăr şi lipsit de experiență, nu veți putea să vă dezvoltați. Dacă păstrați în voi o greşeală, vă poticniți.

Acum, dacă scot pe unul dintre voi ca să vă vorbească cinci-şase minute, n-o să-l suportați. Veți spune: „De ce el? Şi noi avem experiență!”. Aveți în vedere că nu se pot găsi două persoane care să aibă aceeaşi experiență. Unii exagerează uneori vorbind despre experiența lor. O persoană vă istoriseşte păcate pe care nu le-a făcut, ca să arate că e foarte modestă, în timp ce alta ascunde păcatele pe care le-a săvârşit. Ambele metode sunt greşite, în învățătura lui Hristos, totul trebuie să fie bine interpretat.

Vă vorbesc despre metode prin care să vă puteți reînnoi inima, mintea şi sufletul. Spuneți adevărul aşa cum e! Numai astfel vă va înălța Dumnezeu şi ceilalți vor

coopera la ideile şi dorințele voastre. Orice carte citită va avea un sens pentru voi. Unii zic: „Să citim doar Biblia”. Bun, să zicem că ai citit Biblia şi vrei să citeşti altă carte: citeşte-o şi nu crede că vine de la diavol. Citeşte orice carte care poate să transmită o lecție. Aceasta înseamnă să fii în Iubirea divină, care este veşnică. Omul poate să fie fericit şi pe Pământ. Credeți că sunteți nefericiți pentru că Dumnezeu nu vă iubeşte. Dacă credeți asta, este vorba despre păcatele voastre provenite din karma. De aceea, ieşiți din beciurile voastre şi puneți-vă în inimă cuvintele Tată şi Fiu.

Omul ideologic are nevoie de luptă, dar creştinii sunt laşi. Acum, dacă sunteți alungați pentru un timp, veți avea îndoieli dacă această învățătură este sau nu adevărată. Chiar dacă consumați această hrană, tot veți muri, singura diferență fiind că cel care a mâncat mai multă va avea mai multă experiență şi mai multe cunoştințe. Important este să nu gândiți rău despre nimeni, asta vă cer. Gândurile voastre rele mă întristează mult.

Când vă vorbesc despre învățătura lui Hristos şi spun că ea vă va mântui, am în vedere toate nenorocirile, nu să fac din voi sfinți.

Vă vorbesc astăzi şi vă spun că toată ura, tot răul şi toată îndoiala din voi trebuie să dispară. Puneți în aplicare aceste reguli şi nu spuneți care sunt rezultatele, ci deveniți mai puternici şi vedeți care sunt roadele. Căci creştinii din zilele noastre fac doar publicitate.

Reflectați în acest moment la versetele 9 şi 10 din acest capitol, ca şi la cuvintele Tată şi Fiu.

Sofia, 17 aprilie 1919, Joia Paştilor

Invitarea lui Iisus

Şi la nuntă a fost chemat
şi Iisus cu ucenicii Lui.
Ioan 2, 2

Nu există îndoială că petrecerile cele mai plăcute, cele mai solemne de pe Pământ sunt cele de nuntă. Aş vrea să lămuresc puţin principiul interior, semnificaţia interioară a căsătoriei, fiindcă în mintea voastră are un cu totul alt sens. După părerea voastră, căsătoria înseamnă unire, mariaj între două persoane, bărbat şi femeie, mai întâi logodiţi de preot, care face câteva rugăciuni, după care invitaţii mănâncă şi beau. Aceste petreceri continuă una-două zile, invitaţii pleacă şi mirii rămân singuri. Aceasta este partea exterioară a căsătoriei, pe care o cunoaşteţi foarte bine. Dar cuvântul „căsătorie", în sens profund, înseamnă începutul unei vieţi noi. Cuvântul provine din vechea sanscrită, rădăcina înseamnă „ceea ce se întâmplă şi se realizează ca viaţă conştientă". Căsătoria este un proces care duce omul dintr-o stare în alta, adică îl scoate dintr-o viaţă şi-l conduce în alta, unde vechile idei sunt respinse şi viaţa continuă cu altele noi.

La această căsătorie au fost invitaţi Iisus şi ucenicii Lui; astfel era prezent unul dintre cei mai mari învăţători. Această căsătorie a devenit un principiu care poate să determine în viitor cum trebuie să se petreacă nunţile. În viitor, Iisus şi ucenicii Lui trebuie să fie întotdeauna prezenţi la fiecare căsătorie, dar nu Iisus ca persoană, ci învăţătura Lui. N-am să vă expun în ce constă învăţătura lui Hristos, căci se poate explica prin două mari legi: iubeşte-L pe Dumnezeu din tot sufletul,

din toată inima, cu toată mintea şi voința; iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți. N-am să vă explic ce este Iubirea.

Voi rezuma ce am spus în conversațiile de joi. Aveți în vedere două lucruri: când ascultați o persoană care vă vorbeşte, trebuie să vă îndreptați urechea spre locul de unde puteți auzi cuvintele, nu să vă faceți că ascultați; în al doilea rând, mintea trebuie să vă fie concentrată astfel încât să puteți discerne bine cuvintele, nu doar să le auziți, căci fiecare cuvânt conține o anumită Forță. De aceea Iisus zice că fiecare forță divină este un început al vieții noi, adică viața nouă începe cu cuvintele lui Dumnezeu.

Înainte de a continua, vă voi explica metodele de lucru din medicina de astăzi. Ea foloseşte întotdeauna două metode: alopată şi homeopată. Prima metodă recomandă medicamente care sunt mai degrabă amare; a doua metodă recomandă medicamente dulci şi dacă, în ambele cazuri, nu este posibil, se recomandă ca drajeul să aibă un înveliş dulce. Lumea contemporană este alopată, iar oamenii sunt atât de şireți, încât pun un înveliş dulce pe lucrurile vieții. Modul de vindecare al lui Dumnezeu este invers: drajeurile sunt amare în exterior şi în interior sunt dulci. Astfel, cura vieții se derulează în două feluri: uneori un om este vindecat cu cuvinte amare, alteori, cu cuvinte frumoase. Am în vedere momentele din viața socială şi cele din natură. Totuşi, unor persoane nu le vin în ajutor nici cuvintele amare, nici cuvintele frumoase, şi asta fiindcă n-au înțeles condițiile în care ar putea să le fie utile. Nu uitați că, în lume, situațiile sunt definite la maximum. Deoarece există un timp bine definit pentru plantat, există şi un timp bine definit pentru cură. Acesta este un principiu

divin, o lege divină care este adevărată pentru cei care vor să studieze învățătura lui Hristos pentru a-şi ameliora viața, deoarece este o învățătură a vieții. Este posibil să aveți multe dorințe fie pentru a vă îmbogăți cunoştințele, fie pentru a avea mai multe bogății. Aceasta se va întâmpla în viitor, dar, acum, important este de a vedea care este modul rațional pentru realizarea învățăturii lui Hristos.

În versetul citat la început, se spune că Iisus a fost invitat la căsătorie împreună cu ucenicii Lui. Ceea ce dovedeşte că mirii au înțeles că, dacă Iisus n-ar fi fost invitat la căsătorie, ar fi lipsit ceva important. La începutul fiecărei activități, faceți şi voi la fel: invitați-L pe Hristos. O să vă întrebați: „Nu putem să invităm pe altcineva?". Da, puteți, dar trebuie să poarte în sine două principii: să-L iubească pe Dumnezeu şi să-şi iubească fratele. Iubirea de Dumnezeu şi cea pentru frate este o extensie, nu un sentiment obişnuit. A-i iubi pe Dumnezeu şi pe fratele tău înseamnă a le da una dintre camere. O să întrebați: „Şi eu unde o să locuiesc?". Vei locui precum ți-e voia, Dumnezeu va trăi în inima ta, iar fratele, în mintea ta. Nu eşti în stare să-ți iubeşti fratele cât timp nu începi să te gândeşti la el; de aceea, trebuie să-l ai prezent în minte şi să-L păstrezi pe Dumnezeu în inima ta. Aceste două persoane îți vor fi oaspeții şi tu vei lucra pentru ele, adică ele vor fi învățătorii tăi şi tu, elevul lor. Dumnezeu din inima ta este Iisus, frații tăi sunt ucenicii Lui, iar tu vei fi unul dintre invitații la căsătorie. După ce veți avea aceste cunoştințe, o să vă puteți folosi bine mintea. Studiind operele unui poet celebru sau ale unui scriitor, ascultând o lucrare muzicală, privind pânzele unui pictor cunoscut, rațiunea voastră trebuie să înțeleagă

aceste lucruri, căci ei vă sunt învățătorii şi frații şi o să vă instruiți astfel, dar trebuie să păstrați în inimă principiul divin. Căsătoria este începutul unei vieți noi. Tânărul şi tânăra ies din casa tatălui lor şi încep o nouă viață în doi - această analogie o puteți aplica în fiecare domeniu al vieții voastre. Elevii şi profesorii merg la şcoală şi încep o viață nouă.

În mod normal, la căsătorie vin trei feluri de invitați: unii sunt simpli spectatori, alții sunt invitați şi ultimii, rudele mirilor. Spectatorii din biserică sunt numiți neinstruiți, invitații, credincioşi, iar cei apropiați, elevi. La fel trebuie să vă împărțiți şi gândurile în categorii, adică trebuie să ştiți locul fiecărui gând. În lume, există trei feluri de idei: unele care provin de la Dumnezeu (ideile divine), altele care provin de la cei apropiați nouă şi ultimele care vin din noi înşine. Unele gânduri vin de la lume, altele, de la îngeri, cele din urmă, de la lumea divină. De aceea, trebuie să învățați să recunoaşteți care sunt ideile care vă vin, ca să nu faceți greşeli în ceea ce veți făptui. Nimeni nu este independent de mediul înconjurător, aşa că veți accepta acele idei. Când veți face comparația între cele trei feluri de idei, o să puteți recunoaşte originea fiecăreia, le veți putea combate, ajungând astfel să evoluați corect.

Alt lucru important este că mariajul e un loc de lucru. Când începeți un lucru, trebuie să fiți la o căsătorie. În afara căsătoriei, veți simți fiecare muncă drept o corvoadă sau o suferință. Invitații la căsătorie sunt întotdeauna veseli. Când vreți să lucrați în această lume, trebuie să vă imaginați că sunteți la o căsătorie divină sau în epoca unei noi vieți: acesta este singurul mod de a mântui un suflet. În virtutea aceleiaşi legi putem să creăm o cultură, o religie sau orice altceva.

Lucrul principal este să nu dați viață avidității cu ocazia căsătoriei. Un înger a fost trimis de Dumnezeu la o căsătorie, unde i-a plăcut mult prințesa care era mireasă şi a vrut s-o ia cu el. Când vă aflați la o căsătorie, nu doriți locul miresei, căci astfel încep toate certurile şi toate căderile. Văd eşecuri, confruntări, certuri între voi, căci vreți să luați locul prințesei, al miresei. Vă ziceți: „Vrem să fim în locul ei!”. O să fiți, dar în altă epocă, deocamdată sunteți invitați. A fi invitat înseamnă a lucra. Hristos a fost prezent la acea căsătorie ca să-i binecuvânteze pe miri.

Când luați hotărârea să începeți o viață nouă, adică să vă căsătoriți, trebuie să legați mintea (băiatul) cu inima (fata). Dacă vreți ca această căsătorie să se facă după toate regulile divine, este obligatoriu să aveți principiul divin în voi. Credeți că această căsnicie va merge bine dacă mireasa, după ce intră în casa mirelui, îşi alungă soacra, surorile şi pe toți apropiații? Dacă împliniți voia lui Dumnezeu, o să vă ridicați la un nivel superior şi veți aduce libertatea în sufletul vostru. Dacă păcătuiți sau faceți Binele, asta se trece în contul vostru - fiecare se înalță prin propriile fapte. Dacă păstrați acest principiu divin (unirea minții cu inima), îi veți avea în voi pe Hristos şi pe ucenicii Lui. Atunci, îndeplinind învățătura lui Hristos, o să puteți să înțelegeți viața divină, care e prezentă în natură, şi o să ştiți să vă instruiți apropiații. Căci fiii şi fiicele pe care le veți aduce pe lume vor trece prin această căsătorie. Astfel se explică fiii buni şi fiicele bune. Când căsnicia nu e căsnicie, e ceartă, copiii care se vor naşte nu vor fi buni. Când vă vine în minte o idee sau o dorință, ele vor depinde complet de starea minții şi inimii voastre. Felul de a gândi va fi în funcție de starea minții şi a inimii

voastre. Dacă mintea *e* degradată, şi gândirea va fi la fel; dacă inima e degradată, şi dorința voastră va fi degradată. Să nu credeți că ideile şi dorințele sunt lucruri fantastice - ele au propriul chip şi corp şi trăiesc propria viață. Aceleaşi gânduri şi dorințe vă formează în viitor creierul, plămânii, stomacul etc. Unii întreabă: „De ce să gândeşti bine?”. Ca să vă puteți face în viitor un nou veşmânt. Aşadar, pregătim un veşmânt nou, în care ne vom îmbrăca mai târziu corpul spiritual.

Aşadar, învățătura lui Iisus nu este una a formelor, grație căreia putem să mergem într-o biserică sau să ne punem banii la o bancă, ci este o învățătură de inițiativă personală. Nimeni nu poate să gândească, să simtă sau să acționeze în locul vostru. O să gândiți, o să acționați şi o să simțiți pentru voi înşivă. Dacă gândiți, acționați şi simțiți în spiritul binelui, veți avea binecuvântarea divină. Dacă găsiți legătura dintre viața voastră şi acest principiu divin, veți putea repara multe suferințe cu ocazia trecerii voastre prin această lume. Trebuie să găsim o modalitate de a ne ameliora viața, şi fiecare o caută. Dacă sunteți un sâmbure de măr, o să-L rugați pe Dumnezeu să vă dăruiască toate condițiile ca întâi să ajungeți pe sol şi apoi să vă dezvoltați. Dacă vă aflați în situația unui suflet omenesc, veți cere condiții favorabile pentru evoluția voastră. Ceea ce suferă în noi, ceea ce se lamentează este sufletul închis acolo. Deseori, vrem să facem suferințele să dispară. Nu putem să alungăm suferințele, dar le putem transforma în bucurie. Transformările sunt deseori întâlnite în natură. De exemplu, cărbunele, în condiții speciale, se transformă în diamant.

Iisus S-a dus la nuntă ca să le arate mirilor cum să trăiască. Fiecare dintre voi s-a căsătorit şi ştie ce > >

vreme frumoasă e înainte de căsătorie, câte visuri, câte fantezii ale minții sunt atunci! După căsătorie, fiecare zice: „Orice minune durează până în ziua logodnei”. Mirii sunt perfecți, dar, îndată ce se căsătoresc, totul dispare, şi acesta este motivul pentru care oamenii zic: „Nu merită să te căsătoreşti”. Într-adevăr, nu merită să te căsătoreşti, căci aceasta nu este o căsnicie, ci o ceartă. După părerea mea, mintea care se uneşte cu inima trebuie să fie sănătoasă, nu trebuie să fie atinsă de nicio boală. Inima care se căsătoreşte cu mintea trebuie să fie sănătoasă, pură. În acest caz, gândurile şi dorințele, conform aceleiaşi legi, trebuie să fie şi ele sănătoase şi pure. Ştiu că voi, cei care mă ascultați, aveți inima şi mintea tulburată. De ce? Pentru că această primă lege a fost încălcată.

Când creştinismul ne spune că trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu, asta înseamnă să ne întoarcem în rai, să ne întoarcem în acel mediu inițial care creează condițiile unei vieți liniştite şi raționale. Pentru a avea aceste condiții, nu e nevoie de secole, căci într-un moment dat puteți să fiți buni şi, în altul, să deveniți răi. De aceea, când se zice că o persoană este bună sau rea din naştere, nu este adevărat. E posibil să vă naşteți în bine sau în rău, dar în momentul exact al faptelor voastre sunteți buni sau răi. Se poate să fiți foarte răi, însă, din momentul în care nu mai faceți rău, deveniți buni, şi invers. Aşadar, Dumnezeu ne judecă după momentul faptelor noastre. Momentul dat ne defineşte reacțiile din trecut şi ceea ce vom deveni în viitor. Momentul în care faceți rău arată că ați fost răi în trecut, dar nu-i un reflex al trecutului. Unii vor replica: „Acum sunt rău, dar mă voi schimba în viitor”. Nu, faceți fapte bune chiar în acest moment! Trebuie să nu mai

faceți rău, adică să chemați Binele din trecutul vostru. Este primul principiu pe care Hristos l-a transmis mirilor. Le-a cerut să se iubească. Iubirea nu e nimic altceva decât a înțelege Binele, a planta şi a da viață Binelui în viața voastră. Mă refer la căsnicie, căci mulți promit imposibilul. Câte promisiuni pentru viitor, care sunt doar vorbe goale! în economia lui Dumnezeu nu există nimic de prevăzut. Dumnezeu a prevăzut tot Binele pentru cei care fac Binele. Pe cei care nu fac Binele îi aşteaptă doar necazuri. Şi unii, şi ceilalți vor suporta consecințele conform legii divine. Şi asta nu fiindcă Dumnezeu vrea să-i pedepsească, ci deoarece consecințele sunt urmări fireşti ale faptelor comise de noi şi, de aceea, nu le putem evita, în ceea ce priveşte ştiința şi cultura, întâi trebuie creată o viață morală, adică inima trebuie să se pregătească pentru ca mintea să-i poată înțelege dorințele şi să le interpreteze ca idei. Acesta este un fapt. De exemplu, în America, s-a constatat că, dacă soțiile unor bărbați sunt bune, aceştia din urmă devin preoți. Şi, invers, bărbații care au avut soții rele au căzut foarte jos. Dacă aveți mintea deschisă, dar inimii nu-i convine, trebuie să coborâți mintea la un nivel mai jos. Iată de ce Dumnezeu trebuie să trăiască în inimile voastre, ca să le transforme. Nu permiteți altcuiva să vă transforme inima. Deseori se spune că un anumit bărbat a schimbat inima soției. În lume sunt numai schimbări, şi de aceea suferă toată lumea. Această schimbare rotativă seamănă cu mişcarea bicicletei.

La acea nuntă au fost stabilite principii pentru toată lumea, prin care fiecare persoană poate să se înalțe şi să devină mai nobilă. Deseori, unii încep să plângă pentru greşeli din trecut, fiindcă au avut multe păcate, s-au

purtat rău cu mama lor. Astăzi, au condiții mai bune de viață, de muncă, dar le refuză şi zic: „Am păcătuit şi vom mai păcătui”. Eşti om şi poți schimba actele legii, pentru că aceste acte sunt asemenea mişcărilor de pe bicicletă, care se roteşte mecanic şi numai în două direcții: de la dreapta la stânga şi de la stânga la dreapta. Şi viața noastră, aşa cum e, se poate schimba în aceste două direcții. În acest caz, dacă nu mergi într-o direcție, îți continui drumul în direcția opusă. La fel se întâmplă cu moara. Ea are două roți: una se învârteşte într-o direcție, a doua, în direcția opusă, iar rezultatul este acelaşi. În prezent, roata ta se învârteşte de la dreapta la stânga sau în direcția opusă şi te întrebi: „Pot să fiu bun?” întreabă-l pe morar, şi el îți va răspunde. Aceste roți se pot învârti în două feluri şi pot să strivească oamenii.

Când mergeți la o căsătorie, trebuie să vă formați limbajul. Este o ştiință aprofundată să ştii caracterul, obiceiurile limbii. Toți vă doriți foarte mult să ştiți să vorbiți. Uneori, vreți să spuneți ceva cuiva, ca să-i arătați că aveți cunoştințe despre un anumit subiect. Dar ce se întâmplă atunci? Nu numai că lucrurile nu se rezolvă, ci le stricați mai rău. Să ştiți că toate vorbele rele se rostesc în afara căsătoriei, căci, acolo unde nu este căsătorie, este ceartă. Dacă ai idei rele în minte, trebuie să ştii că nu eşti la căsătorie cu Hristos. Dacă gândeşti lucruri bune, eşti la căsătorie împreună cu Hristos şi cu ucenicii Lui.

Zilnic poți să fii la nuntă cu Hristos şi ucenicii Lui. Înțeleg aceasta ca pe un principiu, n-am în vedere dogmele bisericii. Vorbesc despre energia care circulă în viață. Pământul se apropie din ce în ce mai mult de Soare, dar asta se petrece atât de lent încât abia după

câteva milioane de ani se va vedea cum este. Astăzi, toată lumea poate să aibă elementele Soarelui: lumina şi căldura. E posibil ca o persoană să mă întrebe: „Ai văzut tu Soarele, ştii cum arată?”. Nu, dar îi cunosc elementele. Altcineva mă întreabă: „l-ai văzut pe Hristos şi pe ucenicii Lui?”. Nu, dar ştiu două lucruri, două principii divine - Iubirea divină şi înțelepciunea - care curg în mintea mea, ca în mintea întregii lumi, aşa cum curg lumina şi căldura Soarelui. Orice dorință bună şi orice idee bună sunt Hristos şi ucenicii Lui. Dacă înțelegeți problema în principiu, Dumnezeu va fi pentru voi o Forță rațională. Puteți să faceți încercări în această privință. Într-o zi veți avea mijloacele nu doar să sesizați Lumina, ci, prin puterea auzului, veți putea să sesizați chiar muzica ce iese din ea, apoi să percepeți şi diferitele cuvinte. Puteți să credeți că este doar o iluzie. Nu, acesta este un fapt, deoarece există oameni care nu percep doar căldura şi lumina din exterior, ci le şi aud cântecele, înțelegându-le şi cuvintele.

Dacă mintea şi inima voastră sunt pure, asta înseamnă că sunteți clarvăzători. Când veți fi puri în acest fel, veți putea sesiza cine v-a trimis anumite gânduri. Acum însă recepționați o idee fără să-i înțelegeți sensul. De exemplu, când vă spun că trebuie să vă iubiți, înțelegeți Iubirea într-un sens aparte. A iubi înseamnă pentru voi a avea o prietenă care să vă aparțină, iar în ziua în care ea cunoaşte pe altcineva, sunteți gata să rupeți prietenia. Imaginați-vă că ați făcut cunoştință cu degetul meu şi-i spuneți că-l iubiți. Urmează al doilea deget, şi atunci vă supărați şi ziceți: „De ce-i vorbeşti primului meu deget, pe care îl iubesc?”. Dar asta ține de mine, nu de deget.

Zilele acestea m-a vizitat o doamnă, care mi-a dat o idee bună şi mi-a arătat felul ei de a înțelege învățătura lui Iisus. Mi-a povestit că soțul n-o mai iubea şi o părăsise. Suferea mult şi plângea întruna, dar, într-o seară, a avut un vis. A văzut în vis că era vizitată de oameni necunoscuți care îi ziceau: „Femeie, n-ai de ce să plângi, trebuie să ştii că inima soțului tău nu-ți mai aparține, de aceea n-ai dreptul să-i schimbi inima. Închipuie-ți care ar fi starea soțului tău dacă altcineva ar veni în ziua următoare să-i ia inima. Ce se va întâmpla cu această inimă?”. Tot aşa, vrem ca toată lumea să aibă aceeaşi inimă ca noi şi vrem s-o schimbăm. Este cel mai mare rău. Fiecare inimă să rămână aşa cum a creat-o Dumnezeu. Fiecare inimă e bună la creare, dar se schimbă din cauza minții care o conduce.

Când îi zâmbesc unei persoane şi-i spun o vorbă bună, aceasta este foarte mulțumită de mine şi voi spuneți că sunt bun. Dar, dacă sunt puțin posac, credeți deja că mi-am schimbat caracterul. Aceste lucruri sunt în viață aparente. Uneori, tatăl se comportă cu severitate, dar nu e aşa în realitate. Nu trebuie să se arate sever, ci mai degrabă să zică: „Fiule, ceea ce faci nu e bine pentru tine, acest comportament e periculos, căci nu îndeplineşti voința lui Dumnezeu!” Profesorul ține la tine, dar, dacă faci greşeli, îți face observații. În acest caz, elevul apelează la iubire: „Domnule profesor, nu-i aşa că mă iubiți?”. Da, dar ai săvârşit greşeli de mai multe ori şi trebuie să te corectezi. Dacă recurgi corect la această soluție, vei salva viața multora; altfel, greşeala ta mă va compromite şi pe mine.

Acum două zile, comentam tema culesului florilor şi ziceam că fiecare cules de zece flori aduce după sine

moartea cuiva. Dacă-i spuneți unei persoane zece cuvinte rele, casa cuiva va arde. Dacă plantați undeva zece flori, un om bun va veni pe Pământ. Faceți observații de acest fel, ca să vedeți că nu sunt doar vorbe. Observați pomii fructiferi dintr-o grădină. Atâta timp cât crengile lor sunt verzi, oamenii din acea casă trăiesc bine, dar, dacă ele încep să se usuce, viața lor se tulbură din cauza gândurilor confuze care au devenit predominante. După aceea, cineva din acea casă va muri. Un domn mi-a istorisit o întâmplare. Exista la Sofia o grădină de care se ocupa un grădinar. Într-o zi, trebuia să curețe copacii şi unul dintre ei trebuia să fie tăiat. Dar grădinarul ținea mult la acel copac şi repeta mereu că nu trebuia tăiat; totuşi, obligat de stăpân, l-a tăiat. Peste trei luni, stăpânul a murit. Dacă doborâți copacul la care țineți, îi veți urma.

Tot aşa, voi, cei care mă ascultați acum, ați luat cuțitele şi vă jucați cu ele ici şi colo. Aveți multe cunoştințe, ştiți multe lucruri.

Hristos a venit la nuntă ca să-i învețe pe miri cum să țeasă, deoarece căsătoria oferă alte condiții de viață. Când vreți să aveți o dispoziție mai bună, imaginați-vă că vă aflați la o căsătorie, fiindcă acolo e întotdeauna de mâncat şi de băut, după cum e şi muzică. Aş vrea ca toți oamenii să poată cânta la un instrument sau din gură. Masa este viața spirituală, fiindcă, atunci când accepți o idee sau o dorință, aceasta se transformă în hrană, care apoi îți pătrunde în sânge şi te manifeşti prin viața ta. Aceasta dovedeşte că ai înțeles viața divină.

În acest scop, mențineți-vă creierul în stare normală. Mă veți întreba care este starea normală. Starea normală se găseşte întotdeauna între două extremități, este deci la mijloc. Cum găsiți mijlocul?

Imaginați-vă că vi se dă o secantă şi vi se cere să-i găsiți mijlocul. Veți găsi mijlocul după ce veți pune arce în ambele părți cu ajutorul compasului. În punctul în care cele două arce se intersectează, veți trage o perpendiculară pe secantă şi punctul respectiv va fi mijlocul ei. Puteți să faceți la fel cu gândurile voastre. După fiecare bucurie, după fiecare idee bună vine una rea. Observați cât timp durează fiecare idee bună sau rea; aceasta este o nouă psihologie. Trebuie să vă examinați pe voi înşivă, căci, dacă nu vă cunoaşteți felul de a fi, cum ați putea să cunoaşteți faptele exterioare?

Toate lucrurile din natură reflectă viața divină care trăieşte în noi. Reflexul arată o imagine care vine din exterior. Această imagine nu e creația voastră, ci este străină. Dacă vine în voi o bucurie, nu vine de la voi, nu e creația voastră. Gândul ca atare circulă şi se opreşte puțin timp în mintea voastră. Ideile bune sunt în mişcare şi se opresc în diferite locuri, acolo unde le-a fost stabilit. Fiecare stație poartă un nume; voi sunteți stația. Gândurile se opresc pentru un anumit timp, cât durează oprirea trenului. Uneori se opresc un minut sau două, chiar mai mult; depinde de mărimea stației. Unele sunt în excursie şi vor să se oprească mai mult într-un loc, de aceea petrec acolo mai mult timp, o lună sau două, sau chiar mai mult. Aşa cum există idei bune voiaj oare, există şi idei rele la fel, care vin de la unii copii care nu sunt cuminți şi se opresc, la fel, un timp în stații determinate. Aşadar, ideile bune, ca şi cele rele, nu ne aparțin. Dacă vreți ca unele idei bune să vă rămână mai mult timp, trebuie să le creați condiții favorabile.

Aceasta îi învăța Hristos pe miri. Le spunea că vor avea în viață bucurii şi necazuri, multe gânduri bune şi rele, dar să rețină că nu le aparțin, ci sunt doar în vizită.

Trebuie să ştiţi că nici binele nu este atât de bun, nici răul, atât de rău. Binele şi răul sunt aşa doar pentru momentul în care sunt făcute. Când încetăm de a le mai face, nu mai sunt aşa. Ca să fiu mai clar, o să vă dau un exemplu. Vă aflaţi la o distanţă de zece metri de un cuptor aprins. Ce veţi simţi? O mare plăcere. Ce o să simţiţi la cinci centimetri de cuptor? O să vă ardeţi mâinile şi veţi fugi departe de el. Acesta este raportul dintre lucruri, care le face bune sau rele. Acesta este raportul unei idei divine care vine din mai multe părţi. Care va fi gândul, bun sau rău, asta depinde de starea în care vă aflaţi. De aceea, avem nevoie de cunoştinţe ca să nu stăm în drumul trenului. Trenul regal trece, de aceea nu trebuie să ne aşezăm în calea lui. Hristos a spus să nu staţi pe calea ferată, să nu vă urcaţi pe acoperiş. Un om care se urcă pe acoperiş se pregăteşte să fugă. Aşa fac răufăcătorii când sunt urmăriţi. Calea ferată înseamnă bătrâneţea. Bârfeşti, nu eşti bine-dispus, nu crezi - stai mereu pe calea ferată. A ieşi şi a intra în lume are un sens cu totul diferit de cel pe care îl credeţi. De exemplu, construim o casă în care vom locui. De ce facem o casă? Pentru că, în condiţiile date, dacă n-avem un acoperiş deasupra capului, suntem în pericol, şi de aceea ne construim o casă. Din acelaşi motiv, trebuie să avem un perete exterior, care să ne poată proteja de diferite idei care ne vin din exterior. Iată de ce trebuie să trăim în mod pur şi sănătos, ca să formăm în jurul nostru o aură care să ne poată proteja de orice pericol şi de orice rău. Iată de ce Iisus era prezent la nuntă, împreună cu ucenicii Săi.

Vă voi da pentru două-trei luni câteva exerciţii. Primul. Scrieţi într-un caiet fiecare idee bună importantă şi fiecare idee rea. Urmăriţi ora la care vă vine cea bună

sau cea rea ori dorința şi, după ce dispar, scrieți ora plecării lor.

Al doilea. Când vă vin gânduri sau dorințe rele, încercați să le transformați în idei şi dorințe bune. Pentru aceasta, întoarceți-vă cu două mii de ani în urmă, ca să vă imaginați nunta pe care Iisus a trăit-o împreună cu ucenicii Lui. Imaginați-vă casa în care a avut loc, ca şi invitații şi mirii. Încercați să stabiliți unde era plasat Hristos, ce loc ocupau ucenicii, dar încercați să nu vă faceți iluzii, ci să trasați ceva cât de cât veridic în imaginația voastră. Aşadar, veți „fotografia” întreaga nuntă imaginându-vă locul mirelui, locul vostru etc. Îl veți pune în inima voastră pe Hristos şi pe ucenicii Lui în minte, pe mire, în minte, pe mireasă, în inimă. Mirii trebuie să fie despărțiți unul de celălalt, căci, în lumea spirituală, două persoane nu pot să trăiască în aceeaşi cameră. Aici, mai multe persoane locuiesc în aceeaşi cameră, şi de aceea se ceartă. Locuitorii din cealaltă lume îşi lasă libere gândurile. În această lume, când vreunul vine să vă viziteze şi rămâne, fără să-şi dea seama că vă deranjează, sunteți obligați să-l mențineți. Vă veți imagina că sunteți bine îmbrăcați la nuntă, că sunteți foarte mulțumiți şi veseli şi veți asculta ce le spunea Hristos invitați- lor. Dacă vă puteți imagina asta, veți fi pregătiți să luptați cu dificultățile acestei lumi, multe filosofii vi se vor lămuri şi vibrațiile minții voastre vor deveni mult mai înalte. Închipuirea acestei imagini va avea influență şi asupra sănătății.

Al treilea. Întrebați-vă de ce aveți idei şi dorințe bune şi rele, de ce le prețuiți pe unele mai mult, pe altele, mai puțin, de ce vă plac unele dintre ele şi altele deloc, de ce unele vă sunt simpatice şi altele nu. Veți spune că din cauza karmei. Da, dar karma nu este de

ajuns ca să explice totul, deoarece în acest caz există mai multe motive. Când sunteți prost-dispuşi, gândiți-vă la motivul acestei situații. Amintiți-vă casa pe care ați vizitat-o, cât timp ați petrecut acolo şi ieşind din care casă vi s-a schimbat dispoziția. Explicați-vă de ce sunteți prost-dispuşi când ieşiți dintr-o anumită casă. Explicați-vă de ce uneori, când vă întoarceți acasă, acest sentiment revine şi vedeți din ce parte, de la nord, sud, est sau vest. După ce găsiți motivul acestui disconfort, nu vă înfuriați pe omul care l-a provocat, ci schimbați mai degrabă direcția. Unul dintre prietenii voştri vă cere să-i împrumutați bani, cu condiția să vi-i înapoieze peste zece zile, dar nu vine să vi-i dea. Nu vă supărați pe el. Dacă cineva nu e bine-dispus față de voi, înseamnă că are ceva de luat de la voi. Dacă n-are nimic de luat, a comis o greşeală, şi pentru asta zice: „Tatăl tău trebuie să-mi înapoieze bani şi, dacă poți tu să mi-i dai, înapoiază-mi-i tu în locul lui!”. Când sunteți bine-dispuşi, trebuie să ştiți să vă păstrați energia. Este o ştiință importantă să reții energia gândurilor şi dorințelor bune.

Al patrulea. În fiecare seară, când vă aşezați în pat, reflectați 10-15 minute la tot ce-ați făcut în timpul zilei. Procedați în mod obiectiv. Identificați răul, ca să nu-l mai faceți data viitoare. În ziua următoare, vă veți ruga: „ Ajută-mă, Doamne, să ştiu să evit faptele rele şi să fac numai bine, aşa cum n-am făcut ziua trecută!”. Vă veți observa viața aşa cum pictorul îşi priveşte pictura, fără să vă judecați. Dacă nu reuşim în viață, asta se întâmplă pentru că ne credem stupizi, păcătoşi etc. Nu sunteți nici buni, nici răi, dar trebuie să mergeți la nuntă şi să munciți. Dacă copiii fac gălăgie în casă, amintiți-vă că şi ei au fost la nuntă. În acest fel, veți putea schimba, într-

o oarecare măsură (50-65%), disconfortul celuilalt (soț sau soție) şi al copiilor. Aceste experiențe pot să vă consolideze buna-dispoziție.

Unele exerciții le veți face dimineața, altele, seara, căci dimineața sunteți pozitivi şi seara, negativi. De aceea, când Soarele apune, oamenii sunt trişti. Iată de ce, când un om vrea să fie smerit, trebuie să se roage seara, iar când vrea să fie compătimitor, trebuie să se roage dimineața. Energia Pământului este dimineața pozitivă, iar seara, negativă. La fel se petrece şi cu omul. De aceea, cântărețul de psalmi zice că bucuria vine dimineața. Bucuria este o energie pozitivă, tristețea, una negativă. Binele este o energie pozitivă, răul, una negativă. Când începeți să faceți exercițiile, nu vă băgați în cap că nu veți putea reuşi.

Exercițiile pentru nuntă le veți face de trei ori pe săptămână, dimineața (duminică, marți şi vineri). Exercițiile de examinare a comportamentului de peste zi le veți face în fiecare seară, la culcare.

Noi punem pe primul plan mintea, apoi inima şi la urmă voința, dar la început a fost voința care acționa, apoi dorința şi la sfârşit mintea. Dumnezeu, prin voința Lui, ne inspiră. Drept urmare, gândirea noastră începe să acționeze, apoi acționează inima şi, în sfârşit, voința.

Sofia, 19 iunie 1919

Iubirea universală

Subiectul conferinței mele va fi Iubirea universală. Folosesc sintagma în sens puțin mai larg decât se înțelege de obicei. Puteți întreba ce are în comun Iubirea universală cu noi. Răspunsul: Iubirea universală este esența vieții. Este Iubirea care poartă condițiile vieții, este principalul stimulent al Pământului, adică un ideal spre care tindem cu toții. Iar viața însăşi, ca să se manifeste în totalitate, înseamnă libertatea acțiunilor. Ea se dezvoltă în patru direcții: socială, politică, culturală şi spirituală. Sunt direcțiile unei realități mereu aceeaşi. Prin cuvântul Iubire nu înțeleg iubirea obişnuită, care se stinge ca un tăciune în apă. Aceasta nu este Iubire. Iubirea adevărată este un tăciune care nu se stinge niciodată. Şi cel care înțelege sensul acestui tăciune viu a înțeles sensul vieții pământeşti. De aceea, înțelepții din Antichitate şi vechii alchimişti încercau s-o studieze şi înțeleseseră esența acestui tăciune viu. Cei care nu-i cunosc proprietățile spun că Iubirea arde omul. Da, există obiecte care ard, dar altele nu ard, aşa cum există metale care se oxidează şi altele care nu se oxidează, adică sunt combustibile fără să ardă, drept care sunt numite „metale prețioase”. Vă puteți întreba: „Cum poți fi interesat de un ideal, când te găseşti în condiții de viață atât de rele?”. Eu însă o să vă întreb dacă puteți dovedi că, într-adevăr, condițiile de viață sunt chiar rele. Este doar o presupunere. În viață sunt lucruri rele tot atât de multe cât lucrurile bune, tot atâtea eşecuri câte redresări, tot atâtea pierderi câte câştiguri. Până la urmă, condițiile se echilibrează. Ceea ce numim condiții rele în viață sunt concepția noastră subiectivă, o reflecție omenească. Oamenii zic că

omenirea este astăzi bolnavă, dar eu nu sunt de acord. Bolile sunt un anacronism, fiindcă omul nu începe să evolueze decât atunci când se acționează împotriva voinței sale. Asta se poate verifica oricând în viață. Toți oamenii mari au suferit, şi suferințele au fost stimulentul pentru înălțarea lor. În schimb, cei care n-au întâmpinat nicio dificultate, ci doar confort au rămas în urmă. Oamenii din zilele noastre vor să fie bogați, dar trebuie să facă o alegere, deoarece există două feluri de bogăție: bogăția care poate să-i facă să coboare şi bogăția care îi înalță. Dacă vă aflați pe un pachebot de croazieră precum Titanicul şi cărați un sac cu patruzeci de kilograme de aur şi dacă lângă voi e altcineva ce n-are o astfel de greutate, care dintre voi doi are posibilitatea să se salveze când vasul începe să se scufunde? Voi, care duceți sacul cu aur, sau celălalt, fără nicio greutate? Trebuie să găsiți răspunsul. Cuvântul „aur" îl înțeleg în sens mult mai larg decât cel pe care i-l dau oamenii simpli. Pentru mine, aurul este o emblemă a cunoaşterii - a înțelege acele legi în virtutea cărora poți să lucrezi în lume, să stăpâneşti forțele naturii, să le dirijezi în aşa fel încât să îți fie utile ție şi celorlalți. Aceasta înseamnă că acele cunoştințe pe care le ai nu se oxidează, nu ard, ci trebuie să fie păstrate şi utilizate pentru a face bine.

O să vă spun o poveste ezoterică. Demult, într-un regat, toți cetățenii trăiau fericiți. Trăiau ca frații şi erau fericiți fiindcă regele lor nu era căsătorit. Dar erau preocupați: „Trebuie să găsim o tânără frumoasă cu care regele nostru să se însoare, ca să nu rămână singur şi să aibă moştenitor, altfel nu se ştie ce se va întâmpla cu țara". Au ales fata cea mai frumoasă şi l-au căsătorit pe rege cu ea. Regina a născut două fete. Una era atât de

frumoasă, încât îi atrăgea pe toți cu frumusețea ei. Dar a doua era atât de urâtă, încât toți o evitau. Din păcate, când cineva din cetate se uita la fata frumoasă, îl dureau imediat ochii; persoana atinsă de ea devenea infirmă, iar cel întâlnit în drum nu se întorcea acasă sănătos. Şi, astfel, toți oamenii au ajuns infirmi. În schimb, când fata urâtă ieşea la plimbare, cel privit de ea se însănătoşea şi cel pe care îl atingea cu mâna se vindeca. Veți spune că e doar o poveste, nu realitatea. Dar este cât se poate de real, e viața noastră de toate zilele.

Fiul vostru - cast, cinstit - pune ochii pe o fată frumoasă. Imediat, caracterul i se schimbă, judecata i se întunecă, inima i se perverteşte, deoarece frumusețea nu stimulează decât manifestarea exterioară a vieții omeneşti, adică latura sa pur fizică.

Vreți să fiți frumoşi, bogați, puternici etc., dar vă întreb: ce om frumos, bogat, puternic n-a cunoscut moartea până în prezent? Unii vor replica: „Cu ideile tale, oamenii or să moară de foame!”. Şi voi, cu ale voastre, n-o să muriți? Aş vrea să văd un om care nu moare într-un anumit sens sau în altul. Altul vrea să devină bun ca să nu sufere. Nu, cu cât sunteți mai buni, cu atât mai mult veți suferi. În ce constă atunci rezolvarea problemei? Doar în faptul că cel care e bun ştie de ce trăieşte, de ce suferă şi moare, iar cel rău nu ştie. Aceasta este diferența.

Să nu credeți că moartea este un lucru care intră în ordinea naturii. A existat un timp în care omul era nemuritor. Şi noi putem să nu murim. Dar ştiți în ce sens folosesc cuvintele „să nu murim”? în sensul de a nu face păcate. Cel ce face păcate moare întotdeauna. Murim fiindcă strămoşii noştri şi străbunicii noştri au

făcut păcate. Şi facem tot timpul greşeli pentru că purtăm în noi rezultatele păcatelor noastre din trecut. Popoarele din Orient numesc asta karma, sau legea cauzelor şi a consecințelor. Aceste cauze nu se răsfrâng doar asupra persoanei înseşi, ci şi asupra societății, a întregii omeniri. Când vă vorbesc, am în vedere un mare adevăr pe care toți îl puteți verifica. Nu vorbesc de teorie, ci de experiență. Astăzi, oamenii se întreabă: „Crezi, sau nu crezi?”. În lume, toți oamenii cred. N-am întâlnit unul care să nu creadă. Dar există o diferență între credințe. În regatul despre care v-am vorbit, unde oamenii sufereau din cauza fetei frumoase a regelui, a apărut un înțelept care avea un sâmbure de măr şi le-a zis: „V-am adus un leac pentru necazurile voastre”. Din acel sâmbure ar fi crescut un pom înalt de zece metri, care dădea fructe zemoase ce cântăreau o jumătate de kilogram fiecare, iar cel ce mânca mere nu ar fi fost afectat de fiica regelui. Era arborele vieții. Oamenii n-au semănat sâmburele, ci şi l-au transmis unul altuia zicând: „înțelegeți, acest sâmbure, dacă e semănat, din el creşte un pom atât de mare încât dă fructe dulci care cântăresc o jumătate de kilogram şi care pot să trateze bolnavii”. Toți au început să vorbească despre sâmbure şi credeau în calitățile curative ale fructelor. Până la urmă, au pierdut sâmburele şi au început să spună că ceea ce se zicea despre el era neadevărat şi prostesc: e oare posibil să existe un pom atât de mare şi să dea astfel de fructe? E o minciună! Şi n-au mai crezut.

Când o persoană din zilele noastre zice că nu crede, eu îi spun: „Prietene, ai pierdut sâmburele!” Poți să fii om de ştiință, om serios, dar, dacă n-ai acest sâmbure în tine, Iubirea, vei fi supus la mii de suferințe. Nu vreau să mă opresc ca să explic ce este religia. Voi trebuie să

rezolvați asta, pentru că acum o să vă vorbesc despre Iubire. Vă întreb: Avem un sâmbure? Care dintre marii oameni de știință din secolul trecut și din cel prezent a adus sâmburele? Iisus Hristos a suferit, a înviat, dar să vedem rodul acestei suferințe și învieri. Sâmburele s-a pierdut!

Voi continua povestirea. Același înțelept a apărut a doua oară în acel regat și a zis: „Deoarece prima dată ați pierdut sâmburele, acum n-am să vi-l mai dau, ca să vi-l transmiteți din mână în mână, ci, atunci când voi găsi cetățeanul cel mai demn, îi voi spune: «Trebuie să semeni acest sâmbure și să utilizezi fructele pomului. Și primul rod al acestui sâmbure este Iubirea, care trebuie să domnească în rândul tuturor oamenilor, independent de credința și de naționalitatea lor. Trebuie să se ridice mai sus decât familia, societatea și poporul. Iubirea trebuie să se răspândească în omenirea întreagă, fiindcă noi toți facem parte din ea. Ea reprezintă un organism comun și, dacă ea se simte bine, poporul, societatea, familia și individul se vor simți și ei bine»”.

Nu vreau să vă tulbur punctele de vedere. Nu asta urmăresc. Vorbesc în principiu. Și iată de ce nu vreau să mă amestec în defectele sociale, politice, culturale și spirituale. Nu e sarcina mea și asta nu rezolvă problema. Când intru într-o casă în care oamenii suferă de foame, nu trebuie să le predic că Dumnezeu Se va gândi la ei și să-i las cu acel gând. Nu vreau să le spun: „Credeți în Dumnezeu și contați pe El”. Susțin principiul următor: port întotdeauna în spate un sac plin cu pâine și, când intru într-o casă în care oamenilor le este foame și-i văd că se ceartă, le spun: „Așezați-vă la masă și veniți să mâncați”. Atunci, pacea și liniștea vor fi restabilite în casă.

Oamenii din prezent au un punct de vedere greşit despre viață. Ei zic: „Aranjăm noi societatea, lumea”. Lucruri ideale, dar cum puteți să vă instruiți societatea, fiicele şi fiii, oamenii politici, profesorii, preoţii, predicatorii? Vă sfătuiesc să mergeți să studiați viața albinelor, ele vă vor învăța cum să educați. Când vor să aibă o regină, pregătesc pentru ea o hrană specială; pentru lucrătoare, altă hrană; pentru trântori, altceva. Albinele ştiu să-şi ordoneze viața mult mai bine decât cei care doar raționează. Nu e un reproş, ci o indicație că trebuie să studiem mai atent natura, unde sunt implicate toate legile şi toate exemplele de succes.

În Iubirea universală vom dobândi o înălțare a conştiinței. A simți vibrațiile sau a auzi vocile tuturor celor care suferă şi a-i ajuta înseamnă a te ajuta pe tine însuți, poporul tău, omenirea întreagă. Cel în care acest sentiment este treaz şi acționează, cel care s-a eliberat de toate obstacolele materiale poate să-l proiecteze peste tot în spațiu şi să ajute pe oricine. Veți spune: „Cum e posibil să ajuți pe cineva fără să-l atingi?” La această întrebare răspund cu alta: „Soarele, care se află la 149 de milioane de kilometri de noi, ne atinge oare cu brațele?” Nu. Îndată ce-şi aruncă privirea la o distanță atât de mare, totul începe să tremure în natură, să crească şi să dea roade. Unii spun: „Să ridicăm mâna şi să binecuvântăm”. E bine, dar, dacă ridicați mâna, trebuie să dați ceva, aşa cum Soarele îşi ridică zilnic mâinile deasupra noastră şi răspândeşte energie, forță peste bolnavi şi oameni sănătoşi. Cineva va zice: „De ce să ne ocupăm de Soare?”. Nu vă spun să vă ocupați de el, ci să-l folosiți. Dacă cineva are moralul scăzut, să facă băi de soare; dacă şi-a pierdut energia, să se expună la soare; dacă e dezamăgit de idealul lui, dacă n-

are nicio idee cum să lucreze, să iasă afară ca să-l încălzească soarele. Cineva va spune: „O să ne ajute Dumnezeu”. Vă întreb: Cum este acest Dumnezeu despre care vorbiți? Dumnezeu se află în noi înşine. Când îl simțim, când începe să vorbească în noi, începem să iubim toți oamenii în acelaşi fel şi suntem gata să ne sacrificăm pentru ei. Când Hristos a zis: „Nu există iubire mai mare decât cea a aceluia care îşi dă sufletul pentru prietenul lui”, a vrut să spună că acela oferă condițiile necesare pentru ca prietenul să trăiască. Fie ca iubirea față de aproapele nostru să nu fie aceea care îl consideră păcătos şi-l mântuieşte, ci ca ea să-l vadă ca pe un frate, ca pe un prieten şi să-i ofere toate condițiile ca să trăiască şi să evolueze. Să nu credeți că veți trasa o nouă cale de viață. Nu, calea vieții fiecărui om este deja trasată şi e definită într-un mod strict matematic. Dezvoltarea şi modul de viață sunt predestinate. Aceasta este legea cauzelor şi a consecințelor constante.

În legea divină a Iubirii nu există dizarmonie. Când o vom înțelege ca pe o forță mare, atunci Iubirea se va instala în noi. Şi atunci vom avea puterea să corectăm toate defectele sociale nu în mod mecanic, ci cu Iubire. Când societatea îşi va îndrepta Iubirea spre fiecare om, el îşi va schimba spiritul şi va da o direcție vieții sale. Iată de ce, când zicem că Dumnezeu este omniprezent, avem în vedere totalitatea Existenței, toate ființele al căror gând este îndreptat spre noi ca o forță creatoare. Tot ce e rău în noi nu e divin, ci e al nostru. Noi am creat viața rea şi societatea de astăzi. Dacă mă întrebați de ce Dumnezeu a creat lumea în acest fel, o să vă răspund: „Eu ştiu că lumea a fost făcută altfel, dar, aşa cum o văd, consider că a fost stricată de oameni”.

Voi toți, cei care mă ascultați aici, aveți diferite puncte de vedere despre viață. Nu sunteți singurii cu aceste concepții, mai sunt mamiferele, păsările, furnicile, plantele, toate trăind în funcție de capacitatea lor de înțelegere. Dar încă nu acesta este adevăratul sens al vieții, căci el este mai bogat, mai vast. În sufletul omului se ascund capacități şi forțe care pot să se trezească în condiții specifice. Fiecare dintre noi poate să facă o mică experiență, în ce constă ea? întâi, considerați că toate condițiile pentru a deveni oameni adevărați se găsesc în voi. Dacă nu puteți să folosiți aceste condiții, asta nu înseamnă că aceste posibilități nu există în voi, ci că n-ați găsit şi n-ați aplicat metodele potrivite. Oamenii de ştiință din zilele noastre şi filosofii încearcă de mii de ani să găsească exact aceste metode, ca să înalțe omenirea.

Nu avem nici măcar o religie care să aducă nemurirea omului. Eu zic că, în realitate, religia ortodoxă nu există în lume. Când zic aceasta, unii pot să mă întrebe cărei religii îi aparțin. Le răspund că nu aparțin niciuneia dintre religiile din prezent, goale, lipsite de conținut. Vă voi spune de care aparțin şi voi determina ce înseamnă religie - definiția cea mai scurtă: religia este legătura dintre Iubire şi înțelepciune. Nu există o definiție mai bună. Cel ce a găsit această legătură (Iubirea se manifestă în inima sa şi înțelepciunea în mintea sa) are o religie, înțelege legea şi nemurirea însăşi. Această religie ne face asemenea lui Dumnezeu. Cum se poate ca omul să fie asemenea lui Dumnezeu? Să nu moară, fiindcă Dumnezeu e nemuritor! Hristos a zis: „Fiți desăvârşiți aşa cum desăvârşit este Tatăl vostru”. Şi nu se poate ca omul să fie nemuritor dacă nu e desăvârşit. Cineva a întrebat: „Şi

sfinții de ce-au murit?” Pentru că au suportat păcatele oamenilor. Când vom fi eliberați de păcate, nu vom mai muri, ci vom fi în situația în care este esența acestei învățături - trăirea în Iubire şi înțelepciune. Omul care nu are această Iubire nu poate fi religios şi nemuritor. Conform acestei definiții (înțelegeți-mă bine), a nu muri înseamnă a fi stăpânii tuturor situațiilor din viață, a simți bucurie şi când suferim, şi când ne bucurăm, a accepta în acelaşi fel şi insuccesul, şi reuşita. Pe cine lăudăm astăzi în viață, pe toți acei eroi care au suferit şi au murit, nu-i aşa? Cui îi ridicăm monumente şi îi aducem coroane de flori? Hoților care jefuiau ce le aparținea celorlalți, bogaților care au strâns milioane, filosofilor care se distingeau prin cunoştințele lor? Nu, celor care au suferit şi s-au sacrificat pentru omenire, lor li se aduce omagiu.

Oamenilor din zilele noastre le place deseori să se întreacă în sofisme în privința existenței lui Dumnezeu; ei întreabă dacă există un Dumnezeu. Eu nu rezolv problema într-un mod filosofic, ci spun simplu că Dumnezeu există aşa cum Soarele străluceşte. Imaginați-vă că stați treji în timpul nopții şi ziua, când Soarele străluceşte, dormiți; că vă treziți întotdeauna când se ascunde Soarele. Studiați lumea întotdeauna noaptea şi ziceți: „Soarele nu există”. Eu replic: „Schimbați-vă felul de a trăi, dormiți noaptea şi stați treji în timpul zilei, când Soarele străluceşte, şi-l veți vedea”. La fel se întâmplă cu cei bogați, care se duc la fund cu povara lor. Nu-i condamn, ci doar le arăt nefericirea. Se află în fundul oceanului, unde nu pot să ajungă razele soarelui. Cum se pot mântui? Lăsând aurul pe fundul oceanului. Dar există viață acolo sus? Una formidabilă. Acele milioane pot să fie gândurile

voastre şi puteți să câştigați bogății, să ocupați un loc important sau să cuceriți lumea. Eliberați-vă de acele gânduri. Spuneți-mi care ministru a ameliorat soarta Bulgariei, a Angliei, unde este vechea Grecie, unde este Roma, cu gloria ei? Nu contest că omul trebuie să aibă scopuri, dar spun că urmăm o direcție greşită, că înțelegem greşit viața şi că trebuie să-i punem cruce acestei înțelegeri greşite.

Doi sculptori greci au vrut să-şi arate arta, să se observe care dintre ei o înțelege mai bine! Unul a sculptat un ciorchine de struguri atât de natural, încât a atras chiar şi păsările. Celălalt a sculptat o zeiță nespus de frumoasă, pe care a acoperit-o cu un văl atât de delicat, încât primul i-a zis: „Dă la o parte vălul, să văd mai bine!”. Acest exemplu arată că cel care sculptase zeița era mai abil. Dar vă întreb: Aceşti doi artişti n-au murit oare? Au murit. Puteți să înțelegeți fiecare lege, puteți să fiți filosofi, oameni de stat etc., dar asta este doar umbra realității, ca operele celor doi artişti, nu este fondul vieții. Fondul vieții este să intrăm în armonie cu ea însăşi. Şi încă n-am intrat în această armonie. Contest asertiunea oamenilor din zilele noastre care zic că trăiesc o viață adevărată. Nu trăiesc această viață, ci suferă şi se chinuiesc.

După părerea mea, există suferință şi muncă. Noi suntem încă în suferință şi viața începe prin muncă. Şi munca este viață conştiincioasă - să simți că eşti stăpân pe tine însuți, pe judecata şi inima ta şi că nimeni nu te poate cumpăra. Să ai acea Iubire mare care te inspiră. Şi nu numai că te inspiră, ci te şi stimulează constant, aşa cum sunt căldura şi lumina pentru viața plantelor. Pe oamenii din zilele noastre îi asociez (scuzați comparația) cu ceea ce urmează: un savant nebun a fost dus într-o

sală mare de azil în care locuiau în jur de cincizeci de nebuni; el se ocupa cu strânsul paielor şi făcea grămezi, pe care le transporta dintr-un colţ în altul, iar ziua următoare repeta operaţia. Oamenii seamănă cu acest om şi întreabă de ce sunt nefericiţi. Pentru că îngrămădesc paie. E nevoie de acel vânt favorabil care să măture toate paiele, şi necazurile odată cu ele.

Trebuie să ne comportăm cu apropiaţii noştri ca acel sfânt care s-a dus să vorbească cu Dumnezeu. Când trecea pe lângă un om bogat, acesta i-a zis:

- Spune-I lui Dumnezeu că m-am săturat de această bogăţie. Să mi-o ia ca să pot să trăiesc cum trebuie.

- Foarte bine, îi voi spune, a răspuns înţeleptul.

A mers mai departe şi a văzut un om sărac, care i-a zis:

- Spune-I lui Dumnezeu că m-am săturat de viaţa asta. Nu vreau să mai fiu sărac. Să-mi dea haine şi să-mi schimbe condiţiile de viaţă.

- O să-I înfăţişez şi cererea ta, a răspuns înţeleptul.

Când a ajuns la Dumnezeu, l-a povestit totul. Dumnezeu i-a zis:

- Spune-i bogatului să se înfurie şi să protesteze împotriva Mea, iar Eu o să-i iau toată bogăţia. Şi spune-i omului sărac să fie mulţumit de viaţa lui, si-i voi dărui totul.

Înţeleptul s-a întors şi i-a spus omului bogat ce i-a poruncit Dumnezeu, dar bogatul a replicat:

- N-aş putea să fac asta.

- Atunci, îţi vei păstra bogăţia.

Apoi, i-a spus omului sărac recomandarea făcută de Dumnezeu, dar acesta a replicat:

- Cum aş putea să fiu mulţumit în condiţii atât de proaste?

Atunci, înțeleptul i-a spus:

- Vei fi gol toată viața şi gol vei fi îngropat.

Voi spuneți că morții merg la Dumnezeu, dar mergeți la cimitire să le citiți rugăciuni. Pot oare să fie în acelaşi timp în cimitire şi la Dumnezeu? Cel ce se află sus trebuie să le spună celor ce se află jos: „Credeți că sunteți morți. Începeți prin a vă exprima recunoştința, şi veți învia". Să nu considerați vorbele mele o critică, n-am intenția să-i reproşez nimănui credințele. Nu fac decât să expun acele concepții false despre viață care s-au strecurat în noi şi care ne împing spre calea greşită, ca să fim în dizarmonie cu viața însăşi. Vrem să trăim, dar ne pregătim de moarte. Cel ce a găsit legea Iubirii universale, a acelei conştiințe universale, nu mai moare. Puteți să-i bateți cuie în mâini şi în picioare, puteți să-l răstigniți, să-l puneți în mormânt, va reîncepe să trăiască. Cel ce n-a învățat această mare lege a Iubirii nu va avea niciodată piatra de pe mormânt dată la o parte.

Astăzi, oamenii zic: „Suntem păcătoşi, păcătoşi". Nu vreau să mai aud aşa ceva! Eu ştiu că oamenii sunt buni în sufletul lor şi devin răi din cauza iluziilor şi voinței lor. Caută fericirea şi cred că vor găsi drumul singuri. Nu-l vor găsi, fiindcă tații şi bunicii lor l-au căutat şi nu l-au găsit. Hristos a zis: „Cei care vor fi auzit glasul Fiului Omului vor rămâne în viață". Şi ce înseamnă Fiul Omului? Fiul înțelepciunii şi al Iubirii. Cel ce a unit înțelepciunea cu Iubirea a rămas în viață. Şi voi veți învia când veți auzi acest glas. Exact cum a spus Iisus. Dacă veți semăna sâmburele despre care v-am vorbit, în loc să-l transmiteți din mână în mână, dacă-l semănați în inima voastră, viața şi învierea pe care le aşteptați

atât de mult vor veni. Atunci, viața va apuca pe calea divină naturală.

Există trei feluri de căsătorii. Una se numeşte unire comercială, alta, căsătoria unui stăpân cu servitorul, adică bărbatul-stăpân şi femeia servitoare sau invers. A treia este unirea în care bărbatul şi femeia trăiesc în Iubire, înțelepciune, când trăiesc unul pentru altul. Doar dintr-o astfel de căsătorie se pot naşte copii buni, înțelepți, sănătoşi, slujitori ai întregii omeniri. Dacă femeia care a rămas deja însărcinată este inspirată de idei mari pentru omenire, va transmite asta şi copilului înainte de a-l naşte, căci, odată ieşit din pântecele mamei, copilul devine independent în gânduri şi sentimente. Dacă mama îşi imprimă toate calitățile de Iubire şi înțelepciune în copilul ei în cele nouă luni de sarcină, copilul va avea o dispoziție bună față de mamă toată viața și va fi gata întotdeauna să-şi dea viața pentru ea. Când fiul o întreabă pe mamă de ce l-a adus pe lume, înțeleg că mama, cât a fost însărcinată cu el, a gândit lucruri neplăcute, sau tatăl a fost într-o astfel de stare. Fiii şi fiicele poartă gândurile părinților. Aceasta este concluzia pe care a tras-o ştiința de azi.

Nu consider societatea de astăzi la fel ca voi. Va pieri totuşi şi nimeni n-o va putea ajuta în prezența acestor gânduri. Cum s-o ajute? Dacă se schimbă condițiile. O să vă dau un exemplu. Când gripa spaniolă făcea ravagii şi secerase şase milioane de persoane în lumea întreagă, oamenii m-au întrebat cum se pot trata. Le-am răspuns că nu sunt medic, dar, după legile pe care le cunosc, trebuie să bea apă caldă şi să mănânce cartofi calzi, şi criza va trece în una-două săptămâni. Acum, unii dintre voi vor spune: „Crezi că suntem atât de stupizi încât să mâncăm cartofi şi să bem apă?”. Nu înseamnă că

sunteți stupizi; eu vă ofer o metodă de tratament. Faceți o încercare. Cei care au încercat, să spună care a fost rezultatul. Şi medicii ce făceau? Făceau injecții şi cei mai mulți dintre bolnavi au plecat pe lumea cealaltă - la Sofia au murit 1.700 de persoane în 17 zile. Şi explicau: „A fost o criză, o complicație etc...” Eu zic că acei oameni trebuie să bea apă caldă şi să mănânce cartofi calzi. A bea apă caldă este şi injecție, dar din interior, nu din exterior. Important este să ştii unde s-o pui.

Şi acum, dacă mă întrebați cum să fie tratată Bulgaria, spun să bea apă caldă şi să mănânce cartofi calzi. Când spun „apă caldă”, trebuie să ştiți de unde să luați apa. De acolo de unde bea măgarul, fiindcă el alege locul unde apa e bună. Dacă folosiți apa caldă, ea va aduce în voi astfel de elemente încât 90% dintre crizele de astăzi, care macină societatea, vor dispărea. Apa caldă şi cartofii calzi înseamnă viața în Iubire şi înțelepciune.

Aşadar, Iubirea universală ne va pune în legătură cu Viața, ca să putem înțelege sensul a toate: floare, copac, izvor, munte, casă, om. Ea ne va dezvălui marele secret al vieții, ca să ne putem înțelege relațiile. Când va intra în noi, ne va face eroi învingători puternici. Dacă omul e bolnav, dacă are necazuri, cât timp vor dura acestea este matematic definit. Bolile sunt provocate de unele ființe vii, microbi a căror viață nu este în acord cu cea a bolnavului. Bolile vor exista atâta timp cât vom lăsa aceşti microbi să existe în noi şi să-şi facă de cap.

Dacă cineva m-ar întreba cât timp vor fi asasinate în lume, i-aş răspunde că atâta timp cât vor exista asasini. Cât timp vor exista furturi? Cât timp vor fi hoți. Dar hoții nu se nasc hoți, ci au fost creați de concepția greşită despre viață. Asasinii sunt copiii unei vechi culturi.

Ideile rele, când intră în om, pot să-l ucidă. Ştiinţa contemporană arată că omul poate să fie hipnotizat, i se pot sugera gânduri ca să comită crime. Au fost făcute mai multe încercări cu tineri care n-au fost puşi în condiţii favorabile, şi s-a constatat în urma acestui examen că moralul lor dă greş. Iubirea universală creează condiţii favorabile care suprimă toate otrăvurile din societate.

Toate afecţiunile, gândurile rele, sentimentele rele, toate acţiunile rele sunt provocate de anumite vibraţii ale unor materii care există în noi şi se manifestă în viaţa noastră. Aşadar, pentru ca omul să fie bun, pentru ca să aibă dorinţe şi gânduri bune, trebuie să adune materie pură, uşoară, şi să-şi organizeze forţele. Materia brută serveşte ca bază pentru apariţia unor crime. Şi, când se zice că „cei care aud glasul Fiului Omului vor rămâne în viaţă", asta înseamnă că cei care înţeleg legea înţelepciunii şi a Iubirii nu vor fi supuşi unor condiţii rele. Dacă locuiţi într-un beci unde soarele nu intră, condiţiile rele vă vor provoca reumatismul sau tuberculoza, ipohondria sau alte boli. Ieşiţi la Soare, deoarece condiţiile favorabile se găsesc la suprafaţa pământului. Eliberaţi-vă de umiditatea excesivă, şi atunci veţi aduce condiţii noi în viaţa voastră. Ce este umiditatea din om? Dorinţele excesive creează umiditatea. Şi gândurile excesive creează uscăciunea. Asta înseamnă că umiditatea, ca şi uscăciunea au un rezultat rău asupra vieţii, în manifestările lor extreme.

Acum, în această Iubire universală la care s-a înălţat conştiinţa, găsim puncte de reper pentru dezvoltarea omului. O să vă dau un exemplu. Aveţi o mână pe care o ridicaţi deseori şi-i strângeţi degetele. De ce unele degete sunt mai mari şi altele mai mici şi de ce

degetul mare este îndepărtat? Când brațul hotărăşte să acționeze, toate aceste degete se adună şi degetul mare vine deasupra ca să le ajute; omul apucă plugul sau orice alt obiect şi lucrează, într-o societate care a fost creată, să zicem, ca o mână, unii pot să fie negustori. Degetele mici sunt oamenii de cultură şi de ştiință, degetele mijlocii, oamenii din justiție şi politică, arătătoarele, ecleziaştii şi oamenii obişnuiți, degetul mare, lumea divină, rațională a omului. Toate aceste degete trebuie să se unească şi să acționeze. Atâta timp cât societatea (oamenii politici, de cultură, spirituali) sunt despărțiți, nu pot să producă efectul mâinii când adună toate degetele ca să se apuce de muncă. Pentru ca omul să-şi strângă mâna, e nevoie de voință.

Dacă toți oamenii ar şti cum să strângă degetele de la mână, ar putea fi într-o situație diferită, începeți cu toții să strângeți degetele: întâi de la mâna dreaptă, care este mâna înțelepciunii, apoi de la mâna stângă, care este mâna Iubirii. Când citiți ziarul şi când beți bere, strângeți degetele şi ziceți: „N-o să beau, n-o să fumez, n-o să mă înfurii, n-o să mă răzbun!”. Strângeți degetele şi ziceți: „îți voi vorbi încetişor!”. E o mare filosofie, nu-i aşa? Vă învăț o mare lege a vieții, cum să strângeți mâna pentru ca totul să meargă spre bine. Aplicați asta sau, cel puțin, încercați. Să nu credeți că nu spun adevărul. Faceți o mică experiență şi, peste un an, când ne vom întâlni din nou, îmi veți spune rezultatul. Este experiența cea mai uşoară. Aş putea să vă explic şi alte experiențe, însă ar presupune mai mult efort.

Dar nu trebuie doar să strângem mâinile, ci să le şi deschidem. Ce înseamnă mâini ridicate în sus spre spațiu? Percepere de energie. Acceptând această forță, strângeți imediat degetele şi proiectați această forță în

gândurile şi dorințele voastre, în felul acesta, o să creați un impuls puternic în viața voastră. Ziceți: „Din marele depozit al naturii, unde se ascund atâta înțelepciune şi Iubire, aş vrea ca mâinile mele să fie polarizate ca să accepte înțelepciunea şi Iubirea, să accepte Binele, legătura care uneşte toți oamenii de pe Pământ". Strângerea în brațe înseamnă să dai ceva din tine, din iubirea şi înțelepciunea ta. Când îmbrățişezi o persoană frățeşte şi îți proiectezi iubirea şi gândurile bune, transmiți viață în ea. Când un tânăr îşi îmbrățişează astfel iubita, îi transmite inspirație, viață. Dar cel care îmbrățişează ca o caracatiță şi se simte mort spiritual nu posedă nimic şi nu poate să dăruiască nimic.

Acum, vă las cu acest gând: voi, cei care mă ascultați, să învățați şi să-i învățați şi pe apropia- ții voştri să-şi strângă mâinile şi să îmbrățişeze cu Iubire şi înțelepciune.

Veliko Târnovo, 19 august 1919

Iubirea cosmică

Auzind expresia „Iubire cosmică”, veți putea s-o considerați, la prima vedere, ciudată şi să vă întrebați cum ar putea iubirea să fie cosmică. Este posibil. O folosesc în sens foarte larg. Folosesc cuvântul „Iubire” în sensul de energie care iese din centrul universului şi se deplasează spre periferie şi folosesc expresia „acțiunea de a Iubi” în sensul de energie care vine de la periferie şi se deplasează spre centrul Creației. Numesc Iubirea un proces creator şi acțiunea de a Iubi care se deplasează de sus în jos, un proces constructor. Când vorbim despre cultură, viață socială, politică şi spirituală, înțeleg acțiunea de a Iubi, activitatea în sublima sa manifestare, adică un proces conştient care se realizează individual în univers.

V-aş ruga să vă uitați un moment concepțiile, oricare ar fi ele, şi să reflectați împreună cu mine, fără să criticați. Dacă vreți să beneficiați de asta, puneți-vă în locul fotografiei, care arată imaginile aşa cum sunt, şi apoi criticați. Dacă vă situați de la început pe un teren critic, veți percepe lucrurile într-un mod greşit, de unde şi critica nechibzuită.

Vorbesc despre acțiunea de a Iubi deoarece este un element necesar pentru fiecare dintre voi. Cel ce vrea să fie sănătos şi fericit trebuie să înțeleagă forța interioară a acțiunii de a Iubi. Mulți vorbesc despre Iubire şi despre acțiunea de a Iubi confundându-le. Iubirea creează, acțiunea de a Iubi construieşte. Dar există şi un număr mare de cazuri în care Iubirea distruge. Pisica mănâncă şoarecele împinsă de iubire, fiindcă e felul ei de a înțelege şi de a manifesta procesul Iubirii. Şi ştiți bine cum îl mănâncă, îl înghite cu totul. Şi suntem

foarte mirați să vedem că pisica, care e un model de curățenie şi e foarte rafinată în acest sens, nu ştie să mănânce. Mulți oameni fac precum pisica, nu ştiu să mănânce. Faptul că o persoană înghite în mintea ei un gând, cu toate impuritățile, arată că nu ştie să se hrănească. Acea persoană e lacomă şi are iubirea pisicii. Şi noi, când ucidem şi mâncăm animalele, ne exprimăm iubirea față de ele. Şi, dacă animalele ne-ar întreba de ce le ucidem şi le mâncăm, ar trebui să le răspundem că facem asta dintr-o mare iubire față de ele, că vrem să le punem în noi, nu doar să le privim din exterior. Iubirea zice: „Nu recunosc nicio altă existență în afară de a mea şi fiecare altă ființă care se află în afara mea trebuie să intre în mine”. Aşa înțelegeau

Iubirea cei din vechime, aşa o înțelege generația nouă. Dacă am înțeles-o în alt fel, cred că vom cădea într-o contradicție.

În lumea de astăzi, socială, politică şi spirituală, toți suferă de o Iubire prea abundentă şi toți au destulă. Mai simplu spus: dacă o femeie are multă lână pe care n-o lucrează, această lână începe să miroasă urât. Iar eu spun: „Iubirea ei a început să miroasă urât”. Trebuie ca ea să găsească procesul acțiunii de a Iubi, să înceapă să lucreze lâna.

Puteți să aveți multă lână, asemenea acelei femei, puteți să fiți negustori bogați, filosofi, savanți, predicatori. E foarte bine, dar, dacă nu vă lucrați cunoştințele, vă spun că sunteți predicatori de lână, negustori de lână, filosofi de lână, savanți de lână etc. Aveți doar lână nelucrată. Lâna trebuie lucrată, şi va fi în momentul în care va veni acel mare proces al Iubirii Cosmice şi forța cosmică se va trezi în noi, sau, aşa cum spun filosofii moderni, când Conştiința Supremă se va

trezi în noi şi vom fi înțeles că trebuie să lucrăm pentru binele comun al întregii omeniri, al tuturor ființelor vii, indiferent că le vedem sau nu.

Veți spune că gândirea mea e cam bizară. Este adevărat, e bizară, dar nu toate lucrurile bizare sunt neapărat false, după cum nu toate lucrurile comune şi cunoscute sunt neapărat adevărate. Ca să fiu mai clar, voi folosi un exemplu. În trecut, în secolul de aur al culturii umane, în epoca primei rase de zei, trăia un mare înțelept. Un discipol a venit la el şi l-a rugat: „Aş vrea să mă înveți unul dintre marile secrete ale existenței: să mă transform în orice formă, să devin mare cât soarele, să umplu tot spațiul şi în acest fel să fiu vizibil pentru toți", înțeleptul i-a răspuns: „Facă-se voia ta!" Discipolul s-a bucurat mult şi a zis: „Am aflat în sfârşit marele secret ca să fiu vizibil pentru toți, şi acum voi fi ființa cea mai fericită din lume". Dar a uitat să-şi întrebe maestrul cum să se micşoreze când ar fi dorit-o. A devenit într-adevăr mare, toată lumea îl vedea, dar nu putea să comunice cu ceilalți, nu-i vedea pentru că era mult mai mare decât ei, nu putea să le vorbească, de aceea era mereu singur şi se simțea stingher. Toată lumea îl vedea extrem de mare şi mulți savanți, filosofi, astronomi au început să-l studieze şi să caute motivul pentru care natura îl făcuse atât de mare. Au fost formulate multe teorii şi legende despre originea lui. Marele înțelept, maestrul lui, a zis doar atât: „Cauza acestei mărimi nu este nimic altceva decât dorința discipolului de a fi mai mare, ca să-l vadă toată lumea. Şi i-am îndeplinit dorința".

Alt discipol s-a dus şi el la acest înțelept şi i-a zis: „Maestre, aş vrea să mă înveți secretul de a-mi diminua mărimea astfel încât nimeni de pe lume să nu mă vadă".

Înțeleptul i-a îndeplinit şi lui dorința, şi discipolul a devenit foarte mic şi invizibil. Dar şi el, ca şi primul, a uitat să întrebe cum să-şi recapete mărimea inițială, fiindcă, după ce a devenit invizibil şi a coborât în cele mai mari străfunduri ale universului, atunci când a dorit, nu s-a mai putut întoarce.

Aceşti doi discipoli reprezintă cei doi poli opuşi ai lumii - unul formează lumile mari, celălalt, lumile mici, adică microbii care se cuibăresc peste tot, invizibili, şi chinuiesc astăzi oamenii.

La un moment dat, alt discipol a venit la înțelept şi i-a zis: „Maestre, aş vrea să mă înveți proprietățile luminii şi ale căldurii, să devin în acelaşi timp vizibil precum lumina şi invizibil precum căldura. Vizibil ca lumina ca să luminez lumile mari şi invizibil precum căldura ca să încălzesc chiar şi cele mai mici creaturi vii de pe Pământ". Maestrul i-a răspuns: „Facă-se voia ta!".

Aşadar, în lumea de astăzi, există trei procese care acționează simultan.

Conform unuia dintre ele, unii oamenii vor să se îmbogățească, să devină învățați, filosofi, miniştri, generali, să creeze un stat. Pe aceştia îi numim mari, deoarece au învățat arta de a deveni mari. Au învățat secretul de a-şi mări statura, de a atrage toți oamenii, întreaga societate în jurul lor, dar n-au învățat lucrul principal: arta de a organiza oamenii, societățile ca unități conştiente. Magnetul atrage aşchiile de metal, dar nu ştie să le organizeze. A organiza nu înseamnă a educa; a forma nu înseamnă a învăța legea acțiunii de a Iubi.

În consecință, când vorbim despre lumină, înțelegem un proces în care mintea omului se lărgeşte şi dobândeşte o conştiință de sine interioară; căldura

înseamnă un proces de compresie, de construcție interioară. Lumina este un proces care se deplasează de la centru spre periferie, iar căldura, un proces care merge de la periferie spre centru. Numesc lumina sânge arterial, iar căldura, sânge venos. Iată de ce, când trece prin inima unui om, reprezentând sângele venos, acțiunea de a Iubi absoarbe şi respinge toate impuritățile. Iată de ce se spune că Iubirea cosmică vindecă. Lumina şi căldura, adică sângele venos şi cel arterial din corpul omului, se schimbă tot timpul, şi grație acestor două procese corpul omenesc a fost creat şi construit. Aceste două curente şi aceste două procese se găsesc peste tot: în mintea, în inima şi în sufletul fiecărui om. Aşadar, ca să studiem viața, trebuie să studiem felul în care a creat-o natura, nu aşa cum o vedem acum.

Oamenii de astăzi pot să discute dacă sufletul există sau nu; este o problemă de înțelegere. Dacă omul are conştiință, are şi suflet; dacă gândeşte, are intelect; dacă are sentimente, are inimă. Vă puteți imagina un obiect care se topeşte fără să vă gândiți la căldură? Puteți să vedeți un obiect luminat fără să vă gândiți la lumină? Iluziile ne sunt provocate de umbrele aruncate asupra noastră; de aceea, trebuie să aruncăm mai multă lumină şi căldură asupra noastră, ca să facem progresul vizibil.

Ca să vă lămuresc toate acestea, mă voi folosi de o poveste ocultă. Dacă v-aş vorbi într-un mod filosofic, subiectul n-ar fi interesant pentru voi. Aş vrea să fac adevărul accesibil pentru mințile voastre, de aceea mă voi folosi de limba de care dispunem. În acel regat din Antichitate menționat înainte, regele avea două fete, dintre care una era foarte frumoasă. Într-o zi, ea s-a dus la Marele Maestru al înțelepciunii şi i-a zis: „Maestre, aş

vrea să mă faci atât de frumoasă încât oricine ar trece pe lângă mine să fie fermecat, atât de blândă încât oricine m-ar vedea să nu mai vrea să mă părăsească, în acelaşi timp, aş vrea ca sora mea să fie lipsită de aceste calităţi, pentru ca nimeni să n-o iubească şi să stea tot timpul acasă, ca să nu mă plictisească", înţeleptul i-a răspuns: „Aşa să fie, precum zici!". Această fiică a regelui a urcat pe un cal, a privit mândră în jur şi a zis: „Sunt fiica regelui!". Toţi se adunau în jurul ei: oameni, cai, boi, muşte, tot ce întâlnea în drum. Caii erau atât de mulţi, încât au început să se lovească între ei cu copitele şi să se înghesuie care să fie mai aproape de ea, ceea ce a stârnit mult praf. Boii au început să se lovească între ei cu coarnele şi să se bată ca să fie cât mai aproape de ea. Albinele şi viespile au început să se înţepe. S-a stârnit atunci un zgomot mare şi s-a dezlănţuit o luptă, iar animalele au căzut moarte unele după altele. Văzând toate acestea, fiica regelui şi-a dat seama că înţelesese greşit viaţa din univers, nu ştia unde să mai stea, s-a dus la sora ei şi i-a zis: „Sora mea, ajută-mă, căci am făcut o mare crimă!"

Vă întreb: Dacă o fiică de rege vine la voi şi provoacă atâtea lupte între voi, şi toată lumea se apucă de păr şi începe să se bată, această fiică a regelui ar fi sensul vieţii voastre? Nu. Dacă sunteţi nehotărâţi şi nu puteţi să găsiţi sensul vieţii, veţi căuta cauza în faptul că v-aţi neglijat sufletul. Fata frumoasă a regelui este corpul nostru, pentru care ne sacrificăm în cursul întregii vieţi. Filosofi, scriitori, politicieni, predicatori, toţi trăiesc doar pentru corpul lor, fiindcă, pentru noi, lucrul cel mai important este să ne satisfacem corpul: ce o să mâncăm sau o să bem, cum va fi preparată masa şi cu ce, carne sau vegetale, friptă sau fiartă etc. Organizăm banchete şi

zicem că asta e filosofia vieții! Eu vă răspund: asta e filosofia stomacului. Voi ziceți: „Să ameliorăm viața socială”, dar vreți să spuneți: să vă ameliorați stomacul social. Dacă aveți stomacul deranjat, viața economică şi politică este şi ea deranjată. Întrebați un medic dacă o persoană care are stomacul deranjat are posibilitatea să filosofeze sau să facă politică.

Acum câțiva ani, înapoindu-mă de la Kniajevo, am văzut un bancher în tramvai şi l-am auzit plângându-se unui prieten că, de la o vreme, nu i se dădea nimic de mâncare, doar puțin lapte. Prietenul l-a întrebat:

- Dar de ce? Tu eşti stăpânul tău.

- Da, dar am stomacul deranjat.

- Atunci, o să suporți consecințele.

Răul la stomac îl face pe om să cedeze în fața oricărei filosofii. Stomacul administrează sentimentele şi acțiunile majorității oamenilor.

Iubirea cosmică este o lege importantă care distribuie activitățile tuturor forțelor din conştiința noastră într-un mod atât de armonios, încât oferă hrana potrivită necesară fiecărui lucru pe care îl creează: minții, gândurile potrivite, inimii, dorințele potrivite, voinței, acțiunile potrivite. Doar mama te poate învăța acțiunea de a Iubi. Când mama construieşte organismul copilului său, îi oferă iubire grație iubirii sale dezinteresate. Doar cel care se sacrifică trăieşte, deoarece simte bucuria care îl însuflețeşte. Mulți bulgari bogați din epocile trecute nu mai trăiesc în memoria națională, dar Botev(*Hristo Botev (1847-1876), mare poet și revoluționar bulgar (n.ed.)*), Rakovski (*Gheorghi Rakovski (1821-1867), unul dintre liderii Mișcării Naționale de Eliberare de sub jugul otoman (n.ed.)*) şi alții, care s-au sacrificat, au supraviețuit în memoria

națională fiindcă au învățat legea sacrificiului. Dar unii vor obiecta: „Da, dar Botev nu era credincios”. E puțin important dacă cineva crede la fel ca noi; important este că a înțeles şi a aplicat legea sacrificiului pentru aproapele lui. Asta este important şi necesar pentru evoluția noastră ulterioară. Când mi se spune despre o persoană că nu crede, că are concepții excentrice, întreb dacă concepțiile o înalță, dacă înalță societatea. Dacă da, n-are importanță că oamenii o consideră necredincioasă.

Dacă eu port o lumânare aprinsă şi altul poartă o lumânare neaprinsă, vă întreb care dintre noi este în dreapta credință. Cei care poartă o lumânare aprinsă sunt adevărați creştini. Când vedeți pe cineva că poartă o lumânare neaprinsă, spuneți-i să-şi aprindă lumânarea, şi atunci va fi un credincios adevărat.

Le spun preoților, predicatorilor, cetățenilor, socialiştilor, comuniştilor, tuturor, să-şi aprindă lumânarea ca să fie credincioşi adevărați. Aprindeți-vă toți lumânările, de la cel mai mare la cel mai mic, ca să nu mai fie nimeni cu o lumânare neaprinsă, fiindcă lumea are nevoie de lumină! Când lumina va străluci şi căldura va pătrunde în inimă, toată ura care există acum, precum şi dorința de a deveni mare sau mic vor dispărea.

În conştiința cosmică, nu rezolvăm problemele din punctul de vedere al unui popor, ci al unei mari legi care dă elan şi sens vieții noastre. Fiecare tată, fiecare profesor care educă copiii trebuie să aplice într-un mod reuşit noile metode de educație şi de formare ca să-şi poată ajuta descendenții. Părinții care îşi trimit copiii la şcoală o fac nu numai pentru ca ei să dobândească cunoştințe, ci şi pentru ca să poată aplica în viață aceste

cunoştinţe. Institutorii trebuie să-şi înveţe întâi elevii cum să mănânce, ce să mănânce, care sunt calităţile şi proprietăţile alimentelor, care sunt alimentele cele mai utile pentru sănătate; apoi, trebuie să-i înveţe cum să respire ca să poată trage în plămâni aer curat. Prin cuvântul „aer" înţeleg toate gândurile, indiferent care sunt ele, cu condiţia să aducă motivaţii şi impulsuri nobile pentru sufletul omenesc. Să nu credeţi că vreau să fac din voi credincioşi adevăraţi. Aveţi libertatea să gândiţi şi să acţionaţi cum doriţi. Nu vreau decât să vă arăt metode noi de viaţă, ca să nu ajungeţi într-o zi într-o situaţie echivocă.

Compar situaţia în care se găseşte societatea din zilele noastre cu situaţia unei omizi care se hrăneşte cu frunze. Dar vine momentul în care omida se metamorfozează în fluture. Cum se va hrăni atunci? Nu se va mai hrăni cu frunze, ci va învăţa să-şi folosească aripile ca să-şi ia zborul şi să se înfrupte din seva florilor. Societatea de astăzi, conform legii evoluţiei, trece dintr-o stare în alta. Să nu credeţi că veţi trăi aşa cum aţi trăit până în prezent. Nu, Dumnezeu v-a lipsit deja de frunze, după cum scrie în legea divină. Dumnezeu nu vă mai permite să vă hrăniţi cu frunze când va veni pentru voi perioada fluturilor - veţi zbura şi veţi culege nectarul, va trebui să vă folosiţi trompa. Cu alte cuvinte, oamenii trebuie să înveţe să iubească.

Această învăţătură aduce cultura nouă care va crea rasa nouă despre care omenirea din zilele noastre nici măcar n-are habar. Oamenii care vor veni vor fi mari în toate privinţele: virtute, dreptate, iubire, înţelepciune, adevăr. Vă veţi deschide casele pentru ei, veţi sta fără teamă în faţa lor, nu va fi nevoie ca jandarmii şi armata să vă protejeze, nu vă vor impune prin forţă convingerile

lor, iar dezacordurile de astăzi nu vor mai exista. Va exista o cultură nouă; alții vor rămâne în situația omizilor, dacă își vor păstra vechea mentalitate. Nu vă reproşez asta, ci vă spun ca să ştiți ce este o mare lege pe care natura o aplică fără ezitare, fiindcă este cât se poate de dreaptă în acțiunile ei.

Când pune omul într-o anumită fază a evoluției, ea vrea rezultate şi nu-l va aştepta, el trebuie s-o aştepte.

Când vă vorbesc în acest fel, să nu credeți că sunt împins de dorința de a face adepți ai acestei învățături, ci vă previn că vă paşte un mare necaz, că, dacă vă înşelați şi rămâneți câtiva ani în situația de omidă, nu vor mai exista frunze pentru voi. Vă sfătuiesc să vă transformați în fluturi cu zece zile mai devreme şi să începeți să vă hrăniți în noul fel. Dacă lăsați o boală să se dezvolte prea mult şi tot sângele vi se otrăveşte, ce va zice doctorul? „E prea târziu, trebuia să mă chemați mai din timp.” Mulți politicieni ocupă poporul bulgar cu ce n-are nevoie în acest moment. Înțelegeți că fiecare popor are o misiune predestinată şi, dacă n-o îndeplineşte cum trebuie, e pierdut, nimic nu-l poate salva. Fiecare individ are şi el o misiune bine determinată. Veți obiecta: „Dacă recuperăm Macedonia, Tracia şi Dobrogea, nu mai avem nevoie de nimic altceva”. Nu, oamenii, oamenii sunt necesari, ca să guverneze corect un popor! Dacă vă vorbesc astfel, asta nu înseamnă că trebuie să vă repeziți să deveniți membri ai vreunui partid. Am un punct de vedere destul de larg despre viață. Pentru mine, viața omului şi viața socială reprezintă un copac mare, dar acest copac are măcar o frunză, măcar o floare? Dacă aş avea timp, v-aş vorbi în detaliu cum arată fiecare partid. Fiecare partid, cu ideile şi dorințele lui, corespunde unei crengi, unei frunze sau unui fruct

dintr-un pom mare. Cât timp poate să trăiască o frunză a acestui pom dacă nu e pe creangă? Când vine toamna, ea se usucă şi vântul o ia cu el.

Vă întreb acum unde vreţi să trăiţi, sus în copac sau jos pe pământ. Se spune despre cineva: „Omul acesta trăieşte”. Trăieşte, dar jos pe pământ şi în voia vântului. Omul care are Viaţă în el este întruna jovial. Când o persoană spune că se simte indispusă, asta înseamnă că a căzut la poalele copacului. A căzut pentru ca sucul ei să fie absorbit de rădăcinile copacului şi să se reincarneze într-o frunză nouă. Este reincarnarea de care unii sunt jenaţi şi pe care o contestă. Hristos a zis: „Dacă nu vă naşteţi din nou, nu veţi intra în împărăţia lui Dumnezeu”. Asta înseamnă: dacă nu vă reîncarnaţi, dacă nu intraţi în cultura nouă, nu veţi deveni membri ai acelei rase mari care aduce condiţii pentru dezvoltare şi viaţă tuturor. Împărăţia lui Dumnezeu se află în acea Cultură. În acea împărăţie nu există morţi, servicii funebre, monumente şi toată lumea este veselă. Toţi oamenii mari vor apărea în această cultură nouă, vor aduce idei noi, vor fi mesagerii învăţăturii noi. Se spune: „Botev nu mai e, dar spiritul lui e aici”. Unde e spiritul lui? Ce trebuie să înţelegem când zicem „spirit”? Se cunoaşte legea principală a lui Lavoisier, că nimic nu se pierde în natură, iată de ce fiecare lucru care este manifestat trăieşte. Unele lucruri pot să se manifeste pentru cineva şi să rămână invizibile pentru altcineva, dar, dacă nu văd un lucru, oare asta înseamnă că acel lucru nu există? Un număr mare de teologi, de filosofi studiază această problemă destul de abstractă: Oare Dumnezeu există, sau nu? Pentru mine, Dumnezeu există. El este acţiunea de a Iubi pe care o văd peste tot şi pe care o înţeleg foarte bine. Nu numai eu, ci şi toţi cei

care îl slujesc pe Dumnezeu îl văd zilnic şi discută cu El. Acest Dumnezeu trăieşte în noi. Nu există om în care să nu sălăşluiască Dumnezeu. Nu trebuie să spuneți nimic rău despre mine, nici eu despre voi, pentru că în mine şi în voi stă Dumnezeu, care nu poate fi vorbit de rău. Faptul că veniți să mă ascultați arată că Dumnezeu a venit cu voi.

Vă vorbesc despre ceva ce nu este nou, îl aveți în voi de secole. Unii zic: „Domnul Deunov propovăduieşte o învățătură nouă”. Este nouă doar pentru epoca în care se manifestă. De exemplu, călătoresc cu trenul de la Sofia la Târnovo şi obiectele se perindă repede prin fața mea. Unele rămân în trecut, altele sunt reale şi altele sunt în viitor. Oare aceste obiecte nu există simultan? Iată de ce trecutul, prezentul şi viitorul există simultan şi prezintă o realitate în lume. Cei ce au decedat, cei ce trăiesc acum şi cei ce vor veni în viitor sunt şi ei o realitate. Voi lăsa această problemă, aveți 350.000 de ani ca s-o rezolvați. Voi reveni după această perioadă şi voi vedea dacă ați rezolvat-o. N-o vom rezolva acum, fiindcă nu e din timpul nostru şi cere multe mii de ani ca să fie rezolvată.

Problemele timpului nostru sunt că oamenii duc acum lipsă de pâine, de lemne, de sare, de zahăr, de locuințe igienice etc. Pentru ca oamenii să fie satisfăcuți şi ceilalți să fie raționali, unii cred că trebuie ca vinovății să fie spânzurați, să fie bătute femeile care seamănă discordie şi creează alte probleme, să declarăm război duşmanilor ca să ne răzbunăm. Oare femeile nu erau bătute până acum? Nu existau masacre, spânzurători, războaie? „Să schimbăm judecătorii.” Credeți că noii judecători vor fi mai buni? Şi mai e un lucru care şchiopătează. Dacă mă îmbăt şi văd lucrurile într-un

mod diferit, înseamnă oare că lumea mea e cherchelită? Semănăm cu bulgarul Ivan care, ducându-se în vizită la o familie, a fost tratat cu băutură. A băut cât a putut, dar, la un moment dat, a fost forțat să bea în sănătatea mamei, a fiului, a fiicei. Ivan a băut în sănătatea tuturor şi s-a îmbătat atât de rău, încât abia a putut să ajungă la fântână ca să-şi adape calul. După ce calul şi-a potolit setea, s-a oprit, dar Ivan a insistat: „Bea în sănătatea mea!”. Dar calul s-a tras într-o parte. Atunci, Ivan i-a zis: „Tu înțelegi viața mai bine decât mine. Nu bei în sănătatea cuiva mai mult decât e necesar!” Noi facem ca Ivan. Ne adunăm ca să petrecem şi bem ori pentru binele unui partid, ori pentru binele unei organizații de femei, ori pentru binele femeilor etc. Facem compromisuri de mai multe ori până în momentul în care începem să semănăm cu Ivan bețivul şi apoi spunem că n-am înțeles nimic.

Omul din zilele noastre trebuie să-şi înțeleagă sarcinile față de societate, ca s-o slujească cum se cuvine.

Puteți să aveți întotdeauna în voi Iubirea cosmică. Sunteți nefericiți, v-a murit copilul sau v-ați pierdut avutul. De ce sunteți nefericiți? Pentru că Iubirea cosmică nu lucrează în voi.

Unul şi-a pierdut mințile, altul s-a descurajat. De ce? Fiindcă au pierdut Iubirea cosmică. Când această Iubire intră în noi, devenim puternici şi putem să facem orice. Omul în care ea acționează nu se descurajează, ci zice că toate eşecurile, toate necazurile sunt umbre în viață. Nu vă temeți de aceste umbre. Înțeleg necazurile din viață în felul următor: imaginați-vă un copac mare cu mii de frunze, care trăieşte liniştit. Se stârneşte o furtună şi frunzele încep să se lovească unele de altele şi

să se certe: „De ce eşti atât de grosolană şi mă împingi?”. După ce furtuna trece, reîncep să trăiască în pace. În acest caz, cauza care a stârnit cearta este exterioară. Dacă acel copac ar înțelege marea lege a Iubirii cosmice de a se evita cearta, s-ar transforma treptat în animal; dacă animalul ar înțelege Iubirea cosmică, s-ar transforma în om, iar omul, în înger. Şi, când omul capătă această formă mai elevată, poate să stăpânească forțele naturale şi să depăşească toate necazurile. Trebuie să înțelegeți această lege imitându-i pe copiii voştri. Ce fac când vor ceva de la mamă? O îmbrățişează, o mângâie, o sărută şi-i zic tandru „mămico”. Ce înseamnă îmbrățişarea? Copilul îi transmite iubirea lui cu mâna stângă şi mintea, cu mâna dreaptă. În felul ăsta, introduce în mamă forța lui şi ea este gata să facă orice pentru el. De aceea copiii sunt iubiți. Adulții spun: „Dacă sărut, nu iau cumva vreo boală?”. Copiii nu filosofează prea mult; dacă trebuie să sărute pe cineva, sărută şi gata. Dacă sărutarea mea ar vindeca pe un om, l-aş săruta. Dacă nu poate să facă asta, nu l-aş săruta. Fiecare sărutare trebuie să aducă cu ea ceva bun.

Când cineva vizitează o persoană, nu trebuie să meargă cu mâinile goale, ci cu un dar. Când mergeți la o femeie săracă, nu vă umpleți portofelul cu bancnote, ci umpleți-vă sacoşa cu pâine şi fructe. Asociațiile caritabile trebuie să facă la fel. Şi acum există oameni care strâng bani de ici şi de colo şi organizează activități caritabile. Nu, dragă prietene, nu trebuie să fii generos cu bunurile altuia, nu poți să trăieşti cu ceea ce aparține altuia, în vremea culturii noi. Asociațiile caritabile le împart bani săracilor şi apoi vor să li se plătească munca. Nu, nu trebuie plătit nimic. Când slujesc, trebuie să slujesc cu Iubire. Când veți veni la mine, o să

vă primesc bine, o să vă dau de mâncare, o să vă spăl mâinile şi picioarele, o să vă dau tot ce aveți nevoie, vă voi face toate serviciile aşa cum i le-aş face unui prieten. Asta cere cultura nouă. Şi acum, când cineva călătoreşte, vizitează un prieten o zi, apoi trebuie să meargă la hotel.

Ştiți în ce situație suntem noi, oamenii din ziua de astăzi? O să vă dau un exemplu. Un derviş (*Membru al unei confrerii musulmane / Şef religios musulman (n.ed.)*) s-a dus la baie, s-a spălat bine şi, când să plece, a văzut că n-avea bani să plătească. S-a adresat atunci proprietarului băii, i-a zis „mulțumesc" şi a plecat.

- Stai, şi banii? l-a întrebat proprietarul băii.

- N-am bani.

- Atunci, de ce-ai venit?

Dervişul a fost foarte încurcat, şi-a îndreptat gândul spre Dumnezeu şi a zis: „Doamne, dă-mi bani sau distruge această baie".

În acel moment s-a auzit un zgomot mare. Baia s-a prăbuşit şi proprietarul a dat fuga să vadă ce se întâmpla. Dervişul a plecat liniştit. Şi, mergând el aşa, a văzut un imam" care se ruga şi i-a zis:

- Ştiu că te rogi ca să ai bani.

Societatea din zilele noastre suferă de dorința de a avea mulți bani.

Iubirea cosmică spune: „Lucrează pentru inima ta şi plantează acolo dorințe bune, fiindcă fiecare dorință bună dă un fruct bun. Plantează în mintea ta gânduri bune, fiindcă fiecare gând bun e un pom fructifer. Plantează acțiuni bune cu voința ta, fiindcă fiecare acțiune bună e un pom fructifer".

Iubirea cosmică mai spune: „Nu te îndoi de tine, fiindcă fiecare îndoială este o plagă". Şi conchide: „Fii

curajos şi decis în viață şi în luptele care apar. Nu considera lupta o nenorocire, ci un proces de muncă. Încearcă să înțelegi procesul interior al vieții, să găseşti acele legi după care este construit corpul, legile la care se supun stomacul, plămânii, creierul etc., ca să le poți organiza corect”.

Trebuie să avem condiții acceptabile ca să se manifeste în noi acțiunea de a Iubi. Aceste condiții le avem în viață, ne-au fost date. Dacă nu le folosim, nu vom putea să ne eliberăm de consecințele negative. Suferințele arată că ne-am pierdut energia vieții. Vom suferi până când se va restabili echilibrul.

Vă voi da un exemplu care arată că credința şi lipsa noastră de credință produc două rezultate contrare. La Roma trăia un mare pictor. El a hotărât să deseneze imaginea ideală a lui Hristos. A plecat să se plimbe prin oraş ca să caute pe cineva care să poată exprima acea idee. A găsit un tânăr care avea 22-23 de ani şi a început să-l deseneze. Desenul a fost foarte reuşit. Trei-patru ani mai târziu, pictorul a hotărât să-l deseneze pe Iuda Iscariotul. A plecat din nou prin oraş să caute un model potrivit. L-a găsit şi i-a propus să-l deseneze ca Iuda. Tânărul, mirat, i-a spus: „Domnule, e ceva foarte ciudat în treaba asta. Acum patru ani, mi-ați propus să vă pozez ca să-L desenați pe Hristos şi acum vreți să vă pozez pentru Iuda”. În ultimii ani, acel tânăr dusese o viață atât de vicioasă, încât îşi deformase foarte mult imaginea şi pictorul nu-l recunoscuse. Da, noi ne creăm caracterul şi trebuie să fim stăpâni pe noi înşine şi să nu aşteptăm ajutor din afară. Salvarea e în interiorul nostru.

Iubirea cosmică este un atelier perfect şi produce cu ce i se dă. Ea va lucra lâna pe care i-o aduceți şi va zice:

„Am fructificat ce mi-ai dat”. Ca să fiu mai clar, voi încheia conferința făcând o comparație cu o întâmplare. Un tânăr pe nume Stoian era în slujba unui comerciant bogat. Era cinstit şi tot ce câştiga împărțea săracilor. Stăpânul, văzând ce făcea servitorul, l-a certat şi l-a sfătuit să păstreze ceva ca să aibă la bătrânețe, când nu va avea pe nimeni să aibă grijă de el. Când primea aceste observații, Stoian nu zicea nimic sau murmura: „Dumnezeu e milostiv”. Într-o zi, stăpânul a căzut într-un somn adânc şi a avut un vis: se plimba într-un loc frumos şi în mijlocul acelei naturi splendide a remarcat o vilă foarte frumoasă. A întrebat-o pe una dintre persoanele prezente a cui era acea vilă.

- A servitorului tău, i s-a răspuns.

- Dar e sărac, de unde a luat atâta bănet ca să cumpere această vilă frumoasă?

- E adevărat că e sărac, dar tot ce câştigă pe Pământ trimite aici şi a construit o vilă frumoasă.

Continuându-şi plimbarea, stăpânul a trecut prin locuri aride şi deşertice, a văzut o cabană mică şi sărăcăcioasă şi a întrebat:

- A cui este această cabană?

- E a ta, pentru că n-ai făcut nimic pentru săraci, i s-a răspuns.

Povestea aceasta este adevărată în sensul că atâta cât dă mama copiilor în această lume, tot atâta va primi, şi va construi în cealaltă lume ori o vilă, ori o cabană. Dacă e generoasă în iubirea ei față de copii, va avea un palat. Prin „palat” înțeleg caracterul omului. Dacă introducem în lumea de astăzi această lege nouă, multe necazuri vor dispărea.

Noul va veni şi noi, ca reprezentanți ai culturii noi, vom începe să trăim fără ură, fără răutate. Fie ca

acțiunea de a Iubi şi Iubirea să fie cele două stele călăuzitoare care să ne îndrume viața pe Pământ.

Veliko Târnovo, 24 august 1919

CUPRINS